

ДОТ ХЪЧИСЪН ГРАДИНАТА НА ПЕПЕРУДИТЕ

Част 1 от „Колекционерът“

Превод от английски: Елена Кодинова, 2017

chitanka.info

*На мама и Деб
Защото наполовина бяхте отговорили на въпроса,
преди да осъзнаете колко дълбоко притеснителен бе той.
И заради всичко друго*

I

Криминолозите го уведомяват, че момичето от другата страна на стъклото не е казало и дума, откакто са я довели. Отначало не се изненадва, не и при травмите, които е получила, но сега, като я гледа зад огледалното стъкло, започва да се съмнява в тази си преценка. Седи приведена на твърдия метален стол, подпряла брадичка на превързаната си ръка, докато с другата чертае безсмислени символи по повърхността на масата от неръждаема стомана. Очите ѝ са полупритворени, загрозявани от дълбоките сенки под тях, черната ѝ коса е невзрачна и мръсна, вдигната на разчорлен кок. Очевидно е изтощена. Но той не би я нарекъл травмирана.

Докато отпива от кафето си, специалният агент на ФБР Виктор Хановериан изучава момичето и чака екипа му да пристигне. Или поне партньорът му. Третият основен представител на групата им е в болницата с останалите момичета и се опитва да получи последна информация за състоянието им, и — където е възможно — имена и пръстови отпечатащи. Други агенти и криминолози са в имота и малкото, което чува от тях, го подтиква да се обади у дома и да говори със собствените си дъщери. Виктор обаче има подход към хората, особено към пострадали деца, затова най-разумният избор в момента е да остане тук и да чака да влезе в стаята за разпити, за да говори с конкретната жертва.

Вижда избледнелите розови следи от кислородната маска около носа и устата ѝ, размазаните сажди и мръсотия по лицето ѝ и взетите назаем дрехи. Ръцете и лявата ѝ предмишница са превързани, а Виктор забелязва и подутините от други превръзки под тънкия потник, който някой в болницата ѝ е дал да облече. Трепери в светлозелените хирургически панталони, вдигнала е босите си крака от студения под, но не се оплаква.

Дори не знае името ѝ.

Не знае имената и на повечето момичета, които спасиха, нито на онези, за които прекалено закъсняха. Тя конкретно не говори с никой

друг, освен с останалите жертви, и дори тогава липсват имена, липсва информация. Само... е, не би го нарекъл точно утеша. „Или ще умреш, или няма да умреш, а сега се отпусни, за да могат лекарите да си свършат работата.“ На него не му звучеше особено успокояващо, но другите момичета изглежда го възприемаха по този начин.

Тя се изправя на стола, ръцете ѝ бавно се протягат над главата, докато целият ѝ гръб се извива като тетива на лък. Микрофоните улавят болезненото пукане на прешлени. Поклаща глава и пак се просва върху масата, бузата ѝ се притиска в метала, дланите ѝ се залепват за повърхността. Извърнала е лице от стъклото, от него и от останалите, които знае, че са там, но от този ъгъл се разкрива друга любопитна гледка: рисунката.

От болницата му дадоха снимки. Вижда краищата на великолепните шарки, показващи се иззад рамото ѝ. Останалата част от плетеницата се различава по-трудно, но потникът не е достатъчно плътен, за да я прикрие напълно.

Виктор вади снимката от джоба си и я вдига пред стъклото, като мести поглед от гланцираната хартия към това, което вижда по гърба на момичето. Не би било от значение, ако всички момичета — освен едно — нямаха такива фигури. В различни цветове, различни форми, но по същество еднакви.

— Мислите ли, че той им го е причинил, господине? — пита следователят, докато наблюдава жертвата на монитора. Камерата е насочена от другата страна на стаята за разпити и показва по-едро изображение на лицето ѝ, на затворените ѝ очи. Диша бавно и дълбоко.

— Предполагам, че ще разберем. — Не прави предположения, още повече че засега знаят твърде малко.

Намира се наред един от съвсем редките моменти в кариерата си, когато стореното е много по-лошо от това, което би могъл да си представи. Свикнал е да мисли най-лошото. Когато някое дете изчезне, си скъсва задника от работа, но не очаква накрая да открият горкото създание живо. Може би се надява, но не очаква. Виждал е толкова малки трупове, че е цяло чудо как изработват ковчези за тях. Попадал е на деца, изнасилени, преди да проумеят значението на думата. Този случай обаче е непредвидим до такава степен, че Виктор няма представа откъде да започне.

Дори не знае възрастта ѝ. Лекарите предполагат, че е между шестнайсет и двайсет и две, което обаче не му помага особено. Ако е само на шестнайсет, вероятно трябва да я представляват службите за закрила на детето, но те вече са напъплили в болницата и значително затрудняват нещата. Може и да осигурят ценни и необходими услуги, но това не ги прави по-малка пречка. Виктор се опитва да мисли за дъщерите си — как биха постъпили те, ако са заключени в стая също като това момиче? Нито една от тях обаче не е толкова овладяна. Дали самообладанието ѝ не е знак, че е по-зряла? Или просто е свикнала да се прави на недосегаема?

— Имаме ли нова информация от Едисън или Рамирес? — пита следователите, без да сваля очи от момичето.

— Едисън идва насам. Рамирес все още е в болницата с родителите на най-младата жертва — докладва една жена. Ивон не поглежда момичето в стаята дори и на мониторите. Има малка дъщеря у дома. Виктор се чуди дали да не я изтегли от случая — днес е първият ѝ работен ден след завръщането, но решава, че Ивон сама ще се оттегли, ако не може да се справи.

— Тя ли предизвика издирването?

— Нямало я е само два дни. Изчезнала в мола, докато пазарувала с приятели. Казват, че излязла от пробната, за да си вземе друг размер, и така и не се върнала.

Един издирван човек по-малко.

Снимаха всички момичета в болницата, дори и онези, които бяха починали по пътя или при пристигането, и ги провериха в базата данни за безследно изчезнали. Ще мине още време, преди резултатите да са готови. Когато агентите и лекарите попитаха онези от тях, които бяха в добро състояние, за имената им, те се обръщаха към това момиче, очевидно лидерката им, и повечето не продумваха. Няколко като че ли се поколебаха, преди да избухнат в ридания и да накарат сестрите да дотичат.

Но не и девойката в стаята за разпити. Когато я попитаха същото, тя се обърна на другата страна. На всички им се струва, че е единствената, която няма никакъв интерес да бъде намерена.

Кое то кара някои да се чудят дали изобщо е жертва.

Виктор въздиша и изпива последните капки кафе, смачква чашката и я хвърля в кошчето до вратата. Предпочита да изчака

Рамирес — присъствието на още една жена в стаята винаги помага в подобни ситуации. Дали обаче може да си позволи да я изчака? Няма как да предвиди колко време ще остане с родителите и дали още майки и бащи няма да се струпат в болницата, след като предоставят снимките на медиите. Ако изобщо ги предоставят, поправя се той и се намръщва. Мрази тази част, мрази снимки на жертви да се развяват по телевизионни екрани и вестници, така че пострадалите никога да не могат да забравят какво им се е случило. Дано поне отложат суматохата, докато не получат липсващата информация.

Вратата се отваря и се затръшва зад него. Стаята е звукоизолирана, но стъклото леко се разтриса. Момичето рязко се изправя и присвива очи към огледалото, а вероятно и към онези, които знае, че се намират зад него.

Виктор не се обръща. Никой не затръшва врати така, както Брандън Едисън.

— Нещо ново?

— Открили са съвпадения с няколко съвсем скоро докладвани безследно изчезнали и родителите пътуват насам. Засега става въпрос само за Източното крайбрежие.

Виктор сваля снимката от стъклото и я слага обратно в джоба на самото си.

— Нещо друго за момичето?

— Някои от останалите я нарекоха Мая, след като бе доведена тук. Няма фамилия.

— Истинското ѝ име?

Едисън изсумтява.

— Съмнявам се. — С мъка закопчава якето си над тениската си на „Редскинс“^[1]. След като откликналият на сигнала екип намери оцелелите, прекъснаха почивката на хората на Виктор, за да поемат случая. Познавайки вкуса на Едисън, Виктор е благодарен, че на блузата му няма голи жени. — Наш екип преглежда основната къща, за да види дали копелето не е запазило някакви лични вещи на жертвите.

— И двамата ще се съгласим, че е държал в себе си доста от най-личните им притежания.

Едисън като че ли си спомня какво е видял в имота и не спори.

— Защо точно тя? — пита той. — Рамирес казва, че има и други с не толкова лоши наранявания. По-уплашени и може би по-склонни

да говорят. Тази ми изглежда костелив орех.

— Другите момичета се отнасят към нея с респект. Трябва да разбере причината. Би следвало отчаяно да искат да се приберат у дома, но защо тогава я гледат по този начин и отказват да отговарят на въпросите?

— Мислиш, че може да е част от всичко?

— Това е нужно да узнаем. — Виктор взема бутилка вода от плота и дълбоко си поема дъх. — Добре. Да поговорим с Мая.

Момичето се обляга на стола, когато влизат в стаята за разпити. Увитите ѝ в марля пръсти са сплетени на корема. Позата ѝ не е толкова защитна, колкото Виктор очаква, а от смръщеното лице на партньора му става ясно, че и той е озадачен. Очите ѝ се стрелват към агентите и попиват всички подробности. Мислите ѝ се подреждат логически в главата, но нито една от тях не е изписана на лицето ѝ.

— Благодаря, че дойде с нас — започва Виктор, като замазва факта, че не ѝ е бил даден друг избор. — Това е специален агент Брандън Едисън, аз съм специален старши агент Виктор Хановериан.

Тъглчето на устата ѝ се стрелва за миг нагоре, но това едва ли може да се нарече усмивка.

— Специален старши агент Виктор Хановериан — повтаря тя с дрезгав глас. — Трудно за изговаряне.

— Би ли предпочела да ме наричаш Виктор?

— Нямам предпочитания, но благодаря.

Отвърта капачката и ѝ подава бутилката с вода, като се възползва от момента, за да премисли стратегията си. Определено не е травмирана, нито пък срамежлива.

— Обикновено хората се представят по друг начин.

— С разни пикантерии? — отвръща тя. — Хобито ти е да плетеш кошници и да плуваш на дълги разстояния, а Едисън обича да се разхожда по улиците с високи токчета и минижуп?

Едисън изсумтява и стоварва юмрук върху масата.

— Как се казваш?

— Не бъди груб.

Виктор хапе устни, за да потисне напирания смях. Няма да улесни ситуацията — със сигурност няма да допринесе за спокойствието на партньора му — но въпреки това изкушението е налице.

— Би ли ни казала името си?

— Благодаря, но не. Не мисля, че желая да го споделя.

— Някои от момичетата те наричаха Мая.

— Тогава защо си правите труда да питате?

Чува как Едисън рязко си поема дъх, но не му обръща внимание.

— Бихме искали да научим коя си, как се озова тук. Целта ни е да ти помогнем да се прибереш у дома.

— А ако ви кажа, че нямам нужда от помощта ви, за да се прибера у дома?

— Тогава ще се зачудя защо не си го направила досега.

На лицето ѝ се появява нещо като усмивка и едната ѝ вежда трепва в изражение, което може да мине и за одобрително. Красиво момиче е, със златисто-смугла кожа и бледокафяви, почти кехлибарени очи, но не излъчва мекота. Усмивката ѝ трябва да се заслужи.

— Мисля, че и двамата знаем отговора на този въпрос. Но нали вече не съм там? Сега мога да се прибера у дома.

— И къде се намира домът ти?

— Не съм сигурна, че още е на същото място.

— Това не е игра — тросва се Едисън.

Момичето хладно го преценява с поглед.

— Не, разбира се, че не е. Има мъртви хора, съсипани животи, а съм сигурна, че и на вас е било причинено голямо неудобство, когато се е наложило да си тръгнете от мача.

Едисън почервявя и дръпва ципа високо над тениската си.

— Никак не ми изглеждаш нервна — отбелязва Виктор.

Тя свива рамене и отпива от водата, като ловко държи бутилката в превързаните си ръце.

— А трябва ли да бъда?

— Повечето хора са, когато говорят с ФБР.

— Не е много по-различно от това да говориш с... — Момичето прехапва напуканата си долна устна и примигва, когато от разкъсаната кожа покапва кръв. Отпива още една глътка.

— Със? — подтиква я той внимателно.

— Него — отвръща тя. — Градинаря.

— Мъжът, който те държи в плен — говорила си с градинаря му?

Тя поклаща глава.

— Той беше Градинаря.

* * *

Трябва да разберете, че не го наричах така от страхопочитание или пък поради някакво криворазбрано чувство за принадлежност. Не аз му дадох това име. Както всичко друго на онова място, то бе създадено от тъканта на нашето невежество. Каквото не знаеш, си го измисляш, а каквото не си измисляш, с течение на времето престава да има значение. Предполагам, че е форма на прагматизъм. Топлите, обичливи хора, които винаги се нуждаят от чуждото одобрение, стават жертви на стокхолмски синдром, а останалите се уповаваме на прагматизма. След като видях и двете проявления у другите, съм изцяло за прагматизма.

Чух името през първия си ден в Градината.

Дойдох в съзнание с ужасно главоболие, сто пъти по-лошо от всеки махмурлук, който някога бях преживявала. Отначало не можех да си отворя очите. Болката прорязваше черепа ми при всяко вдишване, да не говорим за движение. Сигурно съм издала звук, защото изведнъж усетих хладна мокра кърпа върху челото си. Видях очи и уста, която ме уверяваше, че това е само вода.

Не бях сигурна кое ме изнерви повече: дали че за нея полагането на подобна грижа беше нещо обичайно, или че в случващото се изобщо присъстваше тя. Бях убедена, че в двойката, която ме отвлече, нямаше жена.

Зад раменете ми се плъзна ръка и леко ме повдигна нагоре, а друга притисна чаша към устните ми.

— Само вода е, обещавам — повтори непознатата.

Отпих. Всъщност нямаше значение дали е само вода или не.

— Можеш ли да преглътнеш хапче?

— Да — прошепнах аз и дори произнасянето на тази кратка дума заби още един пирон в черепа ми.

— Тогава отваряй уста. — Подчиних се, тя сложи две хапчета на езика ми и ми поднесе водата. Преглътнах послушно, след което внимателно ме положи обратно на хладния чаршаф върху твърдия матрак. Дълго време не каза нищо повече, не и преди цветните светлини да спрат да танцуват от обратната страна на клепачите ми и да започна да се движа по собствена воля. Когато свали от лицето ми

кърпата, която защитаваше очите ми от лампите на тавана, не можех да спра да примигвам.

— Значи си го правила и преди — рекох задавено. Тя ми подаде чаша с вода. Макар и свита на стола до леглото ми, ясно си личеше, че е висока. Висока и жилава, с дълги крака и стегнати мускули като на амазонка. Или по-точно лъвица, тъй като се движеше с котешка грациозност. Златистата ѝ кестенява коса бе вдигната в някаква нелепа сложна прическа и разкриваше лице с волева структура и дълбоки кафяви очи, изпъстрени с кехлибарени точки. Носеше черна копринена рокля, която се връзваше около врата ѝ.

Прие искрената ми оценка с нещо като облекчение. Предполагам, че ѝ е харесала повече от пищящите истерии, които вероятно е получавала преди.

— Наричат ме Лионет — сподели тя, когато видя, че съм се възстановила и отново насочвам вниманието си към водата. — Не си прави труда да ми казваш името си, защото няма да мога да го използвам. Най-добре е да го забравиш, ако си способна.

— Къде сме?

— В Градината.

— Градината?

Лионет сви рамене и дори този неин жест беше елегантен, по-скоро грациозен, отколкото груб.

— Име като име. Искаш ли да я видиш?

— Не вярвам да знаеш някой пряк път, по който да се измъкна от тук?

Тя само ме погледна.

Така. Прехвърлих крака през ръба на леглото, забих юмруци в матрака и осъзнах, че цялото ми тяло е изложено на показ.

— Дрехи?

— Ето. — Лионет ми подаде нещо черно и копринено, което се оказа прилепнала рокля до коляното, с високо деколте и ниско изрязан гръб. Наистина ниско. Ако имах трапчинки на задника, щеше да ги види всичките. Помогна ми да вържа колана около кръста си и след това леко ме побутна към вратата.

Стаята бе невзрачна, направо аскетична. В нея нямаше нищо друго, освен леглото, малка тоалетна и мивка в ъгъла. В другия ъгъл пък беше разположена миниатюрна душ-кабина. Стените бяха

изработени от дебело стъкло с отвор вместо врата, а от двете страни на стъклото се виеха улеи. Лионет забеляза, че гледам улеите, и се намръщи.

— Отгоре се спускат непрозрачни стени, които ни затварят и ни предпазват от чужди погледи — обясни тя.

— Често ли?

— Понякога.

През отвора с липсващата врата се излизаше в тесен коридор, който завиваше надясно, а после съвсем леко се извиваше наляво, преди да стигне до ъгъл. Почти директно насреща имаше друг вход със същите улеи — той водеше към влажна и хладна пещера. Отворена арка в далечния край на тъмното каменно пространство пропускаше лек ветреца, а във водопада, който клокочеше и се пенеше отвъд, се отразяваха частици светлина. Лионет ме поведе покрай водната завеса към градина, която беше толкова красива, че бе направо болезнено да я гледаш. Великолепни цветя във всякакви възможни краски цъфтяха сред буйна и изобилна зеленина и дървета, а около тях се носеха облаци от пеперуди. Над нас се извисяваше изкуствена скала, чийто плосък връх бе увенчан от още зеленина и дървета, а растителността по ръба почти докосваше стъкления покрив, издигащ се невъзможно високо. През по-ниските растения можех да различа черни стени, които бяха прекалено масивни, за да зърна какво има зад тях, както и малки открити пространства, обградени от лози. Мислех си, че може да са входове към зали като тази, в която бях влязла току-що.

Атриумът беше огромен — поразяваше с размерите си още преди да си погледнал изобилието от цветове. Водопадът преливаше в тесен поток, който криволичеше надолу към малко езеро, покрито с водни лилии, а бели пясъчни пътеки водеха през зеленината към другите врати.

Светлината, проникваща през покрива, бе наситенолилава с розови и индигови нюанси — идеше вечерта. Отвлякоха ме в ранния следобед, но някак ми се струваше, че не се бе случило същия ден. Бавно се завъртях в кръг, опитвайки се да попия всичко, което ме заобикаляше, но то бе прекалено много. Очите ми не обхващаха и половината, а мозъкът ми не можеше да обработи видяното.

— Какво, по дяволите?

Лионет се засмя — пронизителен звук, който рязко заглъхна, сякаш се боеше, че някой може да я чуе.

— Наричаме го Градинаря — сухо каза тя. — Подходящо, нали?

— Какво е това място?

— Добре дошла в Градината на пеперудите.

Обърнах се, за да я попитам какво има предвид, и тогава го видях.

* * *

Момичето отпива голяма глътка вода, като върти бутилката между дланите си. Когато не дава признаци, че ще продължи, Виктор леко потропва по масата, за да ѝ привлече вниманието.

— Него? — подсказва ѝ той.

Не му отговаря.

Виктор вади снимка от джоба на сакото си и я поставя на масата между тях.

— Него? — повтаря Виктор.

— Виж сега, като ми задаваш въпроси, чиито отговори вече знаеш, не ме насърчаваш да ти имам доверие. — Раменете ѝ обаче се отпускат и тя се обляга назад. Чувства се в познати води.

— Ние сме ФБР. Обикновено хората смятат, че сме от добрите.

— А дали Хитлер си е мислел, че е от лошите?

Едисън са навежда напред, почти на ръба на стола.

— Сравняваш ФБР с Хитлер?

— Не. Водя дискусия за гледната точка и моралната относителност.

Когато получиха обаждането, Рамирес веднага се отправи към болницата, а Виктор дойде тук, за да координира потока от постъпваща информация. Партньорът му бе човекът, който обиколи имота. Едисън винаги реагира нервно, изправен лице в лице с ужаса. С тази мисъл наум Виктор рязко извърща поглед към момичето от другата страна на масата.

— Болеше ли?

— Ужасно — отвръща тя, докато проследява с пръст очертанията на снимката.

— От болницата казват, че е на няколко години.

— От твоята уста звучи като въпрос.

— Твърдение, което търси потвърждение — пояснява Виктор и този път на лицето ѝ се появява плаха усмивка.

Едисън му се намръщва.

— Болниците имат много грехове, но пълната некомпетентност не е сред тях.

— И какво, по дяволите, означава това? — сопва се Едисън.

— Да, на няколко години е.

Виктор вече разпознава поведенческите модели, след като години наред е разпитвал дъщерите си за бележници, контролни и гаджета. Остава тишината да повиси между тях за минута-две, а накрая наблюдава как момичето внимателно обръща снимката. Психиатрите от разширения екип вероятно ще имат какво да кажат по въпроса.

— Кого накара да ти я направи? — пита агентът.

— Единственият на света, на когото можеше да вярва безрезервно.

— Човек с много таланти.

— Вик... — намесва се Едисън.

Без да сваля очи от момичето, Виктор ритва крака на стола на партньора си и го стряска. Възнаграден е с намек за усмивка. Не съвсем истинска, дори не и сянка, а нещо подобно.

Момичето надниква под ръба на марлята, увита около дланта ѝ във формата на ръкавица без пръсти.

— Иглите издават гаден звук, нали? Особено когато не си се озовал под тях доброволно? Всъщност обаче си ги избрал, защото има алтернатива.

— Смърт — предполага Виктор.

— По-лошо.

— По-лошо от смъртта?

Едисън пребледнява и момичето го забелязва, но вместо да му се подиграе, тържествено кимва.

— Той знае. Но пък ти не си бил там, а? Не е същото, когато само четеш за това.

— Кое е по-лошо от смъртта, Мая?

Момичето пъхва нокът под една от пресните корички на показалеца си и я отлепва. По марлята избиват точици кръв.

— Ще се учудиш колко е лесно да се снабдиш с оборудване за татуиране.

* * *

През първата седмица слагаха нещо във вечерята ми, за да ме направят по-покорна. Денем Лионет оставаше с мен, но другите момичета, които очевидно никак не бяха малко, ме отбягваха. Когато го изтъкнах по време на обяд, Лионет ми обясни, че е нормално.

— Плачът стресира всички — каза с пълна със салата уста. Каквото и да говорех за тайнствения Градинар, поне осигуряваше отлична храна. — Повечето предпочитат да странят от новото момиче, докато не сме сигурни как ще се приспособи.

— Но не и ти.

— Някой трябва да върши и тази работа. Мога да понеса сълзите, ако се наложи.

— Тогава ми бъди благодарна, че не плача.

— Що се отнася до това... — Лионет набучи печен пилешки жулиен на вилицата си и я завъртя. — Ти изобщо плакала ли си някога?

— Има ли смисъл да го правя?

— Или много ще те харесам, или никак.

— Уведоми ме, когато решиш. Ще се опитам да се държа подобаващо.

Лионет ми се усмихна свирепо, като оголи всичките си зъби.

— Запази дързостта си, но не я проявявай пред него.

— Той защо иска да спя през нощта?

— Предохранителни мерки. Все пак съвсем наблизко има скала. — Думите ѝ ме накараха да се зачудя колко ли момичета се бяха хвърлили от там, преди Градинаря да вземе предохранителни мерки. Опитах се да измеря на око височината на чудовищното изкуствено творение. Девет, може би десет метра? Дали бе достатъчно високо, за да се самоубиеш?

Бях свикнала да се събуждам в онази празна стая, след като опиатите ме пуснеха. Лионет винаги седеше на табуретка до леглото. В края на първата седмица обаче се свестих по корем на кушетка с твърда повърхност. Във въздуха се носеше натрапчива миризма на антисептик. Намирах се в друга стая, по-голяма, с метални стени, а не със стъклени.

В нея имаше и нещо друго.

Не го видях веднага, не и докато предизвиканият от опиатите съм още тежеше върху клепачите ми, но усещах, че не съм сама. Насилих се да дишам бавно и равномерно. Мъчех се да доловя някакъв звук, но вместо това усетих ръка върху голия си прасец.

— Знам, че си будна.

Беше мъжки глас, умерен и възпитан, със средноатлантически акцент. Приятен тембър. Ръката погали крака ми, плъзна се по задника ми и по извивката на гърба ми. Побиха ме тръпки на местата, които докосна, въпреки че в стаята бе топло.

— Предпочитам да лежиш съвсем мирно, иначе и двамата ще съжаляваме. Когато се опитах да обърна глава по посока на гласа, ръката се премести към тила ми и ме задържа неподвижна.

— Бих желал да не те връзвам. Така се разваля линията. Ако усетиш, че не си способна да останеш неподвижна, ще ти дам нещо, което да го гарантира. И отново, предпочитам да не го правя. Можеш ли да не мърдаш?

— Защо? — попитах почти шепнешком. Той сложи парче гланцирана хартия в ръката ми. Помъчих се да отворя очи, но онази сутрин приспивателните слепваха клепачите ми повече от обикновено. — Ако няма да започнеш веднага, може ли да седна?

Ръката приглади косата ми, ноктите леко почесаха черепа ми.

— Може — каза той. Прозвуча стреснато, но ми помогна да се изправя на пейката. Изтрих влагата от клепачите си и погледнах надолу към картинката върху листчето, като усещах как ръката му продължава да гали косата ми. Мислех си за Лионет, за другите момичета, които бях видяла в далечината, и не бих казала, че съм останала изненадана.

Уплашена, но не и изненадана.

Той стоеше зад мен, а въздухът около тялото му бе изпълнен с аромат на тръпчив парфюм. Не много силен, но вероятно скъп. Пред

мен имаше пълно оборудване за татуиране, с наредени върху табла мастила.

— Днес няма да направим цялата татуировка.

— Защо ни бележиш?

— Защото Градината трябва да има своите Пеперуди.

— Някакъв шанс това да остане само метафора?

Той се засмя силно и от сърце. Беше мъж, който обичаше да се смее, но не намираше причини да го прави толкова често, колкото му се искаше, затова винаги се радваше на всяка отворила се възможност. Човек се учи с времето и това бе едно от най-важните неща, които разбрах за него. Градинаря изискваше от живота повече радост, отколкото получаваше.

— Истинско чудо е, че моята Лионет те харесва. Притежаваш необуздан дух също като нея.

Нямах отговор. Не ми хрумваше нищо разумно, което да кажа.

Той внимателно потопи пръсти в косата ми, разля я върху раменете ми и взе четка. Разресваше ме, докато не остана нито едно възелче, като продължи дори и след това. Мисля, че му харесваше, както и всичко останало, в интерес на истината. Да решиш нечия чужда коса, е простичко удоволствие. Да ти позволят да го правиш. Накрая я събра на конска опашка и я върза с ластик, после я зави на тежък кок и я закрепил с панделка и пластмасови фиби.

— А сега пак легни по корем, моля.

Подчиних се. Докато се отдалечаваше от мен, зърнах изгладените му бежови спортни панталони и закопчаната риза. Обърна главата ми в противоположната посока и притисна бузата ми към черната кожа. Отпуснах ръце покрай тялото си — не беше много удобно, но не беше и ужасно неудобно. Когато събрах сили, за да не мърдам или трепвам, ме плесна по задника.

— Отпусни се — нареди ми той. — Ако си стегната, ще те боли повече и ще отнеме дълго време, за да заздравее.

Поех си дълбоко дъх и накарах мускулите ми да се отпуснат. Свивах и разтварях юмруци, като с всяко разтваряне освобождавах по малко напрежение от гърба си. София ни научи на това най-вече за да предпази Уитни от периодичните ѝ сривове и...

* * *

— София? Уитни? Да не са някои от момичетата? — прекъсва я Едисън.

— Момичета са, да. Е, София вероятно минава за жена. — Мая отпива още една глътка и поглежда останалото в бутилката количество. — Уитни — също, предполагам. Така че са жени.

— Как изглеждат? Можем да проверим имената им...

— Те не са от Градината. — Трудно е да разгадае погледа, който отправя към по-младия агент. В очите ѝ се четат равни части съжаление, веселие и презрение. — Да знаеш, че и преди това имах живот. Светът не започва с Градината. Е, поне не с тази Градина.

Виктор обръща снимката и се опитва да прецени колко време може да отнеме подобно начинание. Толкова мащабно, с толкова подробности.

— Не направи всичко наведнъж — казва му момичето, докато следи погледа му. — Започна с очертанятия, после се върна към вътрешността и за две седмици добави цветове и детайли. Когато приключи, вече бях поредната Пеперуда в неговата Градина. Като Бог, който създава свой собствен малък свят.

— Разкажи ни за София и Уитни — намесва се Виктор, доволен, че може да се откъсне от татуировката за известно време. Има предчувствие какво се е случило, след като е била завършена, и с готовност би признал, че е страхливец, ако така ще отложи мига, в който ще чуе истината.

— Живях с тях.

Едисън вади бележника от джоба си.

— Къде?

— В нашия апартамент.

— Ще трябва...

Виктор го прекъсва:

— Разкажи ни за апартамента.

— Вик! — протестира Едисън. — Тя не ни дава никаква информация!

— Ще ни даде — отвръща той. — Когато е готова.

Момичето ги наблюдава, без да коментира, и подхвърля бутилката в ръцете си като хоккейна шайба.

— Разкажи ни за апартамента — повтаря той.

* * *

Там живеехме осем души, като всичките работехме заедно в ресторанта. Апартаментът представляваше огромно таванско помещение без отделни стаи. Мебелите бяха подредени като в казарма, отстрани на всяко легло имаше подвижна закачалка и корниз за пердета. Нямахме много лично пространство, но ни стигаше. При нормални обстоятелства наемът би бил баснословен, но кварталът беше скапан, а и бяхме толкова много, че можехме да изкараме своята част от парите за ден-два и през останалата част от месеца да работим само за себе си. Някои точно така правеха.

Бяхме странна смесица от хора — студентки, мъжкарани и една пенсионирана проститутка. Някои копнееха за свобода, да бъдат каквито си поискат и да ги оставят на мира. Единственото общо между нас беше, че работехме в ресторанта и живеехме заедно.

Честно казано, беше си истински рай.

Разбира се, понякога се карахме. От време на време имаше спорове и скандали за някоя дреболия, но обикновено приключваха много бързо. Все се намираше кой да ти даде назаем рокля, чифт обувки или книга. Работехме, а тези, които учеха, ходеха на лекции, но имахме пари и целият град беше в краката ни. Дори и на мен — израсналата с минимален надзор, подобна свобода ми изглеждаше чудесна.

Хладилникът винаги беше пълен с кифлички, алкохол и минерална вода, а шкафовете — заредени с презервативи и аспирин. Понякога се намираха и остатъци от храна за вкъщи, а когато социалните служби посещаваха София, за да видят как напредва, се разхождахме до зарзаватчийницата и криехме пиячката и кондомите. Ядяхме предимно навън или си поръчвахме за вкъщи. Тъй като всяка вечер работехме край храна, избягвахме кухнята на апартамента като чума.

О, и онзи алкохолик. Така и не разбрахме със сигурност дали живее в блока или не, но следобед го виждахме да пие на улицата и всяка вечер заспиваше фиркан пред вратата ни. Не вратата на сградата, а нашата врата. На всичкото отгоре беше и шибан перверзник, затова, когато се прибирахме по тъмно — общо взето, всяка вечер, — се качвахме до покрива, от там слизахме по противопожарната стълба и влизахме през прозорците на нашия етаж. Хазяинът ни монтира специална ключалка, тъй като София страдаше за пияния перверзник и не искаше да го предава на ченгетата. Като имахме предвид положението ѝ — пенсионирана проститутка и възстановяваща се наркоманка, която се опитваше да си върне децата, — останалите не настоявахме.

Момичетата бяха първите ми приятели. Предполагам, че съм срещала хора като тях и преди, но този път не беше същото. Имах възможност да страня от другите и обикновено го правех, ала с момичетата не само работехме, но и живеехме заедно, и просто беше... различно.

София се грижеше за всички ни като майка и когато се запознах с нея, бе напълно чиста повече от дванайсет месеца — беше го постигнала след две години напразни опити и пропадания. Имаше две ужасно красиви дъщери, които се намираха в едно и също приемно семейство. Най-хубавото беше, че приемните родители напълно подкрепяха София в усилията ѝ да си ги върне. Позволяваха ѝ да посещава момичетата винаги когато искаше. Щом станеше трудно и пристрастяването ѝ отново започваше да вие вътре в нея, някой от нас я набутваше в такси, за да види дъщерите си и да си спомни защо се стараше толкова много.

Хоуп и нейната сянка Джесика. Хоуп беше жизнерадостната, която даваше идеите, а Джесика я следваше във всичко, което кажеше или направеше. Хоуп изпълваше апартамента със смях и секс. Докато Джесика използваше секса, за да си вдига самочувствието, то поне Хоуп ѝ показваше как и да се забавлява с него. Бяха бебета, само на шестнайсет и седемнайсет, когато се нанесоха. Амбър също бе на седемнайсет, но, за разлика от тях двете, имаше някакъв план. Беше успяла да постигне административна независимост, преди да навърши пълнолетие, за да се измъкне от системата за приемни грижи. Яви се

на изпити за гимназиална диплома и ходеше на лекции в общинския колеж по двугодишна програма, докато избере специалност.

Катрин бе с две години по-голяма и никога, ама никога не говореше за живота си преди апартамента. Всъщност не казваше почти нищо. Понякога се водеше по акъла ни и вършеше разни лудории заедно с нас, но никога не поемаше инициативата. Ако някой строеше и осемте ни до стената и се запиташе коя бяга от нещо или някого, веднага бихме посочили Катрин. Ние обаче не я разпитвахме. Едно от основните правила в апартамента беше да не притискаме никого по лични въпроси. Всички си имахме багаж.

Уитни, която вече споменах, периодично получаваше сривове. Следваше психология, но беше много напрегната. Не по лош начин, просто не реагираше добре на стреса. Между семестрите беше фантастична, а по време на семестрите всички се редувахме да я успокояваме.

Ноеми също беше студентка в една от най-безсмислените специалности, познати на човечеството. Наистина си мисля, че причините да учи в колеж бяха стипендията и извинението, което английската филология ѝ осигуряваше, за да чете постоянно. За наш късмет, тя бе много щедра в споделянето на книгите си.

Ноеми беше тази, която ми спомена за апартамента през втората ми седмица в ресторанта. От три седмици бях в града, все още живеех в хостел и редовно носех цялата си собственост с мен на работа. Преобличахме се от униформите в ежедневните си дрехи в миниатюрната стаичка за персонала. Държах моята в ресторанта, за да мога все пак да отида на работа, ако ми откраднат нещата, докато спя. Всички други се преобличаха, защото униформата — дълга рокля и високи токчета — не беше предпочитан избор за облекло, с което биха се прибрали у дома.

— Абе... нали си човек, на когото може да се има доверие? — обади се Ноеми без никакви предисловия. — Имам предвид, че не се караш с момчетата, които разчистват, не спориш с управителката и не крадеш от никого в стаята за персонала. Никога не миришеш на наркотици или друга гадост.

— Имаш ли нещо предвид? — Опънах сутиена си и го закопчах на гърба, като наместих гърдите си, за да се поберат в него. Когато живееш в хостел, се разделяш със свенливостта, а процесът се

ускоряваше още повече от мъничката стая за персонала и големия брой служителки, които трябваше да се преобличат в нея.

— Ребека каза, че си на крачка от клошарството. Нали знаеш, че някои от тук присъстващите живеем заедно? Е, имаме свободно легло.

— Сериозна е — провикна се Уитни, докато измъкваше златисточервеникави кичури от плитката си. — Става въпрос за легло.

— И шкафче — изкикоти се Хоуп.

— Говорихме си по въпроса и се чудехме дали би искала да се нанесеш. Наемът е триста на месец, включително битовите сметки.

Не бях в града от много отдавна, но дори и аз знаех, че това е невъзможно.

— Триста? Каква дупка сте наели за триста?

— Наемът е две хиляди — поправи ме София. — Твоят дял е триста. Допълнителната сума е за битовите сметки.

Звучеше добре, освен ако...

— Колко души живеете там?

— С теб ще станем осем.

Което значеше, че нямаше да е много по-различно от живота ми в хостела.

— Може ли да остана тази вечер, за да видя как е, и да реша утре?

— Звучи страхотно! — Хоуп ми подаде дънкова пола, която не изглеждаше достатъчно дълга, за да ми покрие бельото.

— Не е моя.

— Знам, но мисля, че ще ти стои много сладко. — Вече беше напъхала единия си крак в моите торбести джинси, затова предпочетох да не споря, мушнах се в полата и реших много да внимавам, когато се навеждам. Хоуп беше закръглена, почти пълничка, така че успях да дръпна полата малко по-надолу върху ханша си и да спечеля допълнителна дължина.

Очите на собственика светнаха, когато видя, че си тръгвам с момичетата.

— С тях ли живееш вече? Нали ще си в безопасност?

— Клиентите си тръгнаха, Гилиан.

Той заряза италианския акцент и ме потупа по рамото.

— Добри момичета са. Радвам се, че отиваш при тях.

Мнението му определено допринесе за това да склоня още преди да съм видяла апартамента. Първото ми впечатление от Гириан беше, че е строг, но справедлив, и той ми доказа, че съм права, когато предложи пробна седмица на момиче, дошло на интервюто с платнена раница и куфар. Преструваше се на истински италианец, защото маниерниченето по някакъв начин караше клиентите да си мислят, че храната е по-добра. В действителност беше висок, едър оплешивяващ рижавел с мустаци, които бяха погълнали горната му устна и сега се опитваха да похитят останалата част от лицето му. Вярваше, че работата говори за човека повече от думите му, и оценяваше хората на този принцип. В края на първата ми седмица направо ми подаде графика за следващата, в която вече бе вписано моето име.

Тръгнахме си в три през нощта. Бях опознала улиците и влаковете, затова не се чувствах толкова притеснена, колкото би трябвало, щом влязохме в квартала. С крака, изтръпнали от часовете, прекарани на токчета, изкачихме множеството стълби до последния етаж. След това продължихме нагоре до покрива, като се промъквахме покрай градински мебели, покрити решетки и нещо, което приличаше на буйна леха с марихуана в единия ъгъл. Накрая се спуснахме надолу по противопожарната стълба към множеството прозорци. София пхна ключа в ключалката, а Хоуп се кикотеше и ми обясняваше за пияния перверзник в коридора.

И ние имахме няколко такива в хостела.

Жилището беше огромно, просторно и чисто, с по четири легла, строени покрай две от срещуположните стени, и дивани, наредени в квадрат по средата. Кухненски остров отделяше пространството за готвене от останалата част от помещението, а една врата водеше към банята, в която имаше десет различни душа, сочещи в различни посоки.

— Не задаваме въпроси за онези, които са живели тук преди нас — деликатно се изрази Ноemi, когато ми ги показа. — Това са обикновени души, не оргия.

— Успяхте ли да убедите и хората от поддръжката?

— О, не. Да се ебаваме с тях, е половината от забавлението.

Не се съдържах и се усмихнах. Беше забавно да се работи с момичетата. Винаги подхвърляха шеги, обиди и комплименти из кухнята, оплакваха се от дразнещи клиенти или флиртуваха с

готвачите и миячите. През последните две седмици се бях усмихвала повече, отколкото помнех да съм го правела някога преди.

Всички намятаха чантите си върху шкафчетата в долната част на леглата. Много от момичетата се преоблякоха в пижами или в това, което се опитваха да представят за пижами, но щеше да мине още доста време, преди да заспят. Уитни извади учебника си по психология, а Амбър — дващсет шотчета, които напълни с текила. Посегнах към едно от тях, но Ноemi ми подаде чаша с водка.

— Текилата е за учене.

Седнах на един от диваните и се загледах как Катрин чете тестовите на Амбър. Количеството шотове отговаряше на номера на въпросите. Ако Амбър сгрешеше, трябваше да изпие един шот. Ако дадеше правилен отговор, можеше да накара някой друг да го изпие. Подаде първия на мен и аз се опитах да не се задавя с отвратителните текила и водка.

Все още бяхме будни, когато съмна. Ноemi, Амбър и Уитни тръгнаха на лекции, а останалите най-накрая си легнахме.

Щом се събудихме следобед, подписах споразумението, което момичетата сключваха вместо договор, и платих първия си наем с бакшишите от последните две вечери. И просто ей така вече не бях бездомна.

* * *

— Каза, че това е била третата ти седмица в града? — пита Виктор, докато преглежда наум списък с градове, които момичето може да има предвид. В говора ѝ няма издйнически диалект, нито жаргон, които да помогнат за идентифициране на произхода ѝ. Почти е сигурен, че е умишлено.

— Точно така.

— Къде си живяла преди това?

Тя допива водата, вместо да отговори. Внимателно оставя празната бутилка в единия ъгъл на масата, обляга се на стола и бавно започва да движи превързаната си длан нагоре-надолу по ръката си.

Виктор се изправя, сваля сакото си, заобикаля масата и го намества върху раменете на момичето. Напряга се, когато той се

приближава, но Виктор внимава кожата му да не докосва нейната. Когато се връща от своята страна на масата, тя се отпуска достатъчно, за да мушне ръце в ръкавите. Сакото ѝ е голямо и пада на гънки, но ръцете ѝ спокойно се подават през маншетите. Апартаменти като складове, ресторанти, отворени до безбожни часове... Ню Йорк, решава той. Плюс това тя спомена влакове вместо метро — може би е следа? Отбелязва си наум да се обади в Бюрото в Ню Йорк и да види дали няма да открият нещо за момичето.

— Ти учеше ли?

— Не. Само работех.

Почукване по прозореца изстрелва Едисън навън. Момичето го гледа как излиза с известно задоволство, след това обръща безизразното си лице обратно към Виктор.

— Какво те накара да решиш да отидеш в града? — пита той. — Не звучи като да си познавала някого там. Няма ли си план, когато си пристигнала. Защо го направи?

— А защо не? Нали е нещо ново? Нещо различно.

— Нещо далечно.

Тя вдига вежда.

— Как се казваш?

— Градинаря ме наричаше Мая.

— Но невинаги си се казвала така.

— Понякога беше по-лесно да забравиш. Разбираш ли? — Тя се заиграва с маншетите, навива ги и ги развива с бързи движения. Вероятно действа по същия начин и със сребърни прибори, когато се наложи. — Ти си там, нямаш шанс за бягство, няма начин да се върнеш към живота, който познаваш. Защо тогава да се вкопчваш в него? Защо да си причиняваш още болка, като си припомняш това, което никога повече няма да имаш?

— Нима казваш, че си забравила?

— Казвам, че той ме наричаше Мая.

* * *

През повечето време, докато татуировката ми не беше довършена, бях изолирана от другите момичета, с изключение на

Лионет, която продължаваше да идва всеки ден, да говори с мен и да маже с мехлем разранения ми гръб. Даваше ми да разглеждам нейната дамга без никакви признаци на срам или отвращение. Тя вече беше част от нея като дишането, като непресторената грация в движенията ѝ. Майсторството беше поразително и се чудех колко ли от детайлността на рисунъка страдаше, щом настанеше време да се освежава яркостта на цветовете. Нещо обаче ме спираше да попитам. Минаваха години, преди една добра татуировка да избледнее до такава степен, че да се нуждае от ретуш. Не исках да мисля за това какво означава да остана в Градината толкова дълго.

Или по-лошо — какво означава да не остана толкова дълго.

Все още слагаха опиати във вечерята, която Лионет ми носеше на поднос заедно със своята собствена. През няколко дни вместо в леглото си се събуждах на твърдата, облицована с кожа кушетка, а Градинаря прокарваше ръце по вече татуираните места, за да провери как заздравяват, колко са чувствителни. Никога не ми позволи да видя рисунката и за разлика от стаята ми, където отразяващите стъкла бяха навсякъде, мрачните метални стени не ми даваха никаква надежда да я зърна.

Тананикаше си, докато работеше. Сам по себе си звукът беше приятен, но в комбинация с механичното жужене на иглите ми се струваше ужасяващ. Най-вече стари, но златни хитове: Елвис, Синатра, Мартин, Кросби, дори някои песни на „Андрюс Систърс“. Да лежа по собствена воля под иглите и да му позволявам да се подписва върху кожата ми като неин собственик, ми причиняваше странен вид болка. Тогава не разбирах, че имам много опции. Лионет сподели, че оставала с всяко момиче, докато крилете не са завършени. Все още не можех да разглеждам Градината и няхах възможност да потърся изход. Не бях сигурна дали Лионет знае път за бягство, или вече не ѝ пука. Затова му позволих да ми сложи проклетите криле. Никога не попитах какво би се случило, ако се съпротивлявам, ако откажа.

Замалко да го направя, но Лионет така пребледня, че смених темата.

Мислех си, че има нещо общо с това как тя никога не ме превеждаше през коридорите, а ме отвеждаше направо в самата Градина — в пещерата зад водопада. Каквото и да не искаше да видя — или не искаше да ми покаже, което изобщо не е същото, — можех

да почакам. Предполагам, че беше страхливо от моя страна. Или прагматично.

Някъде към края на третата ми седмица в Градината той приключи.

Цяла сутрин беше по-напрегнат, по-съсредоточен, направи по-малко и по-кратки почивки. Първия ден беше татуирал около гръбнака ми, бе прокара очертанията на крилете и беше нахвърлял основното от по-едрите шарки. След това бе започнал от върховете на крилете и се бе движил обратно към гръбнака, като редуваше четирите зони на гърба ми, за да не възпалява прекалено никоя от тях и да не я направи невъзможна за обработка. Беше много педантичен.

След това тананикането спря и когато изтри кръвта и излишното мастило, задиша учестено и повърхностно. Ръцете му трепереха, а преди това бяха съвсем овладени. Почувствах хладния успокояващ мехлем, който втриваше във всеки сантиметър от кожата ми.

— Изключителна си — пророни той дрезгаво. — Напълно безупречна. Истинско скъпоценно попълнение към моята Градина. А сега... сега трябва да получиш име.

Пръстите му погалиха гръбнака ми, най-зарасналото място, откъдето бе започнал татуировката, плъзнаха се по тила ми и се вплетоха във вдигнатата ми коса. По ръцете му бе полепнал мазен мехлем, който изцапа и сплъсти кичурите ми. Без предупреждение ме дръпна от кушетката, докато краката ми не опряха пода, но торсът ми остана върху кожената тапицерия. Чувах го как си разкопчава колана и ципа и здраво стиснах очи.

— Мая — простена той и прокара ръце по тялото ми. — Ти вече си Мая. Моя си.

* * *

Силно почукване по вратата я кара да прекъсне разказа за случилото се след това и момичето изглежда едновременно стреснато и благодарно.

Виктор изругава под носа си, скача от стола, отива до вратата и ядно я дръпва. Едисън му махва да излезе в коридора.

— Какво ти става, по дяволите? — изсъсква той. — Тя вече говореше.

— Екипът претърсвал кабинета на заподозрения и намерил нещо. — Партньорът му вдига голям найлонов плик за улики, пълен с шофьорски книжки и лични карти. — Изглежда е запазил всички.

— Поне на онези, които са имали документи. — Виктор взема плика. — Господи, това са много лични карти — Разклаща ги, за да види какво се крие зад първия слой от имена и снимки. — Намери ли нейната?

Едисън му подава друг плик, по-малък, в който има само едно парче пластмаса. Лична карта от Ню Йорк. Виктор веднага я разпознава. Малко по-млада е, лицето ѝ е по-меко, макар изражението ѝ да не е.

— Инара Мориси — чете той, но Едисън поклаща глава.

— Сканираха останалите и започнаха да ги проверяват, но тази е била първа. Инара Мориси не е съществувала допреди четири години. Номерът на социалната осигуровка отговаря на двегодишно дете, което е починало през седемдесетте. От поделението в Ню Йорк пращат човек на последната записана месторабота — ресторант на име „Вечерна звезда“. Адресът на личната карта е изоставена сграда, но се обадохме в ресторанта и ни съобщиха адреса на апартамента. Агентът, с когото говорих, подсвирна, когато ми го даде — очевидно е в опасен квартал.

— Тя сама ни го каза — отвърща разсеяно Виктор.

— Да, много е доверлива и искрена.

Хановериан не отговаря веднага, погълнат от разглеждане на личната карта. Вярва на партньора си, че е фалшива, но какъв фалшификат, по дяволите! Трябва да признае, че при обичайни обстоятелства щеше да го заблуди.

— Кога е престанала да идва на работа?

— Според шефа ѝ — преди две години. Данъците го потвърждават.

— Две години... — Виктор връща по-големия плик и огъва по-малкия около единствената лична карта в него, докато става достатъчно малък, за да го пъхне в задния си джоб. — Да бъдат проверени колкото се може по-бързо. Извикай криминолозите от други екипи, всички, които успеят да се измъкнат. Идентификацията на

момичетата в болницата трябва да е приоритет. След това ни намери няколко слушалки, за да могат следователите да получават новини от офиса в Ню Йорк.

— Ясно. — Едисън се мръщи по посока на затворената врата. — Тя наистина ли говореше?

— Говоренето не ѝ е проблем. — Засмива се Виктор. — Ожени се, Едисън, или по-добре се сдобий с дъщери тийнейджърки. Тя е на по-високо интелектуално ниво от повечето си връстнички, но поведенческите модели са налице. Трябва просто да сортираш информацията и да отсееш важното. Ослушвай се за неизказаното.

— Има причина да предпочитам да разпитвам заподозрени, а не жертви. — Партньорът му изчезва в стаята на следователите, без да дочака отговор.

Докато е навън, може да се възползва от почивката. Виктор тръгва енергично по коридора и влиза в главната стая на екипа, заобикаля бюрата и отделените със стени кътове и върви към ъгъла, който служи за кухня и стая за отдих. Вади каната от кафемашината и преценяващо я помирихва. Течността не е гореща, но и не лъха на застояло. Разлива я в две чаши, които изглеждат чисти, и ги пъха в микровълновата. Докато се загряват, преравя хладилника за нещо, което става за ядене. Не търси точно торта за рожден ден, но и тя ще свърши работа. Не след дълго държи картонени чинии с два дебели резена, както и няколко пакетчета захар и суха сметана. Пъха пръсти през дръжките на чашите и се връща в стаята на следователите.

Едисън се мръщи, но поема чиниите от ръцете му, за да може партньорът му да си сложи слушалките. Виктор не се опитва да крие кабела, момичето е прекалено умно. Когато ги наглася, отново взема чиниите и влиза в стаята. Стръска я с тортата и внимателно крие усмивката си, докато бутва едната чиния и чашата през плота от неръждаема стомана.

— Помислих си, че може да си гладна. Не знам как си пиеш кафето.

— Не пия кафе, но благодаря. — Тя бутва обратно чашата и прави гримаса, щом вкухва тортата, но преглъща и си отчупва друга хапка.

Виктор чака, докато устата ѝ се напълни с червена розичка от маслен крем.

— Разкажи ми за „Вечерна звезда“, Инара.

Тя не се задавя, не трепва, но настъпва кратка пауза, миг на абсолютна неподвижност, който отминава толкова бързо, че Виктор нямаше да го долови, ако вече не го очакваше. Тя преглъща и облизва крема от устните си, като оставя алени ивици по тях.

— Ресторант е, но ти вече знаеш.

Виктор вади плика с личната карта от джоба си и го слага на масата. Момичето потупва с нокът по документа, като така от време на време закрива снимката на лицето си.

— Запазил ги е? — пита тя невярващо. — Изглежда толкова...

— Глупаво?

— Разбира се. — Замислената физиономия издължава лицето ѝ, а пръстите ѝ покриват пластмасовата карта и я скриват от поглед. — Всички ли?

— Доколкото знаем.

Тя започва да върти чашата с кафе и предизвиква малка буря в нея.

— Но Инара е измислено име също като Мая, нали така? — внимателно я пита той. — Името ти, възрастта ти, нищо от това не е истинско.

— Съвсем истински са — тихо го поправя тя. — Толкова истински, колкото трябва.

— Достатъчно истински, за да си намериш работа и покрив над главата. Но преди това?

* * *

Едно от най-хубавите неща на Ню Йорк е, че никой не ти задава въпроси. Сещаш ли се — едно от онези места, към които хората се стремят? Мечта, цел, убежище, където можеш да изчезнеш сред милиони други жители, които искат същото. Никой не се интересува откъде си или какво те е довело насам, защото всички са прекалено погълнати от себе си, от това, което искат, и пътя към постигането му. Ню Йорк е пълен с истории, но никой не иска и да чуе за друго, освен за бъдещето. Дори когато си роден там, пак можеш да се покриеш, така че никога да не те намерят.

Качих се на автобуса за Ню Йорк с всичко, което притежавах, събрано в брезентова раница и куфар. Намерих кухня за бедни, където на хората не им пукаше дали спя в клиниката на горния етаж, стига да помагах при сервирането на храната. Един от другите доброволци ми спомена за човек, който току-що бил подготвил документите за съпругата му, нелегална имигрантка от Венецуела. Обадих се на номера, който ми даде, а на следващия ден бях в библиотеката, седях под статуя на лъв и чаках някакъв напълно непознат да се приближи до мен.

Когато най-накрая се появи час и половина след уговореното време, си помислих, че не ми вдъхва особено доверие. Беше среден на ръст, кльощав, дрехите му бяха вкоравени от сол, а имаха и други петна, чийто произход не исках да научавам. Сплъстената му коса се намираще в процес на образуване на расти. Непрекъснато подсмърчаше — очите му се стрелкаха наоколо всеки път, преди да вдигне ръкав, за да обърше зачервения си нос. Може и да беше гениален фалшификатор, но не бе трудно да отгатнеш за какво си харчеше парите.

Не ме попита как се казвам, по-скоро какво име искам да сложи на документите. Дата на раждане, адрес, шофьорска книжка или лична карта, желая ли да съм донор на органи?

Докато разговаряхме, влязохме в библиотеката, за да се възползваме от тишината, и когато стигнахме до чисто бяло платнище, той ме накара да застана пред него и ме снима. Преди да се видя с него в библиотеката, специално се бях погрижила за външния си вид — дори си купих малко грим, за да съм сигурна, че ще мога да мина за деветнайсетгодишна. Всъщност всичко опира до очите. Ако си видял достатъчно, изглеждаш по-стар, без значение какво е състоянието на остатъка от лицето ти.

Уговорихме се да се срещнем пред определена количка за хотдог същата вечер, щял да ми донесе това, което ми трябва. Когато се видяхме отново — той пак закъсня, — ми поднесе плик. Нещо толкова малко, а достатъчно да промени живота ти. Каза ми, че ще струва един бон, но щял да свали цената до петстотин, ако преспя с него.

Платих му един бон.

Той се отдалечи в една посока, аз тръгнах в обратната. Когато се върнах в хостела, където възнамерявах да прекарам нощта —

достатъчно далеч от кухнята за бедни и от всеки, който може да си спомни за момиче, разпитвало за фалшиви документи, — отворих плика и за първи път се сблъсках очи в очи с Инара Мориси.

* * *

— Защо не искаше да бъдеш намерена? — пита Виктор, като разбърква с химикалка сухата сметана в кафето си.

— Не това ме тревожеше — за да бъдеш намерена, някой трябва да те търси.

— И защо никой не би те потърсил?

— Ню Йорк ми липсва. Там никой не ми задаваше подобни въпроси.

Слушалката в ухото му изпуква, когато един от криминолозите отваря линия.

— От Ню Йорк казват, че е положила изпит за завършване на гимназия преди три години. Взела го е с отличие, но така и не се регистрирала за SAT^[2], нито е поискала резултатите ѝ да бъдат пратени в колеж или при работодател.

— Да не би да си напуснала гимназията? — пита той. — Или си се явила на изпит, колкото да не се налага да си вадиш диплома?

— След като вече разполагате с име, е много по-лесно да ми ровите в живота, а? — Тя дояжда тортата и грижливо намества пластмасовата вилица върху чинията със зъбците надолу. Облизва единствения пръст, който не е превързан с марля или лейкопласт, притиска го в захарта и го пъха в устата си. — Но то може да ви даде информация само за Ню Йорк.

— Знам. Така че имам нужда да ми кажеш какво се е случило по-рано.

— Харесваше ми да съм Инара.

— Но това не си ти — бавно изрича той и в очите ѝ проблясва гняв. Изчезва почти толкова бързо, колкото полуусмивките и изненадата ѝ, но появата му е неоспорима.

— Значи ако розата си смени името, вече не е роза?

— Това е лингвистика, не самоличност. Същността ти не се съдържа в името, а в историята ти, а аз трябва да знам твоята.

— Защо? Историята ми няма да ти разкрие нищо за Градинаря, а ти точно това би искал да разбереш. За Градинаря и неговата Градина. За всичките му Пеперуди.

— Ако доживее да се яви пред съда, трябва да представим на съдебните заседатели свидетели, на които може да се вярва. Млада жена, която дори не иска да каже истинското си име, не отговаря на условията.

— Това е просто едно име.

— Не и ако е твоето собствено.

За кратко онази сянка на усмивка отново извива устните ѝ.

— Блис каза същото.

— Блис?

* * *

Лионет както винаги стоеше пред стаята за татуировки. Учтиво беше извърнала поглед, докато си слагах прилепналата черна рокля, която вече бе единственото ми облекло.

— Затвори си очите — нареди ми тя. — Нека караме стъпка по стъпка.

Толкова дълго бях стискала очи в тази стая, че мисълта отново да се лиша доброволно от зрението си ме накара да настръхна. Досега обаче Лионет се бе държала добре с мен и очевидно бе правила същото и с други момичета преди това. Избрах да ѝ се доверя още малко. Когато се подчиних, тя ме хвана за ръка и ме поведе по коридора в посока, противоположна на онази, в която обикновено тръгвахме. Коридорът беше дълъг и в края му завихме наляво. Колкото и пъти да посягах към стъклениите стени с дясната си ръка, тя винаги увисваше в празното пространство, ако минавахме покрай някой от порталите. След това Лионет ме насочи през един от входовете и с леко докосване по раменете ме спря там, където си бе наумила. Усетих я как отстъпва.

— Отвори очи.

Беше застанала до мен, близо до центъра на стая, почти идентична с моята. В обзавеждането ѝ обаче се усещаше повече лично отношение — оригами фигурки, наредени на полица над леглото, чаршафи, одеяла и възглавници, оранжеви завеси, които скриваха

тоалетната и душа. Изпод най-тумбестата възглавница се показваше крайчецът на книга, а под леглото имаше чекмеджета.

— Какво име ти даде той?

— Мая. — Овладях погнусата, която премина през тялото ми, щом го изрекох на глас за първи път и си спомних как Градинаря го повтаряше отново и отново, докато...

— Мая — повтори тя и още веднъж шокира слуха ми. — Погледни се сега, Мая. — Лионет вдигна огледало и го нагласи така, че да показва отражението на друго огледало зад мен. Големи участъци от гърба ми все още бяха зачервени, разранени и отекли около очертанията на прясната татуировка, за чиито цветове знаех, че са потъмни от тези, които щеше да добие, след като коричките се излющеца. Отстрани по тялото ми — там, където дрехата ми се разтваряше — се виждаха отпечатъци от пръсти, но нищо не можеше да скрие рисунката. Тя беше грозна и ужасяваща.

И възхитителна.

Горният чифт криле бяха златистокафяви като косата и очите на Лионет, осеяни с черни, бели и ярки бронзови точки. Долните криле сияеха в различни нюанси на розовото и лилавото, също украсени с черни и бели фигури. Детайлите бяха великолепни, а лекото нюансиране на цветовете създаваше усещане за уникални спектри. Богатите и наситени краски изпълваха почти целия ми гръб от върховете на раменете до под извивките на ханша. Външните краища на издължените, тесни криле едва се подаваха отстрани на торса ми.

Не можеше да се отрече майсторството. Какъвто и да беше Градинаря, със сигурност притежаваше талант.

Мразех татуировката, но беше възхитителна.

От входа се показва глава, бързо последвана от тялото на дребничко момиче. Повдигнеш ли се на пръсти, едва ли щеше да мине метър и шейсет, но всеки, който забележеше извивките ѝ, вече не можеше да гледа на нея като на дете. Имаше съвършена снежнобяла кожа и огромни виолетово-сини очи, а покрай лицето ѝ се сипеше цял водопад от черни къдрици, небрежно прибрани с фиба. Цялата бе изтъкана от поразителни контрасти. Чипият ѝ нос бе по-скоро чаровен, отколкото хубав, но както всички други момичета, които зърнах в Градината, бе прелестна. Красотата губи значението си, когато е в изобилие около теб.

— Значи това е новото момиче. — Тя се тръшна на леглото и притисна малка възглавница към гърдите си. — Как те нарече копелето?

— Той може да те чуе — сгълча я Лионет, но момичето само сви рамене.

— Да ме чуе. Никога не е искал от нас да го обичаме. Та как те нарече?

— Мая — отговорихме едновременно с Лионет и този път не беше толкова болезнено да чуя новото си име. Чудех се дали ще продължи да е така, дали с времето изричането му щеше да престане да ми причинява болка, или пък щеше да продължава да ме мъчи като забила се в плътта дървена треска, която не можеш да достигнеш с пинсети.

— Ха, не е толкова зле. Мен педалът ме кръсти Блис. — Извъртя очи и изсумтя. — Блис! Да ти приличам на блажен човек^[3]? О, я да видим. — Тя започна леко да кърши пръсти и в този момент малко ми напомни за Хоуп. Щом си помислих за нея, веднага се извърнах, за да покажа гърба си на Блис. — Не е зле. Цветовете ти отиват. Ще трябва да проверим какъв вид е.

— *Callophrys eryphon* — въздъхна Лионет и сви рамене, когато забеляза косия ми поглед. — Все с нещо трябва да се занимавам. Може би така всичко изглежда по-малко ужасно. Аз съм *Lусаена супреус*.

— Аз съм *Myscelia ethusa* — добави Блис. — Доста е красива. И ужасна, разбира се, но нали не ми се налага да я гледам. Както и да е, относно името? Можеше да ни нарече А, Б или Три и пак нямаше да има значение. Отговаряй на името, но не се прави, че по някакъв начин е твое. Така е по-малко объркващо.

— По-малко объркващо?

— Ами да! Помни коя си, а останалото възприемай като роля. Започнеш ли да мислиш, че ролята наистина си ти, тогава настъпва криза на самоличността. Тя обикновено причинява срыв, а срывът по тези места води до...

— Блис.

— Какво? Изглежда ми като човек, който може да го понесе. Още не се е разплакала, а всички знаем какво прави той, когато завърши татуировката. Същата като Хоуп, само че много по-интелигентна.

— Та до какво води срывът?

— Разгледай коридорите, но в никакъв случай след ядене.

* * *

— Ти току-що си минала през тях — напомня ѝ Виктор.

— Със затворени очи.

— И какво имаше по коридорите?

Момичето гаврътва остатъка от кафето в чашата си, но не продумва. Хвърля му поглед, с който иска да му намекне, че би трябвало вече да знае отговора. Слушалката отново изпуква.

— Рамирес току-що се обади от болницата — съобщава Едисън. — Праща снимки на онези, които лекарите очакват да оживеят. Отдел „Безследно изчезнали“ извади късмет. Успели са да идентифицират половината от тях и от онези, които тъкмо са откарани в моргата. И имаме проблем.

— Какъв проблем?

Момичето рязко извъръща очи към него.

— Едно от момичетата, които са разпознали, е от много видно семейство. Все още нарича себе си Равена, но отпечатъците от пръстите ѝ отговарят на Патрис Кингсли.

— Изчезналата дъщеря на сенатор Кингсли?

Инара удобно се настанява в стола. Лицето ѝ издава, че е развеселена. Виктор не е сигурен защо задаващите се отвратителни усложнения са ѝ смешни.

— Сенаторът вече уведомена ли е? — пита той.

— Не още — отвръща Едисън. — Рамирес искаше първо да ни предупреди. Сенатор Кингсли отчаяно издирва дъщеря си, Вик. Няма начин да не се намеси в разследването.

А когато това се случи, цялата дискретност, която могат да осигурят на тези момичета, ще изхвърчи през прозореца. Лицата им ще бъдат излъчвани по всички телевизии от тук до Западното крайбрежие. А Инара...

Виктор уморено разтрива очи. Ако сенаторът научи, че изпитват подозрения към това прекалено съдържано момиче, няма да се спре пред нищо, докато не бъдат повдигнати обвинения.

— Кажи на Рамирес да задържи информацията колкото се може по-дълго — отсича той накрая. — Трябва ни време.

— Разбрано.

— Припомни ми от колко дълго беше в неизвестност?

— Четири години и половина.

— Четири години и половина?

— Равена — промърморва Инара и Виктор се втренчва в нея. — Никой никога не забравя колко време е прекарал там.

— Защо?

— Това променя всичко, нали? След като е замесен и сенатор.

— Променя всичко и за теб.

— Разбира се. Как би могло да е другояче?

Тя знае, с тревога установява Виктор. Може би не в подробности, но е наясно, че я подозират в някакъв вид съучастничество. Преценява насмешката в очите ѝ, цинично изкривената ѝ уста. Чувства се прекалено спокойна след получаването на подобна новина.

Време е да смени темата, преди да изгуби контрол над ситуацията в стаята.

— Спомена, че момичетата от апартамента са били първите ти приятелки.

Тя леко помръдва в стола си.

— Точно така — отвръща предпазливо.

— Защо?

— Защото преди съм нямала такива.

— Инара.

Момичето реагира на тона му по същия начин като дъщерите му — инстинктивно проявява неприязън, щом в следващия момент осъзнава, че е била изиграна. Започва и малко да се цупи.

— Добър си. Имаш ли деца?

— Три момичета.

— И въпреки това правиш кариера, като работиш с малтретирани деца.

— Като се опитвам да спася малтретирани деца — поправя я той.

— Като се опитвам да постигна справедливост за малтретирани деца.

— Ти наистина ли си въобразяваш, че на малтретираните деца им пука за справедливостта?

— На теб не ти ли пука?

— Не, никога не ми е пукало. Справедливостта в най-добрия случай е сбъркана и на практика не поправя нищо.

— Би ли го твърдяла, ако беше получила справедливост като дете?

Отново подобие на усмивка, този път горчива и изличила се прекалено бързо.

— И за какво би ми притрябвала тази справедливост?

— Посветил съм живота си на това, а ти си мислиш, че няма да позная малтретирано дете, щом го видя?

Тя отстъпчиво накланя глава, след това прехапва устна и примигва.

— Не си съвсем прав. Хайде да предположим, че съм била онеправдана — по-скоро пренебрегвана, отколкото малтретирана. Аз съм плюшеното мече, което събира прах под леглото, а не еднокракият войник.

Виктор бегло се усмихва и отпива от бързо изстиващото кафе. Отново е готова за танц. Колкото и обезпокояващо да се струва на Едисън, Виктор се намира на позната територия.

— Как така?

* * *

Понякога гледаш някоя сватба и осъзнаваш с известно примирение, че всички деца, които ще се родят от брака, неизбежно ще бъдат побъркани и прецакани. Категоричен факт, а не лошо предчувствие, мрачно осъзнаване на истината, че тези двама души не бива да се възпроизвеждат, но със сигурност ще го направят.

Като родителите ми.

Майка ми била на дваайсет и две, когато се омъжила за баща ми. За нея това било трети брак. Първия сключила на седемнайсет, омъжила се за брата на тогавашния съпруг на майка си. Той починал след по-малко от година от сърдечен удар по време на секс. Оставил й доста добро състояние, така че след няколко месеца тя се омъжила повторно за мъж с петнайсет години по-възрастен от нея и когато година по-късно се развели, била дори още по-добре осигурена материално. Тогава се появил баща ми и ако не й бе надул корема, се

съмнявам, че сватбата някога е щяла да се състои. Бил хубав, но не и богат, нямал перспективи и бил само две години по-голям, което за майка ми изглеждало като непреодолимо количество от препятствия. Затова може да сме благодарни на нейната майка, която имаше девет брака зад гърба си, преди ранната менопауза да я убеди, че е твърде пресъхнала, за да се омъжи още веднъж. Всичките ѝ съпрузи умираха, всеки следващ — по-бързо от предишния. Нямаше престъпление. Просто... умираха. Повечето бяха старци, разбира се, и всичките ѝ оставили солидна сума пари, но майка ми беше възпитана да има определени очаквания и третият ѝ съпруг не отговаряше на тях.

Трябва да им го призная обаче: опитаха се. Първите две години сме живели близо до неговото семейство, имало е братовчеди, лели и чичовци и смътно помня, че си играех с други деца.

След това сме се преместили и връзките и с двете семейства са били прекъснати. Останахме аз, родителите ми и техните многобройни забежки. Непрекъснато посещавах поредните си любовници или се затваряха в спалните си — ето как станах самостоятелно дете. Научих се да използвам микровълновата печка, наизустих разписанието на автобусите, за да мога да ходя до бакалията, набелязвах си дните от седмицата, в които вероятно някой от родителите ми щеше да има пари в брой в портфейла си, за да мога да си купувам разни дреболии от пазара. Мислиш си, че е изглеждало странно в очите на другите? Всеки път, когато някоя загрижена жена или касиерка ме питаше нещо в магазина, казвах, че майка ми ме чака в колата с бебето и не спирах да се преструвам. Вярвах ми, дори и през зимата. Усмиваха се и повтаряха каква прекрасна дъщеря и сестра съм.

Не само че си бях самодостатъчна, но и постепенно си изградих много ниско мнение за интелигентността на повечето хора. Бях на шест, когато родителите ми решиха да се възползват от брачната консултация. Не да я пробват, а да се възползват. Някакъв колега на баща ми му казал, че осигуровката покривала консултациите, а и на хартия изглеждали добре пред съдията и помагали да се ускори процедурата по развода. Един от съветите, които консултантът им дал, бил да предприемем семейно пътешествие, само ние тримата. Да отидем на някое забавно и специално място. Например лунапарк.

Стигнахме в лунапарка около десет и през първите два часа всичко беше наред. Тогава се появи въртележката.

Мразя шибаните въртележки. Баща ми застана на изхода, за да ме изчака да сляза, майка ми стоеше на входа, за да ми помогне да се кача. Просто висяха в двата противоположни края на онова нещо и ме гледаха как се въртя в кръг. Бях прекалено малка, за да стигна железните стъпенки, а конят, върху който се намирах, беше толкова широк, че краката ме заболяха, но не спирах да се въртя. Докато не видях как баща ми се отдалечава с едно латиноминьонче. След още едно кръгче зърнах майка ми да си тръгва с висок засмян рижавел с шотландска поличка.

Някакво мило дете, по-голямо от мен, ми помогна да сляза от коня, след като свали по-малката си сестричка, и ме държа за ръка, докато вървахме към изхода. Искях да остана при това семейство, да бъда малката сестричка на някого, който те придружава до въртележката и ти държи ръката, докато вървите, който ти се усмихва и те пита дали си се забавлявала. Но се отдалечихме от въртележката, аз му благодарих, помахих на една жена, която не обръщаше внимание на нищо друго, освен на мобилния си телефон, за да заблудя момчето, че съм намерила майка си, и се взирах след него и сестра му, докато се връщаха при родителите си, които се радваха да ги видят.

През остатъка от деня се шляех из атракционите. Опитвах се да остана незабелязана за охраната, но слънцето залезе, лунапаркът затвори, а аз все още не бях открила нито един от родителите ми. Охраната ме забеляза и ме заведе в Залата на срама. Така де, неофициално го наричаха Мястото за изгубени родители. Чуха се множество повиквания по високоговорителя, които призоваваха родители, изгубили децата си, да дойдат и да си ги приберат. Не бях сама — имаше и други забравени деца, загубили се или криещи се.

Тогава чух един от възрастните да споменава службите за закрила на детето. Специално наблегна на факта, че са длъжни да им се обадят за всеки, който не е потърсил отрочето си преди десет часа вечерта. Съседите ни бяха приемно семейство и мисълта да живея с хора като тях ме ужасяваше. За щастие, едно от по-малките деца се напика и така се разпищя, че всички възрастни започнаха да се суетят около него в опитите си да го успокоят, а аз успях да се измъкна навън и да се върна в парка.

Отне ми известно време, но в крайна сметка намерих главния вход, незабелязано се прилепих за опашката на училищна група, която

се бе забавила по атракционите, и излязох на паркинга. От там за час преминах всички паркинги и се добрах до бензиностанция, която продължаваше да бъде ярко осветена заради прибиращите се. Все още разполагах с по-голямата част от джобните пари, които баща ми беше пъхнал в джоба ми, преди да се кача на въртележката, затова се обадох на мобилните им телефони, после на домашния телефон и след като не се сетих какво друго да направя, звъннах на съседа.

Беше почти десет вечерта, но той скочи в колата и кара два часа, за да ме вземе. Два часа по-късно у нас все така не светеше.

* * *

— Съседът приемен баща ли беше? — пита Виктор, когато тя млъква, за да оближе напуканите си устни. Агентът се пресяга към празната бутилка от вода и я вдига към огледалното стъкло. Не я сваля, докато един от криминолозите не му съобщава, че Едисън идва към него.

— Да.

— Нали те е прибрал у дома? Защо тогава мисълта да живееш с него е била толкова ужасна?

— Когато спря пред къщата си, ми каза, че трябва да му се отблагодаря, задето ме е докарал, като му излижа близалката.

Пластмасовата бутилка простенва в знак на протест, когато я смачква в юмрука си.

— Мили боже.

— Придърпа главата ми към скута си, а аз си бръкнах в гърлото и се усилих да повърна върху него. Погрижих се и да натисна клаксона, за да излезе жена му. — Момичето отваря друго пакетче захар и изсипва половината в устата си. — След месец го арестуваха за блудство и тя се премести.

Вратата се отваря с трясък и Едисън хвърля нова бутилка с вода към момичето. По протокол трябва да им махат капачките, защото има опасност от задавяне. Другата му ръка обаче е заета от наръч снимки, които партньорът му хвърля на масата заедно с плика с личните карти, който държи под мишница.

— Като не ни казваш истината — изръмжава той, — предпазваш човека, извършил това.

Инара е права — различно е, когато видиш нещо с очите си, а не само четеш за него. Виктор разглежда една снимка от купчината, след това втора, трета и четвърта. На всички са запечатани коридорите от съсипания градински комплекс.

Тя го спира на седмата и я взема, за да я разгледа по-отблизо. Когато я връща, пръстът ѝ очертава кръгче около центъра на снимката.

— Това е Лионет.

— Приятелката ти?

Превързаният ѝ показалец внимателно се движи по линията на стъклото, уловено на снимката.

— Да — прошепва. — Такава беше.

* * *

Рождените дни, също като имената, бяха напълно забравени в Градината. Когато опознах останалите момичета, разбрах, че бяха доста млади, но не си задавахме въпроси за възрастта. Просто ни се струваше излишно. В някакъв момент щяхме да умрем и коридорите всекидневно ни напомняха какво означава това, така че защо да разчепкваме трагедията?

До случая с Лионет.

Вече бях прекарала шест месеца в Градината и въпреки че се бях сприятелилила с повечето момичета, най-близки чувствах Лионет и Блис. Те най-много приличаха на мен. Не драматизирахме, не плачехме и не оплаквахме неизбежната си злощастна съдба. Не треперехме пред Градинаря, не му се подмазвахме, защото ако му станехме любимки, по никакъв начин нямаше да променим положението си. Примирявахме се с това, което трябваше да правим, а през останалото време вършехме нашите си неща.

Градинаря ни обожаваше.

Като изключим храненията, които се сервираха в точно определено време, не бяхме длъжни да стоим на конкретно място, затова повечето момичета обикаляха стаите, спокойни, че ако потрѣбват на Градинаря, той просто щеше да погледне камерите и да

дойде да ги намери. Когато Лионет помоли Блис и мен да прекараме нощта при нея, не заподозрях нищо. Непрекъснато преспивахме по стаите си. Трябваше да разпозная отчаянието в гласа ѝ, напрежението в думите ѝ, ала в Градината претръпваш към подобни емоции. Отчаянието и страхът бяха нещо обичайно, също като красотата.

Бяха ни осигурени дрехи за през деня — винаги черни, винаги разгалващи гърбовете ни, за да се виждат крилетете, — но не ни даваха нищо, с което да спим. Повечето от нас си лягаха по бикини и си мечтаеха за сутиени. Хостелът и апартаментът ме бяха тренирали добре. Далеч не бях толкова стеснителна, колкото повечето момичета, пристигащи в Градината, и така си спестявах едно унижение, което можеше да ме пречупи.

Трите се сгушихме на матрака, зачакахме да угасят светлините и постепенно си дадохме сметка, че Лионет трепери. Не беше пристъп или нещо подобно, а тремор, който минаваше по цялата ѝ кожа и я разтърсваше до дъно. Седнах на леглото и посегнах към ръката ѝ, за да вплета пръсти в нейните.

— Какво има?

Очите ѝ, обсипани със златни точки, блестяха от сълзи и изведнъж ми се пригади. Никога преди не бях виждала Лионет да плаче. Тя мразеше сълзите, особено пролетите от нея.

— Утре е двайсет и първият ми рожден ден — прошепна тя. Блис простена, обгърна приятелката ни с ръце и зарови лице в рамото ѝ.

— Мамка му, Лион, толкова съжалявам!

— Значи имаме срок на годност? — прошепнах аз. — Двайсет и една? — Лионет притисна мен и Блис с отчаяна сила.

— Аз... не мога да реша дали да се съпротивлявам или не. И без това ще умра и като че ли искам да го накарам да се пребори за това, но ако борбата само засили болката? Мамка му, чувствам се такава страхливка, но щом трябва да умра, не искам да ме боли!

Тя започна да стене и ми се прииска стъклените стени да станат плътни, за да получим някакво лично пространство и плачът ѝ да не се чува по коридора. Лионет си бе създавала репутация сред момичетата благодарение на силата си и не исках да я смятат за слаба, когато вече нямаше да я има. Но плътните стени обикновено се спускаха две сутрини в седмицата — които бяхме започнали да наричаме уикенд, —

за да могат истинските градинари да работят по поддръжката на красивия ни затвор. Наемниците никога не ни виждаха и множеството шумоизолиращи врати помежду ни гарантираха, че няма и да ни чуят.

Не, почакай. Стените се спускаха и когато пристигаше ново момиче. Или когато някоя от нас умреше. Не обичахме стените да се спускат. Беше необичайно да го искаме.

Останахме с Лионет през цялата нощ, много след като тя заспа, изтощена от плач, и след като се събуди, за да избухне наново в ридания. Около четири часа сутринта се разсъни достатъчно, за да отиде под душа, олюлявайки се. Помогнахме ѝ да си измие косата, сресахме я, сплетохме я и я вдигнахме на достолепен кок. В гардероба ѝ имаше нова рокля — кехлибарено копринено великолепие с блестящи златисти нишки, които искряха като пламък на фона на всичкото черно. Цветът караше крилете ѝ да изпъкват върху смуглата ѝ кожа — яркооранжево, златни и жълти точки близо до черните кръгове и поръбени с бяло-черни ленти по върховете. Разтворените криле на *Luscaena cupreus*.

Градинаря дойде при нея точно преди зазоряване.

Беше елегантен мъж, може би малко над средния ръст, добре сложен. От онзи тип, които винаги изглеждат поне десет или петнайсет години по-млади, отколкото са в действителност. Тъмноруса коса, винаги идеално сресана и подстригана, светлозелени очи с цвят на море. Не може да се спори, че беше красив, макар стомахът ми да се обръщаше, щом го зърнех. Никога преди не го бях виждала облечен в черно. Стоеше на входа с палци, подаващи се от джобовете, и ни гледаше.

Лионет пое дълбоко дъх, яростно стисна Блис, прошепна нещо в ухото ѝ и я целуна за сбогом. След това се обърна към мен и ребрата ме заболяха от силата на прегръдката ѝ.

— Казвам се Касиди Лорънс — прошепна тя толкова тихо, че едвам я чух. — Моля те, не ме забравяй. Не му позволявай да остане единственият, който да ме помни. — Целуна ме, затвори очи и позволи на Градинаря да я отведе.

С Блис прекарахме останалата част от предобедата в стаята на Лионет и разглеждахме дребните вещи, която бе успяла да натрупа през последните пет години. Беше живяла там пет години. Свалихме завесите, които ѝ осигуряваха лично пространство, сгънахме ги заедно

със завивките на спретната купчина и ги оставихме в края на голия матрак. Книгата, която бе държала под възглавниците си, се оказа Библията, в чиито полета пет години бе описвала своя гняв, отчаяние и надежди. Имаше и достатъчно хартиени оригами животни за всички момичета в Градината, така че цял следобед ги раздавахме в комплект с черните дрехи. Когато седнахме да вечеряме, в стаята не бе останало нищо от Лионет.

Същата вечер стените се спуснаха. С Блис се свихме на моето легло, което вече имаше повече завивки от един чаршаф. Заслужих си личните вещи, като не създавах проблеми и не се опитвах да се самоубия, така че вече разполагах със спално бельо в същите наситени розови и лилави цветове като долния чифт криле на гърба ми. Блис плака и руга, когато стените се спуснаха и ни затвориха в стаята. Вдигнаха се след няколко часа и преди да се качат на повече от педя от пода, тя ме сграбчи за ръката и двете заедно излязохме през портала, за да бродим по коридорите.

Успяхме да минем само метър-два.

Там, облегнат на стената на красивия ни затвор, стоеше Градинаря и разглеждаше момичето зад стъклото. Главата ѝ бе паднала върху гърдите, малки каишки под мишниците ѝ я държаха изправена. Прозрачна смола изпълваше останалото пространство, а роклята се вееше из него, все едно бе потопена под вода. Виждахме всеки детайл от ярките криле на гърба ѝ, който бе почти притиснат в стъклото. Всичко, което бе представлявала Лионет — дръзката ѝ усмивка, очите ѝ, — бе скрито, така че крилето ѝ да останат единственият фокус.

Градинаря се обърна към нас и прокара ръка през заплетената ми от спането коса, като леко подръпна възелчетата, на които се натъкна.

— Забравила си да си вдигнеш косата, Мая. Не мога да видя крилето ти.

Понечих да я прибера и завия на кок, но той ме хвана за китката и ме повлече след себе си към стаята ми.

Блис изруга и се затича по коридора, но преди това зърнах сълзи в очите ѝ. Градинаря седна на леглото ми и реса косата ми, докато не заблестя като коприна. Не спираше да прокара пръсти през нея. След това ръцете му се преместиха другаде, както и устата му, а аз затворих очи и започнах да рецитирам наум „Долината на въздишките“.

* * *

— Чакай, какво? — прекъсва я Едисън с измъчено изражение на лицето. Тя се извъръща от снимката и му хвърля объркан поглед.

— „Долината на въздишките“ — повтаря тя. — Поема от Едгар Алън По. „Бяха всички на война, пазят нейните цветя от небесния си замък звездни ириса и пада ден във сините треви, в тях червено слънце спи...“^[4]. Обичам По. Има нещо много освежаващо в човек, който е така безсрамно мрачен.

— Но какво...

— Това правех всеки път, когато Градинаря идваше в стаята ми — безцеремонно продължава тя. — Не смятах да се съпротивявам, защото не исках да умра, но нямах намерение и да участвам. Затова го оставях да върши каквото си поиска и занимавах ума си с друго, като рецитирах стихове на По.

— Денят, в който завърши татуировката ти... тогава ли за първи път, ъ... първият път...

— В който рецитирах По ли? — довършва тя вместо него с подигравателно вдигната вежда. Виктор се изчервява и кимва. — Не, слава богу. Бях започнала да се интересувам от секс няколко месеца по-рано и Хоуп ми отстъпи едно от момчетата си. Така да се каже.

Едисън се задавя, а Виктор не спира вътрешно да благодари на жена си, че разговаря по тези въпроси с дъщерите им.

* * *

Във всяка друга ситуация сигурно бихме нарекли Хоуп курва, само че София — която наистина е била проститутка, докато ченгетата не ѝ отнели дъщерите — беше малко чувствителна към такива думи. Освен това Хоуп го правеше за забавление, не за пари. Макар че навярно можеше да натрупа цяло състояние. Мъже, жени, двойки, тройки, групов секс — Хоуп бе готова на всичко.

А и в апартамента никой нямаше лично пространство. Като изключим банята, останалото се намираше в едно помещение, а завесите между леглата не бяха чак толкова дебели и не скриваха

достатъчно. Балдахините определено не изолираха шума. Хоуп и Джесика не бяха единствените, които водеха хора у дома, но го правеха най-често, понякога повече от веднъж дневно.

Ранният сблъсък с педофили ме бе направил в общи линии безразлична към секса. Като се прибавеше и примерът на родителите ми, целият акт ми се струваше нещо ужасно, в което никой не би искал да се включва, ала животът ми с момичетата постепенно промени това. Когато не го правеха, те често говореха за него и макар да ми се смееха, отговаряха на всичките ми глупави въпроси — а Хоуп дори реши да ми покаже как да мастурбирам, — така че с течение на времето любопитството надделя над отвращението и реших да пробвам. Е, реших поне да помисля дали да не пробвам. Отначало отказвах много възможности, защото все още не бях съвсем убедена.

Един следобед, когато не трябваше да ходя на работа вечерта, Хоуп се прибра, влачейки след себе си две момчета. С Джейсън работехме заедно — той се нареждаше сред малкото мъже в предимно женския ни колектив, а приятелят му Тофър беше доста чест посетител на апартамента. Отбиваха се, независимо дали Хоуп беше там или не. Смятахме ги за приятна компания. Понякога носеха храна.

Тримата едва бяха прекрачили прага и Хоуп започна да съблича Джейсън. Скоро и двамата бяха напълно голи и се проснаха между завесите върху леглото ѝ, като се заливаха от смях. Тофър поне имаше благоприличието да се изчерви и да изрита купчината дрехи по-близо до кревата ѝ.

Аз се бях изтегнала на един от диваните с книга в ръка. След като пристигнах в Ню Йорк и се сдобих с адрес, веднага се погрижих да си изкарам карта за библиотеката и да ходя там два пъти седмично. Когато бях по-малка, възприемах четенето като бягство и макар вече да нямаше от какво толкова да искам да избягам, все още бе занимание, което обичах. Щом дрехите бяха поприбрани до известна степен, Тофър наля две чаши портокалов сок — социалните служби бяха минали преди два дни, така че хладилникът беше зареден, — подаде ми едната и се плъосна до мен на дивана.

— Какво, няма ли да се присъединиш към тях? — подразних го аз и той се изчерви още повече.

— Не е тайна, че да си с Хоуп, значи да споделяш всичко, но аз не деля — промърмори той. Хоуп наистина делеше всичко и се

гордееше с това. Тофър беше модел, може би на около деветнайсет. Понякога помагаше на Гириан с доставките, за да изкара някой допълнителен долар. Беше хубав по безличен моделски начин — нали се сещате, онази хубост, която изглежда обикновена, защото непрекъснато я навират в лицето ти? Обаче беше свестен. Говорихме за дневното представление, което голяма група от нас бе посетила предната седмица, за негово участие за няколко дни като жив манекен във временна музейна изложба, за един от общите ни познати, който щеше да се жени, дали бракът му щеше да продължи дълго, а през това време Хоуп и Джейсън го правеха, като пицяха и се кикотеха.

Общо взето — нормален следобед.

После забавлението им трябваше да приключи.

— Почти четири часа е! — извисих глас аз, надвиквайки стоновете им. — Двамата трябва да ходите на работа!

— Добре, ей сега ще го довърша.

Тя удържа на думата си. Само след трийсет секунди Джейсън започна да сумти и десет минути по-късно двамата набързо се бяха изплакнали под душа и бяха тръгнали към работа. Повечето момичета работеха тази вечер, с изключение на Ноеми и Амбър, които имаха вечерни лекции в сряда и нямаше да се приберат почти до десет часа. Тофър излезе за малко, но се върна с храна от „Такис“ на ъгъла.

Знаех, че обичайната покана на Хоуп за секс се изразяваше в това да целуне някого и да пъхне ръка в панталоните му, но аз не бях Хоуп.

— Хей, Тофър?

— Да?

— Искаш ли да ме научиш на някои неща за секса?

Моята откровеност беше различна.

Всеки друг сигурно би се смутил, но Тофър беше приятел на Хоуп. Освен това бе присъствал на някои от разговорите ни. Само се усмихна и аз се почувствах по-уверена, защото усмивката му не беше самодоволна.

— Разбира се, ако смяташ, че си готова.

— Мисля, че да. Така де, винаги можем да спрем.

— Да, можем. Каж ми, ако се почувстваш неудобно, става ли?

— Става.

Той събра остатъците от вечерята ни и ги пъхна в преливащата кофа за боклук до вратата. Хоуп трябваше да я изхвърли, преди да

тръгне за работа. Върна се при диваните, отпусна се на възглавницата и внимателно ме придърпа към себе си.

— Ще започнем бавно — каза. И ме целуна.

Не правихме точно секс онази вечер — според него беше всичко друго, но не и секс, — обаче беше приятно, а също така и забавно. Повече се смяхме, което само по себе си щеше да е странно едва година по-рано, когато се бях нанесла. Бяхме с дрехи, след като Ноеми и Амбър се прибраха от лекции, но онази нощ той остана при мен в тясното ми легло. Поиграхме си още под завивките, докато до нас Ноеми не се засмя и не каза, че ако не млъкнем, ще се присъедини. Чак няколко дни по-късно успяхме да се усамотим, за да стигнем до края. Беше ми за първи път и наистина не разбрах защо това се смяташе за толкова голяма работа.

После пак го направихме и тогава вече ми стана ясно.

През следващите няколко седмици продължихме да се задяваме, докато в църквата Тофър не срещна момиче, с което искаше сериозни отношения. Както с лекота бяхме станали приятели с облаги, по същия начин се върнахме обратно към това да сме само приятели, без неудобство и наранени чувства. Никой от нас не си бе паднал по другия, никой не си въобразяваше нещо, което другият не си мислеше. Обичах той да се отбива в апартамента, но не защото очаквах секс, след като започна да ходи с момичето от църквата. Тофър просто беше добър човек, всички го обожавахме. Преживяното обаче не ми помогна да разбере манията на родителите ми, заради която пренебрегваха всичко останало в името на секса.

* * *

Тя развърта капачката и дълго отпива от водата, като потърква възпаленото си гърло, докато преглъща. Виктор е благодарен за тишината и си мисли, че и с Едисън трябва да е същото. И двамата мъже се взират в масата. Виктор не може да си спомни разпит, при който жертва с подобна травма така откровено да говори за секс. Прочиства гърлото си и обръща снимката, така че да не вижда коридорите, пълни с мъртви момичета в смола и стъкло.

— Спомена, че когато си била малка, съседът от къщата до вас е бил педофил, но кога си срещала и други?

— Човекът, който косеше моравата на баба. — Тя млъква, примигва и се взира злостно в бутилката с вода, а Виктор няма как да не си помисли, че не е искала да го споделя. Може би изтощението взема превес. Засега оставя тази мисъл настрана, но ще чака и други възможности.

— Често ли се виждаше с баба си?

Тя въздъхва и започва да чопли зарасналата коричка на един от пръстите си.

— Живях с нея — отвърща тя неохотно.

— Кога беше това?

* * *

Когато бях на осем, родителите ми най-накрая се разведоха. Една среща им беше достатъчна да се погрижат за всички въпроси като пари, къща и коли.

През следващите осем месеца се караха, като всеки твърдеше, че другият е длъжен да ме вземе.

Не е ли фантастично? Всяко дете непременно трябва да бъде принудено осем месеца да слуша как родителите му от все сърце не го искат.

Накрая бе решено да ме пратят да живея при баба, майката на майка ми, и двамата ми родители да плащат издръжка. Когато настъпи денят на заминаването, седнах на стъпалата пред входната врата с три куфара, два кашона и плюшено мече, които представляваха всичко, което притежавах. Никой от родителите ми не си беше у дома.

Предишната година се бяхме сдобили с нови съседи от другата страна на улицата — млада двойка, на която току-що се бе родило първото дете. Обичахме да им гостуваме, за да виждаме бебето — красиво малко момченце, което все още не беше побъркано или прецакано. С такива родители можеше и никога да не му се случи. Тя винаги ми даваше чиния с бисквити и чаша мляко, а той ме учеше как да играя покер и блекджек. Двамата ме закараха до автогарата, помогнаха ми да си купя билет с парите, които родителите ми бяха

оставили на нощното шкафче предния ден, както и да си натоваря вещите в багажника, запознаха ме с шофьора и ми намериха място. Жената дори ми даде обяд за из път, както и овесени бисквити със стафида, които още бяха топли. Още едно семейство, от което исках да съм част, но не бях тяхно дете. Все пак им помахих за сбогом, когато автобусът потегли, а те стояха един до друг на тротоара, държаха бебето и ми махаха, докато не изчезнахме от погледите си.

Когато пристигнах в града, в който живееше баба, трябваше да хвана такси от автогарата до къщата. Шофьорът през цялото време псуваше хората, които не би трябвало да имат деца, и когато го попитах какво означават някои от думите, той ме научи как да ги употребявам в изречение.

Баба ми живееше в голяма, запусната къща в квартал, който преди шейсет години е бил богаташки, но бързо бе западнал. След като шофьорът ми помогна да разтоваря всичко на малката ѝ веранда, му платих и му пожелах шибано хубав ден.

Той се засмя, подръпна ме за плитката и ми заръча да се грижа за себе си. Менопаузата вършеше странни неща с баба. Като по-млада е била серийна младоженка — и вдовица, но Онзи път се убедила, че вече е пресъхнала и с единия крак в гроба. След това се бе окопала в къщата си и бе започнала да пълни всичките стаи и коридори с мъртви неща.

Не, сериозно, с мъртви неща. Дори майсторите на препарирани животни я смятаха за луда, а трябва да си крайно зле, за да заслужиш тази титла от тях. Някои неща беше купила готови, като например дивеч и екзотични животни, мечки и пуми, каквито не можеха да се срещнат в градска среда. Имаше птици и броненосци, а най-противна за мен бе колекцията ѝ от умъртвени квартални котки и кучета, които бе поръчала да бъдат препарирани. Бяха навсякъде, дори и в баните и кухнята. Изпълваха всяко помещение.

Когато влязох, влачейки багажа си след себе си, тя никаква не се виждаше. Обаче се чуваше.

— Ако си изнасилвач, сбръчкала съм се, не си губи времето! Ако си крадец, нямам нищо, което си струва да се открадне, а ако си убиец — засрами се! Тръгнах по посока на гласа и накрая я намерих в малка стая с тесни пътечки между множеството препарирани животни. Седеше на един фотьойл, облечена в прилепнал гащеризон с тигрова

шарка и тъмнокафяво кожено палто, пушеше цигара след цигара и гледаше някаква игра на телевизор със седеминчов екран, чиято картина трептеше и често губеше цвят.

Дори не ме погледна, докато не пуснаха рекламите.

— А, ти си тук. Горе, вратата вдясно. Бъди добро момиче и ми донеси бутилката с уиски от плота, преди да се качиш.

Донесох ѝ я — защо пък не? — и изумено наблюдавах как я излива цялата в малки чинийки и купички пред мъртвите кучета и котки, строени върху един диван, който беше, меко казано, отвратителен.

— Пийнете си, красавци мои, да си мъртъв, не е грях, вие си го заслужихте. Алкохолните изпарения бързо изпълниха стаята и се сляха с тежкия мирис на кожа и фасове. На горния етаж третата врата вдясно водеше към стая, пълна с толкова много мъртви животни, че започнаха да падат, когато я отворих. През остатъка от деня и цялата вечер ги изваждах от там и им търсех места, в които да ги навра, за да си внеса нещата. Спах свита върху най-големия куфар, защото чаршафите бяха противни. На следващия ден изчистих основно спалнята, изтупах праха и мишите изпражнения — както и мишите трупове — от матрака и постлах леглото със собствени чаршафи, които си носех от къщи. След като се постарах максимално да наподобя подредбата на тази в стария ми дом, се върнах на долния етаж. Единственият признак, че баба бе помръдвала, бе новият ѝ гащеризон, който сега бе искрящо лилав.

Изчаках рекламите и след това се покашлях.

— Почистих стаята — казах ѝ. — Ако пак сложиш мъртви животни в нея, докато живея тук, ще подпаля цялата къща.

Тя се засмя и ме плесна.

— Добро момиче. Харесва ми куражът ти.

И така се нанесох при баба. Обстановката се промени, но животът — не. Доставяха ѝ покупки веднъж седмично. Носеше ги нервно на вид момче, което получаваше бакшиш почти колкото сметката, защото това бе единственият начин да го накарат да влезе в нашия квартал. Беше съвсем елементарно да се обадиш в бакалията и да помолиш да добавят нови продукти към списъка.

Бях записана в училище, в което не преподаваха абсолютно нищо. Учителите дори не проверяваха присъствията, защото не искаха

още една година да се занимават със същите ученици заради неизвинени отсъствия. Предполагаше се, че там има и наистина добри учители, но бяха толкова малко и се срещаха толкова рядко, че така и не стигнах до никого от тях. Останалите бяха истински развалини и вече не им пукаше за нищо, стига да си получаваха заплатите.

Учениците със сигурност ги насърчаваха. Наркотици се продаваха в класните стаи, дори и в основното училище за по-големите ученици. Когато стигнах до прогимназия, имаше металдетектори на всяка врата, но на никого не му пукаше и никой не ни проверяваше, когато машините отчетяха нещо, а това се случваше доста често. Никой не забелязваше, ако не си в час, никой не се обаждаше по домовете, за да провери какво става с учениците, които не са идвали няколко последователни дни.

Веднъж реших да тествам системата и си останах вкъщи цяла седмица. Дори не ми се наложи да наваксам, когато пак тръгнах на училище. Върнах се само защото ми доскуча. Тъжно, но факт. Бях оставила всички на мира, за да може и те да ме оставят на мира. Не излизах по тъмно и всяка вечер заспивах под приспивната песен на гърмежи и сирени. Когато мъжът, който косеше моравата на баба, идваше два пъти в месеца, се криех под леглото, в случай че реши да влезе в къщата.

Вероятно е бил между двацет и пет и трийсетгодишен, може би и малко по-възрастен. Винаги носеше джинси, които му бяха твърде тесни и с прекалено ниска талия — опитваше да покаже възможно най-много от чатала си, който дори на онази възраст не ми се струваше особено впечатляващ. Обичаше да ми вика „хубаво момиченце“ и ако ме завареше, когато се връщах от училище, се опитваше да ме докосне и да ме накара да му нося разни неща. Веднъж го ритнах право в топките. Той изруга и ме подгони из къщата, но се спъна в елена в антрето и баба му се нахвърли, задето вдигал прекалено много шум, докато си гледала сапунките.

След това висях на бензиностанцията през няколко пресечки, чакайки джипа му да профучи покрай мен.

* * *

— И родителите ти никога не са се питали дали си добре? — Знае, че въпросът е глупав, но вече го е изрекъл и сам кима, макар устните му да се изкривяват.

— Родителите ми никога не ме посетиха, никога не се обадиха, никога не пратиха картичка, подарък или каквото и да било друго. Мама пишеше чекове през първите три месеца. Татко — през първите пет, но после и те спряха. След като отидох при баба, повече нито видях, нито чух родителите си. Честно казано, не знам дали още са живи.

Говорят вече цял ден. Тортата е първото, което е хапнал след снощната вечеря. Усеща как стомахът му протестира, знае, че тя трябва да е също толкова гладна. Минали са почти двацет и четири часа, откакто ФБР пристигна в Градината. Двамата са будни от по-отдавна.

— Инара, искам да те оставя да разказваш сама, но трябва да ми отговориш честно на един въпрос: налага ли се да викаме службите за закрила на детето?

— Не — веднага отвърща тя. — И това е самата истина.

— Колко близо е твоята истина до лъжата?

Този път всъщност предизвиква усмивка — крива и кисела, но дори и тя смекчава цялото изражение на лицето ѝ.

— Вчера навърших осемнайсет. Честит ми рожден ден.

— Била си на четиринайсет, когато си пристигнала в Ню Йорк?
— пита Едисън.

— Да.

— Какво, по дяволите, се случи?

— Баба умря. — Момичето свива рамене и посяга към бутилката с вода. — Върнах се от училище и я заварих мъртва във фотьойла, с изгаряния от цигара по пръстите. Направо съм удивена, че къщата не е пламнала от алкохолните изпарения. Мисля, че сърцето ѝ е спряло или нещо подобно.

— Докладва ли за смъртта ѝ?

— Не. Мъжът, който ѝ косеше моравата, или момчето, което доставяше продуктите, щяха да я намерят, щом отиде да им плати, а аз не исках никой да спори какво да правят с мен. Може би щяха да издирят някого от родителите ми и да ме принудят да се върна при тях или просто щяха да ме захвърлят в системата. Можеше и да издирят

някоя леля или чичо от бащината ми страна, да ме пратят при друг роднина, който не ме иска. Тези варианти не ме устройваха.

— И как постъпи?

— Събрах един куфар и една раница, а след това пребърках запасите на баба.

Виктор не е сигурен дали няма да съжалява за отговора, но трябва да попита.

— Запаси?

— От пари. Баба не вярваше много на банките и всеки път, когато получаваше чек, го осребряваше и криеше половината пари в задника на немската овчарка. Опашката беше с панта, за да може да се повдига, без да бъркаш под нея, и да се взимат парите. — Тя отпива, след това свива устни, притиска ги към гърлото на бутилката водата попива в напуканата тъкан. — Вътре имаше почти десет бона — продължава момичето, след като оставя бутилката. — Скрих ги в куфара и раницата, преспах в къщата и на сутринта, след като се събудих, тръгнах към автогарата, а не към училище. После си купих билет за Ню Йорк.

— Прекарала си нощта в къщата с мъртвата си баба.

— Все още не беше препарирана, но иначе каква е разликата, в сравнение с всяка друга нощ, докато съм живяла там?

Виктор е благодарен за пукането на слушалката в ухото му.

— Поръчахме храна за трима ви — докладва Ивон от стаята за наблюдение. — Още две минути. И Рамирес се обади. Няколко от другите момичета са започнали да говорят. На този етап — съвсем малко. Изглеждат по-загрижени за мъртвите, отколкото за себе си. Сенатор Кингсли пътува от Масачузетс.

Като начало новините са добри. Вероятно е прекалено да се надяват, че сенаторът ще бъде принудена да кацне някъде по пътя заради лошото време. Виктор клати глава и се обляга в стола си. Сенаторът все още не е тук, ще се занимават с нея, когато пристигне.

— Скоро ще направим почивка, за да хапнем, но преди това имам още един въпрос.

— Само един?

— Кажете ни как се озова в Градината?

— Това не е въпрос.

Едисън плясва нетърпеливо по бедрото си, но Виктор отново проговаря.

— Как се озова в Градината?

— Бях отвлечена.

Има три дъщери тийнейджърки, затова буквално чува неизреченото „очевидно“ в края на изречението.

— Инара.

— Наистина си те бива.

— Моля те.

Тя въздъхва, качва краката си на ръба на стола и обвива глезени с превързаните си ръце.

* * *

„Вечерна звезда“ беше доста хубав ресторант. Само с резервации, освен когато клиентите бяха малко, но цените бяха достатъчно високи и повечето хора не влизаха ей така от улицата, за да похапнат. В нормални вечери сервитьорите носеха фракове, а сервитьорките — черни рокли без презрамки, с декоративни якички и маншети като на фраковете. Дори имахме папийонки, които бяха много трудни за връзване — не ни позволяваха да си слагаме такива с безопасни игли.

Гириан знаеше как да се грижи за неприлично богатите, така че им позволяваше да наемат целия ресторант за специални поводи и изискваше персоналът да бъде облечен в костюми, когато това се случваше. Имаше няколко основни правила — Гириан теглеше чертата пред непристойния вид, — но изборът на костюми беше в широки граници. Наемателите ги осигуряваха, ние ги обличахме и след това си оставаха за нас. Винаги ни предупреждаваше отрано, ако се налагаше да носим костюми, за да си разменим смените, в случай че не можем да го понесем.

Две седмици преди шестнайсетия ми рожден ден — или двайсет и първия ми, както знаеха момичетата — ресторантът бе нает от човек, който щеше да събира средства за някакъв театър. Първото представление щеше да бъде „Мадам Бъттерфлай“ и всички се бяхме облекли според случая. Тогава, по молба на клиента, щяха да работят

само момичетата. На всички ни бяха раздадени черни рокли с огромни криле от тел и коприна, които се закрепваха с ластик и силикон — мамка му, процесът беше тежък, — и задължително трябваше да сме с вдигнати коси.

Единодушно се съгласихме, че все пак е по-приемливо в сравнение с пастирските костюми от репетицията за сватба в стил Гражданска война, когато бяхме с кринолини на вечерята — накрая, когато ни писна да заемат цял ъгъл от апартамента ни, ги превърнахме в коледни свещници. Дори да се налагаше да отидем на работа часове по-рано, за да си сложим проклетите крила, останалото не беше чак толкова зле, пък и след това можехме отново да си носим роклите. Признавам обаче, че да обслужваш маси с огромни криле на гърба, създаваше големи неудобства. Когато сервирахме основното и вече можехме да се оттеглим в кухнята по време на представянето на благотворителната кауза, повечето не знаехме дали да псуваме, или да се смеем. Много от нас правеха и двете.

Управителката ни Ребека въздъхна, отпусна се на една табуретка и си вдигна краката на най-близката щайга. Бременността ѝ бе направила ходенето на високи токчета невъзможно и ѝ бе спестила унижението от носенето на криле.

— Това трябва да излезе от мен — простена тя.

Промъкнах се зад табуретката, доколкото ми позволяваха крилетете, и започнах да разтривам стегнатите ѝ рамене и гърба ѝ.

Хоуп надникна иззад летящата врата.

— Дали и някой друг мисли, че главният домакин на събитието съвсем става за чукане, макар да е старец?

— Не е чак старец и внимавай какво говориш — сгълча я Уитни. Имаше думи, които Гириан предпочиташе да не използваме на работа, дори и в кухнята, и „чукане“ беше една от тях.

— Е, синът му изглежда по-стар от мен, значи е старец.

— Тогава зяпай сина.

— Не, благодаря. Той е секси, но има нещо сбъркано в него.

— Не те заглежда?

— Даже много заглежда, и то не само мен. Доста е сбъркан. По-скоро бих изчукала с поглед стареца.

Останахме в кухнята, говорехме си и си измисляхме клюки за гостите до антракта на презентацията, когато започнахме да обикаляме

залата, да доливаме чашите, да разнасяме бутилки с вино и подноси с десерти. На масата на домакина успях добре да огледам стареца на Хоуп и неговия син. Веднага разбрах какво има предвид за сина. Беше красив, мускулист, с правилни черти, тъмнокафяви очи и тъмнорусата коса на баща си, която подходеше на загорялата му кожа.

Макар тенът да изглеждаше изкуствен.

Беше по-дълбоко от това. Някаква жестокост, която прозираше под иначе чаровната му усмивка, нещо в начина, по който ни наблюдаваше, докато се движехме из стаята. До него баща му изглеждаше съвсем чаровен и мълчаливо ни благодареше за усилията с добродушната си усмивка. Спря ме с два пръста, опрени до китката ми — прекалено фамилиарно, но не заплашително.

— Хубава татуировка, скъпа.

Сведох поглед към цепката на полата си. Всички в апартамента, дори и Катрин, си бяхме направили еднакви татуировки при едно излизане преди няколко месеца — още ни се струваше абсурдно и не можехме добре да го обясним освен с факта, че повечето бяхме подпийнали и Хоуп ни навиваше, докато най-накрая не се предадохме. Намираше се от външната страна на десния ми глезен, точно над кокалчето, и имаше елегантен дизайн от плъзгащи се черни линии. Хоуп го бе избрала. София, другата трезвеница, се обяви против пеперудата, тъй като била прекалено банална и толкова типична, но Хоуп не отстъпи. Можеше да бъде много непреклонна, когато решише — нарече я ритуална пеперуда. Обикновено на работа бяхме задължени да крием татуировките си под дрехите или под пласт грим, но заради темата на събитието Гилиан ни позволи да ги оставим открити.

— Благодаря. — Налях му шампанско в чашата.

— Харесваш ли пеперудите?

Не особено, но ми се стори, че не е уместно да го споменавам, като се имаше предвид темата на партито.

— Красиви са.

— Да, но като повечето красиви същества живеят много кратко. — Светлозелените му очи се плъзнаха от татуировката на глезена нагоре по тялото ми и накрая се усмигнаха, взрени в моите. — Не само татуировката е хубава.

Отбелязах си наум да предупредя Хоуп, че старецът е точно толкова откачен, колкото и синът му.

— Благодаря ви, сър.

— Изглеждаш ми млада, за да работиш в такъв ресторант.

Никой преди не ми бе казал, че съм прекалено млада.

Втренчих се в него малко по-дълго, отколкото трябваше, и долових как в светлите му очи проблесна някакво задоволство.

— Някои от нас са по-стари от годините си — изтърсих накрая и веднага се наругах. Последното нещо, което ми трябваше, бе някой богат клиент да убеди Гилиан, че лъжех за възрастта си.

Той не каза нищо, когато минах на следващата чаша, но усещах погледа му върху мен по целия път обратно към кухнята.

По време на втората половина от представянето се вмъкнах в съблекалнята, за да си взема тампон от чантата. Когато се обърнах, за да тръгна към тоалетната, синът стоеше на входа. Изглеждаше около двайсет и пет годишен, но докато бях сама с него в малката стая, определено усетих заплашителното му излъчване, присъщо на човек с по-голям опит. Обикновено не признавах Хоуп за много прозорлива, но в случая беше права — имаше нещо сбъркано в този мъж.

— Съжалявам, но тук се допуска само персонал.

Той не ми обърна внимание. Продължаваше да стои на входа. Протегна ръка и бутна върха на едното крило.

— Баща ми има изключителен вкус, не мислиш ли?

— Господине, трябва да напуснете. Тук не се допускат клиенти.

— Знам, че от теб се очаква да го кажеш.

— И го казвам. — Кегс, едно от момчетата, които почистваха масите, грубо го избута с рамо. — Собственикът със съжаление ще ви накара да напуснете ресторанта, но ще го направи, без да се разкайва, ако не се върнете на партито.

Непознатият го огледа, но Кегс беше висок здравеняк, напълно способен да разхвърля хората като бирени кегове, откъдето идваше и прякорът му. Непознатият се намръщи, кимна и се отдалечи. Кегс го наблюдаваше, докато зави зад ъгъла и влезе в главната зала.

— Добре ли си, хубавице?

— Да, благодаря.

Наричахме го нашето момче най-вече защото Гилиан винаги го зачисляваше към нашите сектори и той, на свой ред, ни смяташе за

неговите момичета.

Независимо дали работеше или не, Кегс винаги изпращаше до метрото сервитьорките, които затваряха ресторанта, и ги качваше на влака. Той беше единственият, който необяснимо пренебрегваше правилата на Гилиан за татуировките и пиърсинга. Вярно, беше момче за всичко, а не сервитьор, и не общуваше с клиентите, но въпреки това те го забелязваха. Гилиан никога не коментираше пробитите му уши, пиърсингите на веждата, устната и езика му, големите, черни и пълни със символика татуировки по целите му ръце, които почти прозираха под официалната му бяла риза. Показваха се изпод маншетите по опакото на дланите му и нагоре по тила му, когато не бе покрит от дългата му коса. Понякога я вдигаше нагоре и тогава се виждаха и татусите, които се катереха по обръснатата долна половина на черепа му.

Кегс ме целуна по бузата и ме изпрати до тоалетната, застана отвън, докато се погрижа за себе си, и след това се върна с мен до кухнята.

— Пазете се от сина на домакина — обяви той пред всички момичета.

— Казах ви — изкикоти се Хоуп.

Същата вечер Кегс ни изпрати чак до апартамента. На следващия ден Гилиан изслуша какво се е случило със загрижено, смръщено лице, а след това ни заръча да не се тревожим прекалено, защото клиентите се били върнали в Мериленд. Или поне така си мислел.

След две седмици, когато един следобед с Ноemi си тръгнахме от библиотеката, случайно срещнахме две нейни съученички. Аз я оставих с тях и ѝ казах, че мога и сама да се прибера. Минах три пресечки и тогава нещо ме прониза. Преди дори да успея да извикам, краката ми се подгънаха и светът почерня.

* * *

— Посред бял ден по улиците на Ню Йорк? — пита скептично Едисън.

— Както казах, повечето хора в Ню Йорк не задават прекалено много въпроси, а бащата и синът успяваха да бъдат много чаровни,

когато поискаха. Сигурна съм, че са дали добро обяснение на хората около нас.

— И се събуди в Градината?

— Да.

Вратата се отваря и зад нея се показва следователка. Натиснала е дръжката с ханша си, тъй като ръцете ѝ са заети с пакети с храна и напитки. Почти ги изпуска на масата и благодари на Виктор, който ѝ помага да задържи картонената поставка за напитките.

— Има хотдог, хамбургери и пържени картопки — изрежда Ивон. — Не бях сигурна какъв е вкусът ви, затова ги накарах да сложат подправките отделно. На момичето му трябва известно време, за да осъзнае, че се обръщат към нея, след което само благодари.

— Нещо ново от Рамирес? — пита Едисън. Тя свива рамене.

— Нищо важно. Идентифицирали са още едно момиче, две от тях са съобцили имената и адресите си, или поне частично адресите. Семейството на едно от момичетата се е преместило в Париж. Горкичкото.

Докато разпределя храната, Виктор гледа как Инара изучава криминологката. В изражението ѝ има въпроси, но той не може да ги отгатне. След миг тя поклаща глава и посяга към пакетче кетчуп.

— Сенаторът? — пита Едисън.

— Все още е във въздуха, трябвало е да заобиколят буреносен фронт.

Е, желанието на Виктор почти се сбъдва.

— Благодаря, Ивон.

Следователката почуква слушалката в ухото си.

— Ако има нещо интересно, ще те държа в течение. — Тя кимва на Инара и излиза от стаята. Няколко секунди по-късно огледалото леко се разклаща, щом вратата на стаята за наблюдение се затваря.

Виктор хвърля поглед към Инара, докато изстиска горчица и зеленчуков сос върху хотдога си. Не е сигурен дали да зададе въпроса. Никога не се е чувствал несигурен в динамиката на силите в стаята, нито когато разговаря с жертви, но пък и тя не е типична жертва. Това е поне половината от проблема. Свежда лице към храната, защото не иска да даде на момичето да разбере, че гримасата му е насочена към нея.

Едисън го прави вместо него. А би трябвало да е по-съобразителен.

— Не беше изненадана, когато чу за сенатор Кингсли.

— Трябваше ли?

— Значи всички сте знаели истинските си имена.

— Не. — Тя изстиска кетчуп върху кюфтето и картофките си, след това пъха картофче в устата си.

— Тогава как...

— Някои не могат да спрат да говорят за семействата си. Предполагам, че се страхуват да не ги забравят. Обаче без имена. Равена каза, че майка ѝ е сенатор. Това беше всичко, което знаех.

— Истинското ѝ име е Патрис — казва Едисън. Инара само свива рамене.

— Как наричаш Пеперуда в преход между Градината и Навън?

— Е? Как ги наричаш?

— Предполагам, че зависи от това дали майка ти е сенатор или не. Колко ще ѝ навредите, ако я принудите да стане Патрис, преди да е готова да се откаже от Равена? — Тя отхапва голяма хапка от хамбургера и започва да дъвче бавно със затворени очи. Тих звук като стон се изтръгва от нея и лицето ѝ се отпуска от удоволствие.

— Май отдавна не си яла вредна храна? — пита Едисън с неохотна усмивка. Тя кима.

— Лорейн бе получила строги указания да готви полезни ястия.

— Лорейн? — Едисън грабва бележника си и обръща няколко страници. — Парамедиците са прибрали жена на име Лорейн. Казаха им е, че е служителка. Искаш да кажеш, че е знаела за Градината?

— Тя живее там.

Виктор се взира в нея и смътно долавя, че по хотдога му се стича сос, който капе върху салфетката. Инара не бърза с храната и не проговаря, докато и последният картоф не е изчезнал.

— Май вече споменах как някои момичета се опитваха да се подмазват?

* * *

Лорейн някога е била такава. Толкова отчаяно искала да задоволи Градинаря, че с пълна готовност му помагала да прави каквото поиска, само и само да я обича. Може вече да е била пречупена, преди да я е отвлякъл. Обикновено момичетата като нея биваха белязани с допълнителен знак — още един комплект крила, този път на лицето, за да виждат всички, че се наслаждават на съдбата си на негови Пеперуди. Градинаря обаче измислил друг план за Лорейн и всъщност я пуснал извън Градината.

Пратил я в училище за медицински сестри и я записал на готварски курс. Тя била изцяло сломена от подчинението си пред интересите му и безнадеждно влюбена в него, така че никога не се опитала да избяга, никога не се опитала да разкрие истината за Градината и за мъртвите Пеперуди, нито пък за живите, които все още таели някаква надежда.

Ходела на лекции и когато се връщала в Градината, учела и се упражнявала. На двайсет и първия ѝ рожден ден той взел всички онези красиви рокли с гол гръб и ѝ връчил семпла сива униформа, която я покривала от глава до пети. Лорейн станала медицинската сестра и готвачка на Пеперудите. Градинаря никога повече не я докоснал, никога не ѝ проговорил за нищо друго, освен за задълженията ѝ, и тогава тя започнала да го мрази. Не достатъчно, предполагам, защото така и не е продумала пред никого за случилото се.

В по-добрите дни — които не бяха толкова много — почти изпитвах съжаление към нея. Тя е на колко — над четирийсет? Била е една от първите Пеперуди. Познава Градината два пъти по-дълго, отколкото всичко друго в живота си.

Може би в някакъв момент трябва да се пречупиш. Нейният начин поне я е опазил от стъкленицата, колкото и да е съжалявала за това впоследствие. Ненавиждахме нашата сестра-готвачка. Дори подмазвачките я презираха, защото те поне биха избягали, ако имаха този шанс, биха се опитали да се обадят на полицията заради останалите. Или поне така твърдяха. Макар че ако им се бе отдала възможност... Не знам. Разказвах се истории за едно момиче, което избягало.

* * *

— Някоя е избягала? — възкликва Едисън.

Инара се усмихва криво.

— Носеха се такива слухове, но никой не беше сигурен. Не и от нашето поколение или това на Лионет. Звучеше напълно апокрифно, като легенда, в която повечето от нас вярваха просто защото се нуждаехме от надежда, че бягството е възможно, а не защото смятахме, че е истина. Беше трудно да вярваш в свободата, когато знаеш, че Лорейн е избрала да остане въпреки всичко.

— Ти би ли опитала? — пита Виктор. — Да избягаш? — Тя му хвърля замислен поглед.

* * *

Може би с момичетата отпреди трийсет години бяхме различни породи. На Блис ѝ доставяше особено удоволствие да тормози Лорейн главно защото тя не можеше да ѝ отвърне. Градинаря се ядосваше, ако объркаше нещо с храната или медицинските ни грижи. Не беше в състояние да ни обижда, защото думите трябва да имат смисъл, за да нараняват.

Не мислехме, че хората от поддръжката знаят за Пеперудите. Винаги бяхме скрити, когато идваха в парника. Никога не ни пускаха навън, където можеха да ни видят или чуят. Стените се спускаха, бяха непрозрачни и шумоизолирани. Не можехме да ги чуем точно както те не можеха да чуят нас. Лорейн беше единствената, която знаеше за съществуването ни, но беше безполезно да я молим да направи нещо по въпроса или да изпрати съобщение на някого. Не само че нямаше да го направи, но и щеше да отиде право при Градинаря. И тогава някое момиче щеше да свърши във витрина със смола в коридора.

Понякога Лорейн наблюдаваше изложените момичета с такава нескрита завист, че бе болезнено да я гледаш. Жалко, разбира се, както и вбесяващо, защото — мамка му! — тя завиждаше на убити момичета, но пък Градинаря обичаше онези зад стъклото. Поздравяваше ги, когато минаваше покрай тях, ходеше да ги погледа, помнеше самоличностите, които им бе дал, и ги наричаше по име. Понякога си мислех, че Лорейн се надява някой ден да стане една от тях. Липсваше ѝ времето, когато Градинаря я бе обичал така, както

останалите от нас. Не мисля, че осъзнаваше как това никога вече няма да се случи. Момичетата във витрините бяха съхранени в разцвета на своята красота, крилата на гърбовете им бяха великолепни и грееха ярко върху младите им безупречни кожи. Градинаря никога не би си направил труда да консервира жена над четирийсет години — или на колкото там щеше да бъде тя, когато умреше — жена, чиято красота бе увехнала преди десетилетия. Красивите същества живеят кратко, ми каза Градинаря първия път, когато се срещнахме.

Той се грижеше за това и също така се стараше да удостои своите Пеперуди със странен вид безсмъртие.

* * *

Нито Виктор, нито Едисън отвръщат.

Никой не иска да разследва престъпления срещу деца от скука. Всеки си има причина. Виктор се стареа да разбере мотивите на хората, които работят за него. Едисън се взира в стиснатите си юмруци върху масата и Виктор знае, че мисли за малката си сестра, която изчезнала на осем години и така и не била намерена. Неразкритите случаи винаги му се отразяват тежко, както и всички разследвания, при които семействата трябва да чакат отговори, които никога не идват.

Виктор мисли за своите момичета. Не защото някога им се е случвало нещо лошо, а защото знае, че ако това стане, ще превърти.

Тъй като за агентите, които работят по престъпления срещу деца, всичко е лично, те са изпълнени със страст, често първи се пречупват и прегарят. След три десетилетия във ФБР Виктор е виждал да се случва на много служители, и добри, и лоши. Замалко да се случи и на него самия след един особено тежък случай, след прекалено многото погребения с малки ковчези за деца, които не са успели да спасят. Дъщерите му го убедиха да остане. Нареккоха го своя супергерой.

Това момиче никога не е имало супергерой. Чуди се дали някога е искала да има.

Тя наблюдава и двамата, но лицето ѝ не разкрива нито една нейна мисъл и Виктор изпитва притеснителното чувство, че това момиче ги разбира по-добре, отколкото те разбират нея.

— Когато Градинаря идваше при теб, водеше ли понякога и сина си? — пита агентът, като се опитва да си върне част от контрола върху ситуацията.

— Да води сина си? Не. Но Ейвъри идваше и си отиваше, когато си поискаше.

— Дали някога... с теб?

— Рецитирах По няколко пъти под неговите грижи — отвърща тя, като свива рамене. — Ейвъри обаче не ме харесваше. Не можех да му дам това, което искаше.

— Което беше?

— Страх.

* * *

Градинаря убиваше момичета само по три причини.

Първо, ако бяха прекалено стари. Срокът на годност бе до двайсет и една и след това... е, красотата е ефимерна и преходна и той трябваше да я съхрани, докато имаше тази възможност. Втората причина беше свързана със здравето. Ако някоя се разболееше прекалено или се наранеше прекалено, или забременееше прекалено. Е, ако забременееше. Да си прекалено бременна, е като да си прекалено мъртва — и двете състояния не са относителни. Винаги се гневеше за бременностите. Четири пъти в годината Лорейн ни биеше инжекции, които трябваше да предотвратяват това неудобство, но никоя контрацепция не е сто процента сигурна. Третата причина беше, когато някое момиче бе напълно неспособно да се приспособи към Градината. Ако след първите седмици не можеше да спре да плаче, ако се опиташе да гладува до смърт или превишеше „позволените“ опити да се самоубие. Момичетата, които се съпротивляваха твърде упорито, момичетата, които се пречупваха.

Ейвъри убиваше Пеперудите за удоволствие, понякога и без да иска. Когато се случеше, баща му забраняваше да идва в Градината за известно време, но рано или късно той отново се връщаше.

Бях там от два месеца, когато Ейвъри дойде да ме търси. Лионет беше с ново момиче, което все още нямаше име, а Блис се примиряваше с Градинаря, така че аз се бях настанила на малката

скала над водопада заедно с По и се опитвах да науча наизуст „Страната на приказките“. Повечето други момичета не можеха да се качват горе, без да пожелаят да се хвърлят, затова обикновено скалата бе запазена за мен. Там горе бе спокойно. Тихо, но пък в Градината винаги бе тихо. Дори когато някои от по-добре приспособените момичета играеха на гоненица или криеница, никога не вдигаха шум. Всичко беше приглушено и никой от нас не знаеше дали Градинаря така предпочита, или просто бе въпрос на инстинкт. Като група бяхме научили всичките си поведенчески модели от други Пеперуди, които пък се бяха учили от други Пеперуди преди тях, защото Градинаря прибираше момичета от трийсет шибани години.

Не ги отвличаше, ако бяха под шестнайсет години. Допускаше грешки с по-големите, ако не бе сигурен, така че максималната продължителност на живота на една Пеперуда беше пет години. Като не брояхме припокриванията, това се равняваше на повече от шест поколения Пеперуди.

Когато се запознах с Ейвъри в ресторанта, той носеше фрак като баща си. Седях с гръб към скалата, книгата бе разтворена върху коленете ми и се наслаждавах на топлината на слънчевите лъчи, които проникваха през стъкления таван. Тъкмо погледнах нагоре, когато над мен падна сянка и го видях по джинси и разкопчана риза. По гърдите му имаше драскотини, а шията му бе обсипана с белези като от ухапване.

— Баща ми те пази изцяло за себе си — рече той. — Изобщо не ми е говорил за теб, дори не ми е казал името ти. Не иска да те запомня.

Отгърнах страницата и извърнах поглед към книгата.

С едната си ръка ме сграбчи за косата и изви главата ми назад, а с другата болезнено ме удари през лицето.

— Тук няма разносвачи, които да те спасят. Този път ще си получиш това, което си си изпросила.

Не пусках книгата и мълчах.

Той пак ме удари, по езика ми покапа кръв от спуканата ми устна, пред очите ми заиграха звезди. Ейвъри издърпа книгата от ръката ми и я хвърли в потока. Гледах я как изчезва през ръба на водопада, за да не се налага да гледам него.

— Идваш с мен.

Влачеше ме за косата, която Блис бе вдигнала на красив френски кок. Не след дълго съвсем се развали в неговата хватка. Когато не се движех достатъчно бързо, той се обръщаше и пак ме удряше. Другите момичета се извърщаха, когато минаваше покрай тях. Едната дори се заплака, а Пеперудите край нея веднага започнаха да ѝ шъткат да не би Ейвъри да реши, че една ревла ще бъде много по-забавна от мен.

Завлече ме в стая, в която преди не бях влизала. Намираше се близо до помещението за татуиране в най-предната част на Градината. Тя се затваряше и заключваше, освен когато той не си играеше в нея. Вътре вече имаше друго момиче, чиито китки бяха оковани за стената с тежки халки. Бедрата и част от лицето ѝ бяха плътно напоени с кръв, която се стичаше от гадно ухапване по гърдата, а главата ѝ бе клюмнала напред под неудобен ъгъл. Не вдигна очи дори когато се стоварих шумно на пода.

Тя не дишаше.

Ейвъри погали червената ѝ коса, вплете пръсти в кичурите и повдигна главата ѝ. По гърлото ѝ имаше отпечатащи от пръсти, а от едната страна през кожата се подаваше кост.

— Тя не беше силна като теб.

Спусна се към мен — очевидно очакваше да се съпротивявам, но аз не го направих. Нищо не направих.

Не, не беше съвсем вярно.

Рецитирах По и когато стиховете, които знаех, свършиха, започнах да ги повтарям наум отново и отново, докато той не ме хвърли към стената с гневно ръмжене и не излезе от стаята с разкопчани джинси. Би могло да се каже, че аз победих.

В онзи момент обаче не ми се струваше като кой знае каква победа.

Когато стаята най-накрая спря да се върти, се изправих и започнах да търся ключ или катинар, нещо, с което да освободя горкото момиче от големите окови. Нищо. Намерих заключен шкаф и когато го притворих, доколкото ключалката позволяваше, видях вътре камшици и боздугани. Намерих пръчки, щипки и други предмети, от които мозъкът ми отвратено потръпна. Всъщност се натъкнах на много инструменти, освен каквото и да е средство, с което да осигуря на момичето поне частица достойнство.

Открих остатъците от роклята си, успях да ги увия около нея, покрих най-важните части, целунах я по бузата и ѝ се извиних от все сърце, както не се бях извинявала на никого преди това.

— Той вече не може да те нарани, Жизел — прошепнах в окървавената ѝ кожа.

И излязох гола в коридора.

Всичко ме болеше. Всяко момиче, покрай което минавах, ми шептеше със съчувствие. Никоя не ми предложи помощ. В такива случаи трябваше да ходим при Лорейн, за да може да опише нараняванията ни и да ги докладва на Градинаря, но не ми се искаше да гледам каменното ѝ лице, нито да усещам как натиска образуващите се синини по-силно, отколкото трябва. Взех остатъците от книгата, която бе изплувала в езерото, върнах се в стаята си и седнах в тясната душ-кабина. Водата идваше чак привечер — всяка от нас имаше определен график за къпане, освен ако току-що не е била с Градинаря. Момичетата, които прекарваха най-дълго време с него, постоянно имаха вода — поредната извоювана привилегия, — но аз все още не бях една от тях. Не и през следващите няколко месеца.

Толкова много исках да се разплача. Бях виждала повечето от момичетата да го правят ден след ден, а някои от тях като че ли винаги се чувстваха по-добре след това. Не бях плакала от скапаната въртележка насам, когато бях на шест и седях приклещена на онзи красиво изрисуван кон, когато се въртях ли въртях, докато двамата ми родители се измъкваха, напълно забравили за мен. Оказа се, че седенето на пода на душ-кабината в очакване на водата, която нямаше да дойде още часове наред, не е ключът към сълзите.

Блис ме намери. По кожата ѝ все още се стичаше вода от собствения ѝ душ, а косата ѝ бе увита във великолепна синя хавлиена кърпа в тон с крилете, татуирани на гърба ѝ.

— Мая, какво... — Внезапно млъкна и се взря в мен. — Мамка му, какво се е случило?

Болеше ме дори когато говорех, устната ми бе подута и челюстта ми пулсираше от толкова много плесници и разни други неща.

— Ейвъри.

— Изчакай тук.

Сякаш имаше къде другаде да отида.

Когато се върна, водеше със себе си Градинаря, който бе непривично разрошен. Не каза нито дума — само го въведе в стаята, пусна китката му и се оттегли.

Ръцете му трепереха.

Той бавно пристъпи напред. Ужасът, изписан на лицето му, все повече нарастваше, докато обхващаше с поглед всички видими наранявания, всяка рана и драскотина, всяка потъмняваща синина и отпечатък от пръст. Най-извратеното — а изборът беше доста богат — е, че на него наистина му пукаше за нас, или поне му пукаше за момичетата, за които ни мислеше. Коленичи пред мен и ме прегледа със загрижени очи и внимателни пръсти.

— Мая, аз... толкова съжалявам. Наистина.

— Жизел е мъртва — прошепнах. — Не успях да я освободя.

Той затвори очи, на лицето му бе изписана истинска болка.

— Тя може да почака. Нека се погрижим за теб.

Дотогава не си бях давала сметка, че той всъщност има апартамент в Градината. Когато минавахме покрай стаята за татуировки, изрева името на Лорейн. Долових как медицинската сестра се размърда в кабинета в съседство. Посивяващата ѝ кестенява коса бе бухнала покрай лицето, няколко кичури се бяха измъкнали от кока ѝ.

— Какво е стан...

— Просто я донеси — сопна ѝ се той. Изгледа я зверски и тя изчезна някъде. Малко по-късно се върна с малка чанта, набъбнала от безразборно нахвърляни вътре запаси. Градинаря набра код на клавиатурата на стената, част от нея се плъзна и зад нея се показа стая, обзаведена в тъмночервено, наситено златно и махагон. Имаше диван, който изглеждаше удобен, фотьойл, поставен под висока лампа за четене, телевизор, закрепен със стойка на стената, и това бе всичко, което успях да видя, преди да ме преведе през друга врата към баня с джакузи, по-голямо от леглото ми. Помогна ми да седна на ръба му, пусна водата и след това намокри една кърпа, за да попие местата с най-много кръв.

— Няма да му позволя повече да се отнася така с теб — прошепна той. — Синът ми е... на сина ми му липсва самоконтрол.

Не само това.

И точно както му позволявах да прави други неща, така му позволих и да се суети покрай мен, да се погрижи за мен, да ме сложи в леглото си и да ме завие, а после да отиде да вземе поднос от Лорейн. Не мислех, че ще мога да заспя, но успях. Цяла нощ усещах дъха му в гърба си, докато ме галеше по косата и хълбоците.

Следващия следобед си почивах в собственото си легло и Блис ми правеше компания. Изневиделица Лорейн ми хвърли един пакет. Докато Блис мърмореше нещо за злите кучки, които трябвало да си пъхнат главите във фурната, аз разопаковах кафявата хартия и се засмях.

Беше книга на По.

* * *

— Значи Градинаря не одобри постъпката на сина си?

— Градинаря ни обичаше и искрено съжаляваше, задето ни убива. Ейвъри просто беше... — Тя поклаща глава и сгъва крака под себе си на стола. Премигва и притиска ръка към стомаха си. — Съжалявам, но наистина трябва да отида до тоалетната.

Минута по-късно следователката отваря вратата. Инара се изправя и се приближава към нея, след това хвърля поглед назад към Виктор, сякаш му иска разрешение. Изчаква неговото кимване, излиза и затваря вратата след себе си.

Виктор разглежда снимките с коридорите. Опитва се да преброи уникалните чифтове крила.

— Мислиш ли, че това са всички момичета, които е отвлякъл? — пита Едисън.

— Не — въздъхва Виктор. — Ще ми се да кажа да, но как ли е процедирал, ако някое момиче е било толкова зле наранено, че е увредило крилете на гърба си? Съмнявам се, че е щял да изложи и такива, защото всички тук са в идеално състояние.

— Мъртви са.

— Но идеално запазени. — Виктор вдига една от снимките в поблиък план. — Спомена, че това е стъкло и смола. Криминолозите от местопрестъплението потвърдиха ли?

— Ще разбере. — Едисън се оттласква от масата и вади мобилния от джоба си. Откакто са партньори, Виктор никога не го е виждал да стои неподвижен, докато говори по телефона, и веднага щом намира номера, започва да крачи напред-назад из тясната стая, досущ като тигър в клетка.

Виктор намира химикалката, закачена за бележника на Едисън, и изписва инициалите си върху плика със събраните лични карти, след което го отваря и изсипва съдържанието му на масата. Получава изпълнен с любопитство поглед от страна на Едисън, който напълно пренебрегва, докато рови из документите и намира търсеното име. Касиди Лорънс.

Лионет.

Шофьорската ѝ книжка е била едва на три дни, когато Касиди е била отвлечена. Красивото момиче от снимката се усмихва развълнувано. Лицето ѝ е създадено за усмивки, за радост. Виктор се опитва да свърже образа ѝ с този на Пеперудата със свирепите очи, посрещнали Инара в Градината. Не успява. Дори когато поставя документа за самоличност до снимката на онези оранжеви криле в стъкленницата, пак не може да приеме връзката.

— Коя според теб е Жизел? — пита Едисън, докато пъха телефона обратно в джоба си.

— Прекалено много червенокоси, за да я позная, освен ако Инара не ни каже каква пеперуда е била.

— Как е възможно да е правил това от трийсет години, без изобщо да забележим?

— Ако полицията не беше получила онова обаждане и не бе взела предвид сигналите ни за някои от имената, колко дълго според теб щеше да продължи да го върши незабелязано?

— Това е ужасно шибан въпрос.

— Какво казват криминолозите?

— Днес затварят местопрестъплението и пускат охранителите. Предадоха, че ще го отворят утре.

— Затварят? — Извърта китка, за да погледне часовника си. Почти десет часа е.

— Мили боже.

— Вик... не бива да я освобождаваме. Нищо чудно пак да изчезне. Не съм убеден, че не е съучастничка.

— Знам.

— Тогава защо не я притиснеш повече?

— Защото е достатъчно умна, за да обърне всичко срещу нас — старшият агент остро се изсмива, — и също така е достатъчно самодоволна, че да се забавлява, докато го прави. Нека сама ни разкаже със собствени думи. Ще ни коства повече време, но този случай е сред малкото, за които имаме достатъчно от него. — Виктор се навежда напред и опира ръце в масата. — Заподозрените не са в добро състояние. Може и да не изкарат нощта. Тя е най-добрият ни шанс да съставим пълна картина на Градината.

— Ако казва истината.

— Досега не ни е излъгала.

— Доколкото знаем. Хората с фалшиви документи обикновено не са невинни, Вик.

— Може би казва истината защо се е сдобила с такива.

— Пак е незаконно и аз продължавам да не ѝ вярвам.

— Дай ѝ време. Ще дадем време и на другите момичета да се възстановят достатъчно, за да говорят с нас. Колкото по-дълго я държим тук, толкова по-добри са шансовете ни да накараме и другите момичета да проговорят. Едисън се намръщва, но кима.

— Тя е дразнеща.

— Някои хора си остават пречупени. Други събират парчетата и ги залепват наново, но всичките им остри ръбове си личат.

Едисън извърта очи и прибира обратно личните документи в плика за доказателства. Подрежда внимателно всяка снимка и изравнява краищата им с ъгъла на масата.

— Будни сме от повече от трийсет и шест часа. Трябва да успим.

— Да...

— И какво ще правим с нея? Не можем да я оставим да изчезне. Ако я върнем обратно в болницата и сенаторът чуе за нея...

— Ще остане тук. Ще намерим някакви одеяла. Виж дали не можем да ѝ осигурим походно легло, а на сутринта ще продължим.

— Наистина ли мислиш, че е добра идея?

— По-добра, отколкото да я пуснем да си ходи. Ако я задържим тук, а не я преместим в ареста, все едно разпитът продължава. Дори сенатор Кингсли не би прекъснала текущ разпит.

— Ще си мълчим ли за това? — Едисън събира боклука от вечерята и го тъпче в една от торбите, докато хартията не се скъсва и всичко полита към земята. — Ще ѝ намеря походно легло. — Агентът отваря вратата, смръщва се при вида на приближаващите Инара и Ивон и се отдалечава. Ивон кимва на Виктор и се връща в залата за наблюдение.

— Какъв приятен човек — мрачно отбелязва Инара и се настанява на мястото си в далечния край на масата. Саждите и мръсотията са изчезнали от лицето ѝ, косата ѝ е вдигната на завит кок.

— Върши си работата.

— Моля те, кажи ми, че не говори с пострадали деца.

— По-добър е със заподозрените — позволява си да сподели Виктор и печели опит за усмивка. Търси нещо, с което да държи ръцете си заети, но педантичният Едисън е подредил всичко по масата. — Разкажи ни за Градината.

— Тоест?

— Ден по ден, когато не се е случвало нищо необикновено. Как беше?

— По-скучно от всичко на света — кратко отвърща тя. Виктор пощипва носа си.

* * *

Не, сериозно, наистина беше скучно.

Във всеки един момент в Градината бяхме двайсет или двайсет пет души, без да броим Лорейн, а и защо да я броим? Освен ако не беше извън града, Градинаря „посещаваше“ поне една от нас на ден — понякога две или три, ако не се налагаше да работи или да прекарва време със семейството и приятелите си — което означаваше, че в рамките на седмица не ходеше при всички. След това, което Ейвъри направи с Жизел, баща му го пускаше в Градината само веднъж седмично и единствено под неговия надзор, макар че синчето нарушаваше разпоредбите всеки път, когато сметнеше, че ще му се размине. Това обаче не продължи дълго.

Закуската се сервираше в кухнята в седем и трийсет и до осем трябваше да сме приключили, за да може Лорейн да почисти. Не ни бе

позволено да пропускаме храненияя — тя ни наблюдаваше, докато ядем, и докладваше всичко на Градинаря, — но веднъж на ден ни разрешаваха „да не бъдем толкова гладни“. Ако го направиш два пъти, тя щеше да се появи в стаята ти, за да те провери.

След закуска — освен през онези две сутрини за поддръжката, когато стояхме затворени зад стените — бяхме свободни до дванайсет. Тогава се сервираше обядът, траещ половин час. Голяма част от момичетата се връщаха в леглата. Май разчитаха, че ако спят през деня, времето ще минава по-бързо. Аз обикновено следвах примера на Лионет дори след като тя се озова в стъклените сутрин бях на разположение на всички, които имаха нужда да разговарят. Пещерата под водопада се превърна в нещо като мой кабинет.

Навсякъде имаше камери и микрофони, но дори шумът от толкова малък водопад прекалено затрудняваше ясното предаване на разговора.

* * *

— И той го е позволявал? — пита невярващо Виктор.

— Разбира се. Веднъж му го обясних.

— Обяснила си му го?

— Да. Накара ме да вечерям с него в апартамента му, за да ме разпита. Предполагам, за да се увери, че не заформяме бунт или нещо от тоя род.

— И какво по-точно му обясни?

— Че момичетата се нуждаят от някакво подобие на лично пространство, за да запазят психичното си равновесие. След като тези разговори поддържат Пеперудите здрави и стабилни, защо, мамка му, да представляват риск за него? Е, изразих се малко по-деликатно. Градинаря харесваше елегантността.

— Какво представляваха тези разговори с момичетата?

* * *

С някои от тях не беше просто изпускане на парата. Пеперудите бяха неспокойни, уплашени и ядосани и имаха нужда да поговорят с някого, за да изляят всички тези чувства. Крачеха напред-назад и се гневяха, блъскаха по стените, но накрая, макар ръцете и сърцата им да бяха наранени, поне се отдалечаваха с още една крачка от пречупването. Това бяха момичетата като Блис, само че на тях им липсваше нейният кураж.

Блис винаги казваше каквото си поиска, по всяко време и на всяко място. Както ми бе споделила първия път, когато я видях, Градинаря не искаше от нас да го обичаме. Според мен го желаше, но никога не го е изисквал. Мисля, че той ценеше честността ѝ точно както започна да цени и моята.

Някои от момичетата имаха нужда от утеха, в осигуряването на която не бях особено добра. Можех да проявявам търпение към спорадичните рухвания или към сълзите през първия месец в Градината, но когато не преставаха седмици, месеци, дори години... е, тогава обикновено губех търпение и ги карах да се стегнат.

Или пък ако се чувствах великодушна, ги пращах при Евита.

Евита беше *Vanessa virginensis*. Гърбът ѝ бе татуиран в бледооранжево и жълто, преди върховете на крилето ѝ да се разпрострат в сложни черни фигури. Евита бе сладка, но не особено умна. Не го казвам със злоба, а защото е вярно. Притежаваше умствения капацитет на шестгодишна, затова за нея Градината бе източник на всекидневно удивление. Градинаря ходеше при нея само един или два пъти месечно, защото Евита винаги се объркваше и плашеше от нещата, които той искаше от нея. На Ейвъри изобщо не му бе позволено да я доближава. Всеки път, когато Градинаря я посещаваше, се тревожехме, че Евита ще свърши зад стъклото, но той сякаш ценеше факта, че е сладка и невинна.

А тя наистина бе такава. Можеше да отидеш при нея с подути от рев очи и тя щеше да те прегръща, да те гали и да издава глуповати звуци, докато не спреш да плачеш. Щеше да те изслуша, докато си изливаш сърцето, без да изрече и дума. Когато се намирах в близост до слънчевата усмивка на Евита, онези момичета моментално започваха да се чувстват по-добре.

Когато аз бях край Евита, се натъквах. Щом Градинаря отидеше при нея обаче, тя тичаше при мен и нейните сълзи бяха единствените,

които можех да простя.

— Трябва ли да пратим професионалист по грижи за хора със специални нужди в болницата?

Момичето клати глава.

— Тя умря преди шест месеца. При нещастен случай.

* * *

Около единайсет и петнайсет „кабинетът“ затваряше и част от нас започваха да тичат из коридорите. Ако Лорейн бе наблизко, ни гледаше злобно, но не ни правеше забележка, защото това беше единствената физическа тренировка, която правехме. Градинаря не ни осигуряваше тежести или бягачи пътечки, тъй като се притесняваше, че ще ги използваме, за да се нараним. Разполагахме с цялото време след обяда до вечерята в осем часа.

И тогава наставаше голямата скука.

Върхът на скалата се превърна в моето място дори повече, отколкото пещерата зад водопада, защото бях една от малкото, която обичаше да се катери и да се изтяга под стъклото, очертаващо границата на нашия затвор. Повечето момичета се преструваха, че небето не е толкова близо, че светът ни е по-голям и че нищо не ни очаква Навън. Щом това им помагаше, няхах намерение да споря с тях, но аз обичах да се качвам там. В някои дни дори се покатервах на дърветата, протягах се и докосвах стъклото. Харесваше ми да си напомням, че отвъд клетката ми има друг свят, макар и никога повече да не го видех.

По-рано Лионет, Блис и аз се изтягахме под следобедното слънце, разговаряхме или четяхме. Лионет сгъваше своите оригами творения, Блис си играеше с полимерната глина, която Градинаря ѝ купуваше, а аз четях на глас пиеси, романи и поезия.

Понякога слизахме и на основното ниво, където потокът се разделяше на два ръкава, и прекарвахме времето си с останалите момичета. Друг път четяхме заедно или си говорехме за не толкова чувствителни теми, а когато се отегчавахме до крайност, имаше и игри.

Тези дни като че ли правеха Градинаря най-щастлив. Знаехме, че има камери навсякъде, защото през нощта виждахме примигващите им

червени очи, ала през деня, когато се забавлявахме, той идваше в Градината и ни наблюдаваше от скалите край водопада. На лицето му се появяваше блага усмивка, сякаш това бе всичко, за което някога бе мечтал.

Мисля, че скуката ни си личеше и по отказа ни да се разпръскваме по стаите си за по-усамотени занимания, когато го видехме.

Преди шест месеца десетина от нас си играеха на криеница и Данел бе затворила очи. Трябваше да брои до сто в близост до Градинаря, защото там беше единственото място, където нямаше вероятност някоя от нас да се скрие и следователно нямаше лесно да чуе накъде поемаме. Не съм сигурна дали той разбираше логиката, но изглеждаше очарован да е част от играта дори и в нейната периферия.

При тези игри аз почти винаги се качвах на дърво най-вече защото след две години тренировки по противопожарната стълба на апартамента умеех да се катеря по-високо и по-бързо от всяка друга. Можеха да ме намерят много лесно, но не можеха да ме стигнат, за да ме заплуют.

Евита се страхуваше от височини точно както се страхуваше от затворени пространства. Някоя от нас винаги оставаше с нея през нощта, в случай че стените се спуснат, за да не бъде сама и ужасена. Евита никога не се катереше. С изключение на онзи ден. Не знам защо поиска — видяхме колко се уплаши, след като се отлепи на два метра от земята, но дори когато ѝ извикахме, че може да се скрие и някъде другаде, тя прояви решителност.

— Мога да съм смела — отсече тя. — Мога да съм смела като Мая.

Градинаря разтревожено ни наблюдаваше иззад Данел, както постъпваше винаги, когато някоя от нас нарушаваше навиците си.

Данел стигна до деветдесет и девет и спря, за да даде на Евита повече време да се скрие. Всички го правехме понякога, ако успеехме да я чуем. Данел остана обърната с гръб и с ръце върху татуираното си лице в очакване да настъпи тишина.

На Евита ѝ отне десет минути, но се изкачи сантиметър по сантиметър и щом стигна пет метра над земята, седна на един клон. По лицето ѝ се стичаха сълзи, но тя се обърна към съседното дърво, където бях аз, и ми се усмихна с разтреперани устни.

— Мога да съм смела — повтори тя.

— Много си смела, Евита — отвърнах ѝ. — По-смела си от всички нас.

Тя кимна и погледна между краката си надолу към земята, която изглеждаше толкова далече.

— Не ми харесва тук горе.

— Искаш ли да ти помогна да слезеш?

Тя отново кимна.

Внимателно се изправих на клона и се обърнах така, че да мога да се спусна по моето дърво, но тогава чух виковете на Равена зад мен.

— Евита, не! Изчакай Мая! — Погледнах през рамо точно навреме, за да видя как Евита силно се олюлява и плъзга на клона си, докато той не стана прекалено тесен, за да издържи тежестта ѝ. Дървото се счупи и Евита полетя с писък. Всички се втурнаха от скривалищата си, за да се опитат да ѝ помогнат, но главата ѝ се удари в долния клон, чу се отвратително пукане и виковете ѝ рязко секнаха.

Тя падна в езерото със силен плясък и повече не помръдна.

Спуснах се по ствола колкото можех по-бързо, като си ожулих краката и ръцете, но никой друг не помръдна, дори и Градинаря. Всички се взираха в момичето в езерото, в кръвта, която се носеше от бледорусата ѝ коса. Нагазих в езерото, сграбчих я за глезена и я придърпах към себе си.

Най-накрая и Градинаря се втурна към мен и без да жали хубавите си дрехи, ми помогна да я измъкнем от водата на твърда земя. Красивите сини очи на Евита бяха отворени и замръзнали. Нямаше никакъв смисъл да ѝ правим изкуствено дишане.

Част от пукането, което бяхме чули, бе от счупения ѝ врат.

Смъртта бе странно явление в Градината. Вездесъща заплаха, но не и нещо, на което наистина ставахме свидетелки. Момичетата бяха отвеждани и не след дълго чифт криле заемаха своето място във витрините в коридора. Повечето присъстващи за първи път поглеждаха смъртта в очите.

Ръцете на Градинаря трепереха, докато нежно отмяташе мократа коса на Евита от лицето ѝ и прегръщаше влажната пихтия на тила ѝ там, където се бе ударила в клона. Тогава всички се взирахме в него, а не в нея, защото той ридаше. Цялото му тяло се тресеше от силните му стонове, а очите му бяха здраво стиснати от неочакваната болка.

Люлееше се напред-назад, отчаяно притиснал тялото на Евита към гърдите си. Кръвта ѝ бе оцапала ръкавите му и водата се бе просмукала в ризата и панталоните му.

Сякаш ни бе отнел и сълзите. Другите момичета бяха дочули виковете и дотичаха от стаите си или от различни места в Градината. Всичките двајсет и две Пеперуди стояхме в пълно мълчание и със сухи очи, докато похитителят ни плачеше за смъртта на единствената, която не бе убил.

* * *

Момичето взема купчината снимки на коридора и ги разглежда, докато не намира онази, която търси.

— Направи ѝ такава прическа, че щетата да не си личи — обръща се към Виктор и му показва снимката. — През остатъка от деня и цялата нощ работеше на скрито място, където не можехме да го видим. Стените се спуснаха и на следващия ден Евита бе във витрината, а той спеше пред нея с подути и зачервени очи. Остана там до вечерта, точно пред Евита. Допреди два дни докосваше стъкленицата всеки път, щом минеше покрай нея — накрая вече не осъзнаваше, че го прави. Дори когато бе покрита, той винаги докосваше стената.

— Това единствената смърт при нещастен случай ли е?

— Не, в никакъв случай. Но Евита беше... ами беше сладка. Напълно невинна, неспособна да осъзнае лошото. Когато ѝ се случваше, я докосваше съвсем леко, а след това я оставяше на мира. Според мен по някакъв начин тя бе най-щастливата от нас просто защото не познаваше друго състояние.

Едисън се втурва в стаята под съпровода на стържене на евтин метал. След себе си влачи походно легло, а с другата си ръка стиска одеяла и възглавници. Хвърля ги в далечния ъгъл и задъхано се обръща към партньора си.

— Рамирес току-що ми се обади. Синът е мъртъв.

— Кой от двамата?

Думите са изречени толкова тихо, толкова ефирно и с някаква неопределима емоция. Виктор не е напълно сигурен, че дори ги е чул.

Поглежда към момичето, но очите ѝ са впити в Едисън, а единият ѝ нокът дълбае под марлята, докато по пръста ѝ не се появяват алени петна.

Едисън също е сварен неподготвен. Поглежда към Виктор, който свива рамене.

— Ейвъри — отвърща озадачено Едисън.

Цялата се свива, заравяйки лице в ръцете си. Виктор се чуди дали плаче, но когато тя вдига поглед след около минута, очите ѝ са сухи. Призрачни по нов и необясним начин, но сухи.

Едисън хвърля многозначителен поглед на Виктор, който дори не може да започне да предполага какво минава през главата на момичето. Дали е доволна, че мъчителят ѝ е мъртъв? Дали изпитва облекчение? Може и да е така и всички тези емоции да са погребани дълбоко в сложната ѝ личност, но тя изглежда по-скоро примирена.

— Инара?

Светлокафявите ѝ очи се стрелват към походното легло, пръстите ѝ вече бърникат под марлите и на двете ѝ ръце.

— Това означава ли, че мога да поспя? — вяло пита тя. Виктор става и прави знак на Едисън да му направи място. Партньорът му се подчинява, без да коментира, събира снимките и пликовете с доказателства и след по-малко от минута Виктор е сам с пречупеното момиче, чиито мотиви може и никога да не разбере. Мълчаливо разгъва скърцащите крака на походното легло и го намества в най-отдалечения от вратата ъгъл, така че масата се озовава между момичето и всеки, който би могъл да влезе. После хвърля едното одеяло отгоре вместо чаршаф. Другото слага в краката ѝ, а възглавниците струпва близо до главата ѝ.

Когато приключва, застава на едно коляно близо до стола ѝ и внимателно поставя ръка на гърба ѝ.

— Инара, знам, че си уморена, затова ще те оставим да поспиш. Ще се върнем сутринта със закуска и още въпроси и, да се надяваме, нова информация за другите момичета. Но преди да си тръгна...

— Трябва ли да е тази вечер?

— По-младият син вече знаеше ли за Градината?

Тя хапе устната си, докато по брадичката ѝ не потича кръв. Виктор дълбоко въздъхва и ѝ подава салфетка, която вади от джоба си. След това тръгва към вратата.

— Дез.

Обръща се към нея, все още с ръка на дръжката, но очите ѝ се затворени и на лицето ѝ е изписана такава болка, че Виктор дори не може да си я представи.

— Моля?

— Името му е Дез. Дезмънд. И да, той знаеше за Градината. И за нас.

Гласът ѝ заглъхва и макар Виктор да е наясно, че един добър агент би трябвало да се възползва от това пропукване, от проявената уязвимост, си мисли как дъщерите му биха могли да изпитат подобно страдание и в крайна сметка не може да се насили да го направи.

— Ще те наблюдават от стаята на следователите — успокоява я меко. — Ако имаш нужда от нещо, те ще ти помогнат. Сладки сънища.

Дръпва вратата, която тихо изтраква зад гърба му.

[1] Отбор по американски футбол от Вашингтон. — Б.р. ↑

[2] Стандартизирани тестове след завършване на гимназия в САЩ, чийто български еквивалент са матурите. Резултатите от SAT често служат като приеман изпит за американските университети. — Б.р. ↑

[3] Името Bliss (англ.) буквално се превежда като блаженство, наслада, рай. — Б.р. ↑

[4] Прев. от англ. Теменуга Маринова. — Б.пр. ↑

II

Момичето — толкова е странно да я нарича Инара, когато не знае истинското ѝ име — все още спи, заровила лице в яката на якето си, когато Виктор пристига и се обажда на криминолога от нощната смяна. Един следовател му подава купчина съобщения: доклади от болницата, пристигали през цялата нощ, от агентите в имота, информация за възможно най-голям брой играчи. Той ги преглежда, докато пие кафе от столовата — малко по-добро от съмнителната течност, останала в каната в кухнята на екипа, — и се опитва да свърже снимките с имената от историите на момичетата.

Едва шест часа е, когато влиза Ивон. Очите ѝ са подпухнали от недоспиване.

— Добро утро, агент Хановериан.

— Смяната ти започва в осем. Защо не спиш? Следователката само поклаща глава.

— Не можах да спя. Цяла нощ седях на люлеещия се стол в стаята на дъщеря ми и се взирах в нея. Ако някой някога... — Тя отново поклаща глава, този път по-рязко, сякаш за да прогони лошите мисли. — Тръгнах веднага, щом свекърва ми се разсъни достатъчно, че да се погрижи за бебето.

Виктор обмисля да я изпрати в някой празен кабинет да поспи, но пък се съмнява, че който и да е член на екипа е мигнал през последната нощ. Той самият със сигурност не е, измъчван от снимките на коридора и далечните спомени за дъщерите си, тичащи из двора с пеперудени криле на гърба. Кошмарите лесно те настигат, когато няма какво да правиш.

Виктор вдига платнената торба в краката си.

— Имам пресни канелени кифлички за теб, ако ми направиш услуга — казва той и вижда как Ивон изправя гръб, внезапно изпълнена с енергия. — Холи ми даде дрехи за Инара. Мислиш ли, че можеш да я заведеш до съблекалнята, за да си вземе душ?

— Дъщеря ти е ангел. — Ивон хвърля поглед през стъклото към спящото момиче. — Но никак не ми се иска да я будя.

— По-добре ти, отколкото Едисън.

Ивон излиза от залата за наблюдение, без да изрече и дума повече, и след миг вратата на стаята за разпити се отваря със съвсем леко скърцане.

То обаче е достатъчно. Разрошеното момиче сяда в леглото сред замотаното одеяло и обляга гръб на стената, докато разпознае Ивон, застанала на прага с протегнати ръце. Известно време двете се взират една в друга — накрая Ивон прави опит да се усмихне.

— Добри рефлексии.

— Той понякога стоеше на прага. Винаги изглеждаше разочарован, ако не усетехме, че е там. — Момичето се прозява и протяга, костите ѝ пукат от неудобното легло.

— Помислихме си, че може да ти се иска да си вземеш душ — продължава Ивон и ѝ подава платнената чанта. — Тук има дрехи, които трябва да ти станат, както и козметика.

— Щях да те целуна, ако си падах по жени. — По пътя към вратата почуква стъклото. — Благодаря ви, специален старши агент на ФБР Виктор Хановериан. Той се засмива, но не отговаря.

Докато я няма, влиза в стаята за разпити, за да продължи с прегледа на новата информация. Още едно момиче е починало през нощта, но за останалите се очаква да оживеят. Заедно с Инара стават общо тринайсет. Тринайсет оцелели.

Вероятно четиринайсет, зависи какво ще им каже тя за момчето. Ако е син на Градинаря, дали е участвал в деянията на баща си и брат си?

Момичето все още е в съблекалнята, когато влиза Едисън — този път гладко избръснат и с костюм. Хвърля кутия сладкиши на масата.

— Къде е тя?

— Ивон я заведе да си вземе душ.

— Мислиш ли, че днес ще ни каже нещо?

— По свой си начин.

— Да, бе! — Виктор му подава купчина книжа, които вече е прегледал, и известно време се чува само прелистване на хартия и по някое друго сръбване от кафето.

— Рамирес съобщава, че сенатор Кингсли е направила бивак в болничното фоайе — обажда се Едисън след няколко минути.

— Видях.

— Предаде, че дъщерята не искала да вижда сенатора. Твърдяла, че не е готова.

— Видях и това. — Виктор хвърля книгата си на масата и разтрива очи. — Можеш ли да я виниш? Израснала е пред камерите и всичко, което е правила, се е отразявало на майка ѝ. Знае, и то вероятно по-добре от всеки друг, че медиите са буря, която само чака да ги разкъса. Срещата с майка ѝ ще е началото.

— Някога чудил ли си се дали наистина сме от добрите?

— Не ѝ позволявай да ти влияе. — Агентът се ухилва при вида на стреснатото изражение на партньора си. — Дали имаме перфектната работа? Не. Вършим ли я перфектно? Не. Невъзможно е. Но все пак я вършим и щом теглим чертата, се оказва, че повече сме помогнали, отколкото сме навредили. Инара я бива в манипулациите, не бива да я оставяш да ти влезе под кожата.

Едисън изчита още един доклад, преди отново да проговори.

— Патрис Кингсли-Равена, каза на Рамирес, че иска да говори с Мая, преди да вземе решение за майка си.

— Ще търси съвет? Или някой да реши вместо нея?

— Не е уточнила, Вик...

Виктор го изчаква навън.

— Откъде да знаем, че не е като Лорейн? Грижела се е за тези момичета. Как може да сме сигурни дали не го е правила, за да угоди на Градинаря?

— Няма как — признава Вик. — Въпреки това ще разберем, по един или друг начин.

— Преди да умрем от старост?

Старшият агент извърта очи и се връща към книгата си.

С Ивон влиза различно момиче, чиято грижливо сресана коса пада чак до ханша ѝ. Джинсите не са ѝ точно по мярка — тесни са ѝ в бедрата и копчетата им са разкопчани, за да не ѝ стискат, — но краищата на широката блуза до голяма степен прикриват дефекта, а пухкавият зелен пуловер обгръща меките ѝ извивки. Чехлите тихо тракат по пода, докато върви. Превръзките са свалени и Виктор примигва при вида на моравочервените изгаряния около ръцете ѝ,

които са белязани и от порезни рани, причинени от разхвърчалите се по време на бягството стъкла и отломки.

Момичето проследява погледа му по ръцете си и ги вдига, за да може агентът да ги разгледа по-добре, докато тя се отпуска на мястото си в далечния край на масата.

— По-зле са, отколкото изглеждат, но лекарите казаха, че ако не правя глупости, няма да загубят функцията си.

— Как си като цяло?

— Имам някои хубавички изгаряния и шевовете са малко розови и възпалени по краищата, макар да не са особено подути. Вероятно в някакъв момент ще трябва да ги види лекар. Но съм жива, а нали разбираш, че не мога да кажа същото за много мои познати?

Очаква да започне с въпросите за момчето. Разчита го по лицето ѝ, по напрежението в раменете ѝ, по начина, по който пръстите ѝ притискат зарасналите корички на другата ѝ ръка. Готова е. Ето защо ѝ бутва чашата с горещ шоколад, а не кафето, към което прояви неприязън предния ден, и развива станиола на кифличките. Подава една на Ивон, която измърморва някаква благодарност и се оттегля в залата за наблюдение.

Инара смръщва вежди при тази гледка, а главата ѝ се накланя като на птица, докато разглежда съдържанието на опаковката.

— Що за пекарна увива произведенията си в алуминиево фолио?

— Пекарната, известна още като майка ми.

— Майка ти ни е приготвила закуска? — Устата ѝ се изкривява в нещо, което може и да е усмивка вместо израз на шок. — А даде ли ти и обяд в малка кафява торбичка?

— Дори ми написа бележка, с която ме съветва да правя добри избори през този ден — лъже Виктор с безизразно лице и Инара стисва краищата на устата си, за да възпре усмивката. — Но ти никога не си получавала такива — продължава той по-меко.

— Веднъж — поправя го тя и този път в гласа ѝ няма и следа от хумор. — Нали си спомняш, че семейството от другата страна на улицата ме заведе до автогарата? Жената ми направи обяд и вътре имаше бележка, в която пишеше колко се радват, че ме познават, и колко много ще им липсвам. Телефонният им номер също беше там. Помолиха ме да им звънна, когато стигна при баба, за да знаят, че съм жива и здрава. Да им се обаждам винаги, когато искам, просто за да си

поговорим. Бяха написали, че ме прегръщат, дори и бебето бе надраскало заврънкулка с пастел най-отдолу.

— Не им ли се обади?

— Веднъж — почти прошепва тя. Пръстите ѝ проследяват линиите на всяко порязване. — Когато стигнах до автогарата близо до баба, им се обадох, за да им съобщя, че вече съм пристигнала. Поискаха да говорят с баба, но аз им отговорих, че плаща на таксито. Помолиха ме да им звъня колкото често ми се иска. Стоях на тротоара пред автогарата, чаках такси и се взирах в онзи глупав лист хартия. След това го изхвърлих.

— Защо?

— Защото би ме боляло прекалено много, ако го задържа. — Тя се изправя в стола, кръстосва крака и обляга лакти на масата. — Май сте ми съставили някакъв странен профил на изгубено дете, все едно някой ме е изхвърлил край пътя като боклук или блъснат пешеходец, но знаете ли какво ще ви кажа за децата като мен? Ние не сме изгубени. Може би сме единствените, на които никога не се случва. Винаги знаем точно къде се намираме и къде можем да отидем. И къде не можем.

Виктор поклаща глава, защото не иска да спори с нея, но също така не е и в състояние да се съгласи.

— Защо момичетата в Ню Йорк не са докладвали, че си изчезнала?

Инара извърта очи.

— Отношенията ни не бяха такива.

— Но сте били приятелки.

— Да. Приятелки, които бягат от други неща. Преди да се нанесе, леглото ми е останало празно, защото последното момиче си вдигнало багажа и си тръгнало. По петите ѝ бил ядосан чичо — искал да знае какво е направила с бебето, което заченала, след като я изнасиллил три години по-рано. Без значение колко усърдно се криеш, винаги някой те намира.

— Само ако те търси.

— Или ако наистина си лишен от какъвто и да било късмет.

— Какво имаш предвид? — пита Едисън.

— Да не мислиш, че съм искала Градинаря да ме отвлече? Разполагах с цял град, в който да изчезна, но той все пак ме намери.

— Това не обяснява...

— Напротив — възразява тя протичко. — Ако си определен тип човек.

Виктор отпива от кафето и се опитва да реши дали да насочи разговора в необходимата посока, или да го остави сам да се развива по начин, който може да се окаже полезен, но също и да му изиграе лоша шега.

— Какъв тип човек си, Инара? — подсказва ѝ накрая агентът.

— Ако очакваш да те пренебрегнат или забравят, винаги си малко изненадан, когато някой се сети за теб. Никога не можеш да разбереш онези странни същества, които всъщност очакват хората да ги помнят и да се връщат при тях.

Този път тя не бърза. Яде канелената кифличка, но Виктор вижда, че още не е довършила мисълта си. Може би не я е оформила напълно. Най-малката му дъщеря понякога прави така — стисва устни, докато събере и останалите думи в ума си. Не е сигурен, че това е причината при Инара, но все пак моделът е налице. Ето защо рита Едисън под масата, за да мълчи, когато вижда, че устата на партньора му се отваря. Едисън го поглежда злобно и придърпва стола си няколко сантиметра по-далеч, но не казва нищо.

— Момичетата на София очакваха от нея да се върне — тихо продължава Инара. Облизва пълнежа върху наранените си пръсти и примигва. — Живееха с приемното си семейство от... ами вече бяха прекарвали там почти четири години, когато ме отвлякоха. Всеки би ги разбрал, ако бяха изгубили надежда. Но те не бяха. Без значение какво се случваше, без значение колко се влошаваше положението, те знаеха, че майка им се бори за тях. Знаеха, че тя винаги, винаги ще се връща при тях. Аз не го разбирам. Не мисля, че някога ще го проумея. Но пък и никога не съм имала някого като София.

— Но ти имаш София.

— Имах — поправя го тя. — Не е същото. Не съм ѝ дъщеря.

— Не сте ли близки като роднини?

— Приятелки. Не е същото — повтаря тя.

Виктор не е сигурен, че ѝ вярва. Не е сигурен, че и тя самата си вярва. Може би ѝ е по-лесно да се преструва, че е така.

— Твоите момичета винаги вярват, че ще се прибереш у дома, нали, агент Хановериан? — Тя поглажда с ръка мекия ръкав на

пуловера. — Страхуват се, че някой ден можеш да умреш при изпълняване на дълга си, но не вярват, че нещо ще ви държи разделени, ако все още си жив.

— Не си позволявай да говориш за дъщерите му — сопва ѝ се Едисън и тя се усмихва самодоволно.

— Можеш да видиш неговите момичета в очите му всеки път, щом погледне мен или някоя от снимките. Те са причината да прави каквото прави.

— Да, така е — признава Виктор и допива кафето си. — И една от тях ти прати нещо. — Той бръква в джоба си и вади плодов гланц за устни. — Това е от най-голямата, която ти даде и дрехите.

Думите му я стряскат и същевременно я карат да се усмихне. Този път усмивката е истинска и за няколко секунди цялото ѝ лице грейва, а очите ѝ, осеяни с кехлибарени точици, се присвиват в ъглите.

— Блясък за устни.

— Каза, че е нещо момичешко.

— Слава богу, този цвят никак нямаше да ти отива. — Инара енергично отваря капачката и изстискава тубичката, докато от края ѝ не излиза лъскава цветна капка. Размазва я по долната си устна, успява да покрие и горната, без да се изцапа или да пропусне някое местенце, макар очите ѝ да не се обръщат към огледалното стъкло дори за миг. — Гримирахме се във влака на път за работа. Повечето от нас можеха да се погрижат за цялото си лице, без да погледнат в огледало.

— Трябва да призная, че това е едно от нещата, които никога не съм опитвал — сухо отвърща той.

Едисън пригладда купчината книжа и изравнява ъгълчетата им с ръба на масата. Виктор го наблюдава — свикнал е с фикс идеите на партньора си, но все още се забавлява с тях. Едисън забелязва погледа му и се намръщва.

— Инара — най-сетне изрича Виктор и тя неохотно отваря очи. — Трябва да започваме.

— Дез — въздъхва тя.

Той кимва.

— Разкажи ми за Дезмънд.

* * *

Бях единствената, която обичаше да се катери по високите места в Градината, и съответно първата, която откри другата градина. Върху малката скала растеше горичка — по-точно пет дървета, — която почти опираше в стъклото. Поне два пъти седмично се покачвах на едно от тях, настанявах се на най-високия клон, който можеше да ме издържи, и притисках буза в стъклото. Понякога, ако затворех очи, успявах да си представя, че се намирам на нашата противопожарна стълба, до нашите прозорци, че чувам как София говори за момичетата си или как младежът от съседната сграда свири на цигулка, докато Катрин седи до мен. Отсреща и вляво виждах почти цялата Градина без коридорите, които ни обграждаха, включително и скритото зад скалата пространство. Наблюдавах как момичетата играят на гоненица или криеница покрай потока. Някои плуваха в езерцето, други се излежаваха между камъните и храстите с книги, кръстословици или други забавления.

Но също така виждах извън Градината, макар и съвсем малко. Доколкото можех да преценя, парникът, който наричахме Градината, всъщност бе първият от два, като единият бе скрит в другия като матрьошка. Нашият се извисяваше в средата, а коридорите го обграждаха под формата на квадрат. Таваните на стаите ни не бяха особено високи, но черните плоски стени се издигаха чак до дърветата върху скалата, а от другата страна имаше стъклен покрив, който се спускаше над отделен парник. Представляваше по-скоро граница, отколкото истински самостоятелен парцел, и поне от страната, която виждах, имаше широка пътека, обградена с растения. Беше трудно да го зърнеш дори над върховете на дърветата. Само по някой сребрист отблясък тук-таме, където ъгълът беше добър. В този парник се намираше истинският свят, с градинари, от които никой не се криеше, и врати, които водеха Навън, където сезоните се сменяха и животът не свършваше на двайсет и една.

В истинския свят не живееше Градинаря, а мъжът, когото не-Пеперудите познаваха. Филантроп, подкрепящ изкуствата и участващ в благотворителност, човек с някакви бизнес начинания — или по-скоро много бизнес начинания, за които понякога намекуваше. Някъде в имота си този човек имаше къща, която не се виждаше през клоните на дърветата. Имаше съпруга и семейство.

Е, имаше Ейвъри — очевидно задникът все трябва да се е пръкнал отнякъде, но все пак.

Имаше съпруга.

Тя и Градинаря се разхождаха заедно във външния парник почти всеки следобед от два до три, като тя го държеше под ръка за опора. Беше стройна, почти болезнено слаба, с тъмна коса и безупречен стил. Само това успях да видя от толкова далече. Вървяха бавно по пътеката, от време на време спираха, за да нагледат някое цвете или растение, а след това спокойно продължаваха нататък, докато излязат от ограниченото ми ползрение. Връщаха се още веднъж или два пъти, преди разходката им да завърши.

Тя определяше крачката и винаги, когато изостанеше, Градинаря се обръщаше покровителствено към нея. Показваше ѝ същата нежност, която проявяваше и към Пеперудите си — топла и искрена по начин, от който ме побиваха тръпки. Разпознавах същата нежност, с която докосваше стъклата с експонатите си и с която плака за Евита. Заради нея трепереха ръцете му, когато видя какво ми е причинил Ейвъри.

Два или три пъти седмично Ейвъри ги придружаваше, влачеше се след тях и рядко оставаше цял час. Обикновено правеше една-единствена обиколка и след това влизаше в Градината, където търсеше някое сладко и невинно момиче, у което с лекота пробуждаше страха, за който копнееше.

Два пъти седмично в последователни дни, съвпадащи със сутрините за поддръжка, идваше по-малкият син, който притежаваше същата тъмна коса и деликатна структура като майка си. Подобно на нея, не различавах подробности от толкова далеч, но беше ясно, че тя безумно го обича. Когато се присъединяваше към тях, жената заставаше между съпруга си и по-малкия си син.

Месеци наред ги наблюдавах незабелязано, докато един ден Градинаря не вдигна поглед.

Право към мен.

Все така притисках буза към стъклото. Бях се свила напред листата на върха на дървото и не помръдвах.

Минаха цели три дни, преди той да заговори за това, и дори и тогава го направи над леглото на непозната, която дори не беше Пеперуда.

* * *

Виктор поема дълбоко дъх, за да прогони от главата си тази зловещ образ на нормалността. Повечето психопати, които е арестувал, изглеждат нормални на повърхността.

— Отвякъл е друго момиче?

— Прибираше по няколко на година, но никога преди последната да е била белязана и поне малко да се е приспособила.

— Защо?

— Защо прибираше по няколко на година ли? Или защо изчакваше между две поредни?

— Да — отвръща ѝ Виктор и тя се усмихва криво.

— Относно първото — амортизация. Никога не отвличаше повече, отколкото Градината можеше да побере, така че в общи линии тръгваше на пазар само ако някоя Пеперуда умреше. Невинаги ставаше така, но обикновено спазваше този модел. За второто... — Инара свива рамене и притиска длани към повърхността на масата, за да разгледа изгорените тъкани от обратната им страна. — Новото момиче предизвикваше смут в Градината. Нервите на всички се опъваха, защото си спомняха собственото си отвличане и как са се събудили там за първи път, после неизбежните сълзи още повече влошаваха положението. След като новото момиче свикнеше, нещата за кратко се поуспокояваха до следващата смърт, следващите изложени на показ криле, следващата нова Пеперуда. В повечето случаи Градинаря беше изключително чувствителен към преобладаващото настроение в Градината.

— Затова ли позволяваше на Лионет да се държи като гид?

— Защото помагаше, да.

— И как стана така, че ти започна да го правиш?

— Все някой трябваше да го прави, но Блис бе прекалено гневна, а останалите — прекалено уплашени.

* * *

Първото момиче, на което помогнах, не бе тази, пристигнала след мен, а по-следващата. Наложих се, защото Ейвъри бе внесъл грип, който ужасно мъчеше всички в Градината.

Лионет представляваше същинска развалина. Изглеждаше мъртвешки бледа, потеше се обилно, кестенявата ѝ коса беше полепнала по шията и лицето ѝ, а тоалетната чиния ѝ бе по-верен приятел, отколкото аз някога можех да бъда. С Блис ѝ наредихме да не става от леглото, увещавахме я поне веднъж да остави Градинаря сам да оправя бъркотиите си, но щом стените се вдигнаха и ни пуснаха от стаите, тя навлече някакви дрехи и се заклатушка към коридора.

Изругах, сложих си рокля и тръгнах след нея. След като я настигнах, преметнах едната ѝ ръка около раменете си. Толкова ѝ се виеше свят, че не можеше да върви, без да се подпира на стената. Не трепна от витрините с експонатите, както обикновено правеше дори след почти пет години в плен.

— Защо трябва да си ти?

— Защото все някой трябва да е — прошепна тя, спря се и преглътна напъна за повръщане. Отново. Въпреки че бе стояла на колене пред тоалетната през по-голямата част от последните осемнайсет часа.

Не бях съгласна с нея, не и в онзи момент.

Може би никога нямаше да съм.

Градинаря беше много, много добър в това да отгатва възрастта, по-добър от всеки панаирджийски ясновидец, за когото бях чувала. Няколко момичета пристигнаха на седемнайсет години, но повечето бяха на шестнайсет. Не отвличаше по-млади, ако смяташе, че има вероятност да са на петнайсет или по-малки. Избираше някоя друга, но се стараше да не отвлича по-възрастни. Предполагам, че искаше по възможност да си осигури всичките пет години.

Ето такива неща този човек обсъждаше без притеснение с пленничките си... или по-точно с мен.

Новото момиче се намираще в стая, точно толкова гола, колкото онази, в която се бях събудила и аз. Моят бавно бе започнала да се запълва с лични вещи, но засега бъдещата Пеперуда разполагаше само със сив ластичен чаршаф и нищо друго. Кожата ѝ бе тъмна и в комбинация с чертите на лицето ѝ предполагаше смесена раса: мексиканска и африканска, както щях да разбера по-късно. Не беше

много по-висока от Блис и като изключим ослепителните ѝ цици, навярно щедър подарък за тържествения ѝ петнайсети рожден ден, беше тънка като тръстика. По цялата дължина на едното ухо и по част от другото имаше мънички дупчици. Още една — на ноздрата ѝ, и друга — на пъпа, издаваха, че и там е носила пиърсинг.

— Защо ги е свалил всичките?

— Може би ги е сметнал за безвкусни — простена Лионет и се отпусна на пода до откритата тоалетна.

— Ушите ми бяха пробити на две места, когато дойдох. И още са.

— Може да е преценил, че ти притежаваш класа.

— Имам пиърсинг и на хрущяла отдясно.

— Мая, не бъди кучка. Не е ли достатъчно трудно и без това?

Изненадващо, но думите ѝ бяха достатъчни, за да ме накарат да млъкна. Не само защото в онзи момент Лионет изглеждаше ужасно, ами и заради скрития им смисъл. Да се опитваш да си обясниш защо Градинаря е направил нещо, бе безплодно упражнение и освен това — напълно ненужно. Нямахме смисъл да знаем защо, а какво.

— Не че можеш да отидеш някъде, но ме изчакай тук — казах ѝ.

Лионет махна с ръка и затвори очи.

В кухнята, свързана с трапезарията, имаше два хладилника. Единият, който винаги стоеше заключен, съхраняваше продуктите за ястията ни, а единственият ключ беше у Лорейн. В другия се държаха напитки и различни закуски, които ни бяха позволени между храненията. Взех две бутилки с вода за Лионет и сок за себе си. След това грабнах от библиотеката някаква книга, която да ѝ чета на глас, докато чакахме новото момиче да се събуди.

* * *

— Имало е библиотека? — пита невярващо Едисън.

— Ами да. Градинаря искаше да сме щастливи. Това означаваше да ни осигурява занимания.

— И какви книги ви даваше?

— Общо взето, всичко, което поискахме. — Тя свива рамене и се обляга на стола, небрежно скръстила ръце на гърдите си. — Отначало

беше предимно класика, но Пеперудите, които наистина харесваха четенето, поставиха списък с желания на входа и от време на време той добавяше по дузина нови томове. Някои от нас имаха собствени книги, лични подаръци от него, които си оставаха в стаите ни.

— И ти беше една от първите читателки.

Тя се кани да му хвърли отвратен поглед, но след това размисля.

— О, да, ти не беше тук за тази част.

— Коя част?

— Онази, в която обяснявах, че престоят в Градината беше ужасно скучен.

— Ако това ти е скучно, значи очевидно нещо бъркаш — промърморва Едисън и момичето внезапно се размива.

— Когато изборът беше мой, не беше скучно — признава тя. — Поне преди Градината.

Виктор знае, че трябва да върне разговора назад към първите въпроси, но да вижда двамата в пълно разбирателство, е прекалено забавно, затова не бърза. Дори пренебрегва леките признаци на фалш в изражението на момичето.

— И предполагам, че По ти е бил любимец?

— О, не, По си имаше цел: да ме разсейва. Харесвах приказките. Не захаросаните глупости на „Дисни“ или цензурираните версии на Перо. Предпочитах истинските, където на всички се случваха ужасни неща и за които си даваш сметка, че не са предназначени за деца.

— Без илюзии? — пита Виктор и тя кима.

— Точно така.

* * *

На новото момиче му трябваше доста дълго време, за да дойде в съзнание — толкова дълго, че Лионет се зачуди дали да не прати да повикат Лорейн. Аз я разубедих. Ако момичето действително умираше, медицинската ни сестра нямаше кой знае какво да направи, за да го предотврати, а и хич не исках да виждам киселата кучка. Лионет се възползва от момента и настоя аз да съм първото, което новото момиче види, щом се събуди.

Фактът, че Лионет изглеждаше като смъртта, ме убеди. Дори не спорих... много.

Момичето се раздвижи чак през късния следобед. Затворих „Оливър Туист“, като отбелязах страницата с пръст, за да видя дали новодошлата наистина се е събудила. Четохме още два часа, преди да дойде в някаква форма на съзнание. Според указанията на Лионет налях чаша вода, за да ми е под ръка, и намокрих кърпи, с които да облекча главоболието ѝ. Когато подпъхнах едната под тила на момичето, тя бутна ръката ми и ме напсува на испански. Много добре.

Накрая успя достатъчно да си събере мислите, че да махне мократа кърпа от лицето си и да се опита да седне, докато цялото ѝ тяло се люлееше от пристъпи на гадене.

— Внимателно — казах тихо. — Ето ти вода, ще помогне.

— Махай се от мен, извратенячко!

— Не аз те отвлякох, така че по-кратко. Или вземи водата и аспирина, или яж лайна и умри, изборът е твой.

— Мая — простена Лионет.

Момичето примигна към мен, но покорно взе хапчетата и чашата.

— Така е по-добре. Пленничка си на мъж, познат като Градинаря. Той ни дава нови имена, така че не си прави труда да ни казваш своето. Помни го, но не го изричай. Мен ме наричат Мая, а тази грипозна красавица там е Лионет.

— Аз съм...

— Някоя — напомних ѝ рязко. — Така ще е, докато той не ти даде име. Не прави нещата по-трудни, отколкото трябва да бъдат.

— Мая!

Обърнах очи към Лионет, която ми хвърляше жален, раздражен, невярващ поглед тип „Какво правиш, мамка му?“, обикновено запазен за Евита.

— Тогава ти го направи. Не беше първото лице, което тя видя, ура! Можеш да поемеш оттука, ако не ти харесва как се справям.

София ми служеше като пример за майчинско отношение към деца, но нито новото момиче беше толкова малко, нито пък аз бях София.

Лионет затвори очи и шепнешком замоли за търпение. Преди да довърши обаче, ѝ се наложи отново да се превие над тоалетната чиния.

Ръцете на новото момиче започнаха да треперят, затова ги придърпах в моите. В Градината винаги беше топло, ако изключим пещерата зад водопада, но аз знаех, че тя трепери повече от шок, отколкото от друго.

— Ето за какво става въпрос — и всичко е ужасяващо, объркващо и страшно несправедливо, — но все пак ето за това става въпрос. Ние сме принудително гости на човек, който ще те търси за компания, а доста често — и за секс. Понякога синът му ще идва при теб. Вече им принадлежиш и те ще правят с теб каквото си поискат, включително и да те дамгосат като тяхна собственост. Тук сме много такива и се подкрепяме, доколкото можем, но единственият начин да се измъкнеш, е като умреш, така че ще трябва да решиш дали нашият живот е по-добър или по-лош от смъртта.

— Самоубийството е смъртен грях — прошепна тя.

— Добре, значи едва ли ще поискаш да сложиш край на живота си.

— Мили боже, Мая, защо направо не й подадеш въже?

Момичето преглътна с мъка, но, слава богу, стисна ръцете ми.

— Откога си тук?

— От около четири месеца.

Погледна към Лионет.

— Почти пет години — промълви тя. — Ако знаех тогава... всъщност нямаше значение. Никога не е имало. Знанието не променяше нищо.

— И още си жива, а мама винаги казва, че където има живот, има и надежда. Да се надяваме.

— Само внимавай с надеждата — предупредих я аз. — Малко е добре. Прекалено много е осакатяващо.

— Мая.

— Е, ново момиче, искаш ли да те разведем?

— Гола съм.

— Тук не прави кой знае какво впечатление. Ще свикнеш.

— Мая!

— Донесе ли рокля? — изстрелях аз и Лионет пламна под болезнената си бледност. — Няма да й позволя да вземе някоя от твоите, сигурно всичките си ги оповръщала.

Не беше, но черната ѝ рокля се свлече на пода. Нямах начин дребничкото ново момиче да се побере в нея. Щях да ѝ дам моята, макар че шансът да ѝ е по мярка не беше по-голям.

— Изчакай тук — въздъгнах. — Ще взема нещо от Блис.

Когато отидох да търся приятелката ни, не я заварих в стаята ѝ, затова грабнах първата попаднала ми дреха и се върнах при новото момиче. Както винаги, другите Пеперуди старателно я отбягваха. Тя се намръщи при вида на черната материя — дори аз трябваше да призная, че цветът не ѝ отиваше, — но в Градината човек се учи да се плаши от цветни облекла.

Дадяха ли ти нещо различно от черно, то беше роклята, в която Градинаря искаше да умреш.

Новото момиче се подчини, когато ѝ заръчах да не поглежда в коридора — дори аз не бях чак такава кучка, че да ѝ го покажа в самото начало. Стаята ѝ се намираше в далечния край на Градината, съвсем близо до тази на Лионет и до ничията земя. Там бяха и помещенията, в които ни беше забранено да влизаме, както и вратата към Навън, за която се очакваше да се преструваме, че не съществува. Също така можеше да се обхване с поглед цялата Градина в пълната ѝ прелест: всичките ярки растения, пъстрите цветя и белите пясъчни пътеки, водопадът, потокът и езерото, скалата, мъничките горички и истинските пеперуди, които кръжаха над зеленината, както и прозрачният стъклен таван, който изглеждаше недостижимо далечен.

Момичето обаче избухна в сълзи.

Лионет се втурна напред, но веднага застина, защото неконтролируемо я втресе. Грипът вероятно не беше най-добрият начин да посрещнеш някого в зелената ни клетка. Аз... е, аз изобщо не бях толкова майчински настроена, както е видно от безбройните доказателства. Гледах как новото момиче се срутва на земята, свива се на малка топчица и скръства ръце пред корема си — сякаш някой се опитваше да ѝ нанесе физически удар, от който тя се предпазваше.

После, когато конвулсивните, разтърсващи душата стонове стихнаха до хленч и тежко дишане, паднах на колене до нея и сложих ръка на мокрия ѝ, все още небелязан гръб.

— Това не е най-силната болка — признах ѝ колкото се може повнимателно. — Но мисля, че е най-силният шок. От сега нататък очаквай да е по-леко. Отначало не бях сигурна дали ме е чула, защото

хленченето продължи със същата сила. След това тя се хвърли настрани, прегърна ме през талията и зарови лице в скута ми, а шокът и тъгата ѝ изригнаха в силни гърлени стонове. Не я успокоявах, нито я галех, не помръднах и ръката си — с течение на времето тя щеше да намрази този жест на Градинаря, — но продължих да притискам длан към топлата ѝ кожа, за да знае, че съм там.

* * *

— Снимките от коридора още ли са у теб? — пита внезапно Инара и агентите са изтръгнати от унеса на думите ѝ. Едисън ѝ подава купчината. Юмруците му са стиснати до бедрата му, докато наблюдава как момичето рови из фотографиите. Изважда една, взира се в нея за миг, след което я слага на масата с лицевата част нагоре, така че мъжете да я видят. — *Neophasia terlooii*.

— Прокарва пръст по ярките, контрастиращи бели и черни шарки по крилете. — Нарече я Йохана.

Виктор примигва.

— Йохана?

— Не знам да е имало система, по която да ни кръщава. Мисля, че просто преглеждаше имена, докато някое му хареса. Тя със сигурност не изглеждаше като Йохана, но няма значение.

Виктор се насилва да разгледа крилете във витрината. Инара е права, момичето е било дребничко, макар че е трудно да прецени ръста от положението на тялото ѝ.

— Какво се случи с нея?

— Тя беше... нестабилна. През повечето време ни се струваше, че се приспособява добре, но изведнъж настроението ѝ рязко се променяше и предизвикваше буря в цялата Градина. Тогава Лионет умря, а по-късно Градинаря доведе ново момиче.

Виктор се покашля, когато Инара внезапно млъква.

— Какво се случи с нея? — повторно пита той и момичето въздъхва.

— Стените се спуснаха, за да може Градинаря да отведе новодошлата за татуиране, но Йохана успя да остане навън в Градината. Когато стените се вдигнаха, я намерихме в езерото. — С

едно плавно движение Инара взема снимката и я трясва с лицето надолу върху метала. — Та така за смъртния грях.

Виктор плъзва още една купчина снимки и книжа пред себе си и безмълвно започва да рови в тях, докато не намира онази, която търси. Тя е на младеж, вероятно малко по-голям, отколкото видът му предполага, с артистично разрешена коса, толкова тъмнокестенява, че изглежда почти черна. Бледозелените му очи изпъкват на фона на слабото му бледо лице. Дори и от тази неясна фотография си личи, че е хубаво момче. Не би имал нищо против Холи да го доведе вкъщи, за да го запознае със семейството, поне ако се съдеше по външността му. Трябва да върне разговора обратно към това момче.

Не още. След малко.

Не е сигурен дали го прави заради нея или заради себе си.

— Когато Градинаря те забеляза на дървото...

— Какво за това?

— Каза, че дошъл да говори с теб над леглото на непозната. Това момиче Йохана ли беше?

Инара не удостоява предположението му с усмивка, а по-скоро с гримаса.

— Не. Следващата.

Още малко.

— Какво име получи тя?

Момичето затваря очи.

— Така и не получи.

— Защо не...

— Лош момент. Понякога всичко се свеждаше до това.

* * *

Имаше кожа като абанос. Изглеждаше черна, почти синя на фона на гълъбовосивите чаршафи, с гладко обръсната глава и черти, които биха били съвсем на място, изобразени по стените на египетска гробница. В дните след смъртта на Лионет отчаяно се нуждаех от занимание — каквото и да е, но за разлика от Блис и Лионет, нямаше нито талант, нито интерес към приложните изкуства. Четях, четях много, но не творях нищо свое. Блис се бе заровила в полимерна глина

и пълнеше фурната с фигурки, половината от които по-късно унищожи в пристъп на гняв, ала аз нямах такъв отдушник. Нито създавах, нито рушах.

Три дни по-късно обаче Градинаря доведе новото момиче и Лионет вече я нямаше, за да я въведе внимателно в обстановката. Останалите не желяеха да я доближат, докато не се приспособеше. Тогава се зачудих откога Лионет вършеше работата, за която никоя друга Пеперуда дори не искаше да си помисли.

След смъртта на Йохана разсъждавах доколко нося вина — ако изобщо имах такава — за нейния избор. Ако бях проявила повече съобразителност при въвеждането ѝ в ситуацията, ако ѝ бях показала повече съчувствие и ѝ бях предложила повече утеха, може би щеше да успее да се вкопчи в надеждата, за която ѝ бе говорила майка ѝ. Или пък не. Може би още първият миг, в който бе зърнала Градината, онзи конкретен момент, в който всичко бе станало истинско, е предрешил всичко.

Както и да е, вече не можех да я попитам.

Така че се залепих за новото момиче, като бях възможно най-търпелива с нея и я държах далеч от отровните коментари. Като се има предвид колко често избухваше в сълзи, ми трябваше повече търпение, отколкото си мислех, че притежавам. Понякога Блис ме спасяваше.

Не като сама се притичаше на помощ — това би било много лоша идея, — а като пращаше Евита, която бе сладка и искрена и в много отношения по-добър човек, отколкото някога се надявах да стана.

В деня след третия ѝ сеанс за татуиране останах с нея цяла вечер, докато опиятите във вечерята ѝ подействат. Обикновено по това време си тръгвах, но бях забелязала нещо, което исках да проуча, без да я тревожа, което означаваше, че трябваше да е напълно заспала. Дори когато дълбокото ѝ равномерно дишане и въздишката, с която напрежението напусна тялото ѝ, ми подсказаха, че е потънала в сън, оставих опиятът да подейства още малко. Може би час след като се унесе, оставих книгата си и я преобърнах по корем. Обикновено лягаше по гръб, но татуирането я принуди да спи на една страна, за да не притиска възпалените места. Справочникът с пеперудите от библиотеката, в чиито полета Лионет бе написала названията им и местонахожденията им по коридорите, ме осведоми, че Градинаря е

избрал за нея *Anthocharis midea* — преобладаващо бяла, с оранжево в краищата на горния чифт криле. По някаква причина той обичаше да рисува с бели и съвсем бледожълти тонове върху момичетата с потъмна кожа. Може би се страхуваше, че по-наситените цветове няма да се открояват така ясно. В случая бе завършил оранжевата окраска и бе наченал белите полета, но нещо в тях не изглеждаше наред.

Сега, когато вече можех да се надвеса отблизо и да разгледам, без да я тревожа, видях, че кожата ѝ е по-подпухнала от обикновено. Под мастилото се бяха образували подутини, приличащи на люспи, а бялото гротескно се бе надигнало на огромни мехури. Оранжевите краища на крилето изглеждаха също толкова зле. Прокарах пръст по очертанията на гръбнака и забелязах, че дори черните контури са възпалени. Свалих си едната обеца — Градинаря така и не ми ги бе взел — и с края ѝ внимателно продупчих един от по-малките мехури. От дупчицата изтече основно бистра течност, но когато леко я натиснах, излезе и нещо млечнобяло.

Измих обецата на мивката и я върнах на ухото си, докато се опитвах да намеря решение. Не можех да съм сигурна дали беше заради мастилото или иглите, но очевидно момичето получаваше някаква алергична реакция. Не застрашаваше непосредствено живота ѝ като алергията от фъстъци, но и не позволяваше на татуировката да зарасне. Инфекцията можеше да я убие точно както хистаминовата непоносимост, или поне така ни бе казала Лорейн при едно от редките ѝ добронамерени посещения.

Разбира се, точно тогава причиняваше огромна болка на Блис, защото проверяваше краката ѝ за трески, което вероятно бе допринесло за благосклонното ѝ отношение.

Тъй като нямах по-добра идея, върнах момичето в предишното ѝ положение — легнала на една страна — и се опитах да разбера колко лоша бе алергичната реакция във всеки един от участъците. Тъкмо бях прегледала оранжевото и половината бяло, когато долових промяната.

Градинаря бе там. Беше се облегал на вратата, палците му се подаваха над джобовете на изгладения му бежов спортен панталон. Светлините в цялата Градина угасваха, тъй като Пеперудите си лягаха и очакваха да разберат дали тази вечер от тях ще се изисква да забавляват своя похитител. Никога не викаше Лионет, докато тя се грижеше за ново момиче, но пък аз не бях Лионет.

— Изглеждаш притеснена — изтъкна той вместо поздрав.

Посочих гърба на момичето.

— Няма да заздравее.

Градинаря пристъпи в стаята, разкопча си маншетите и нави ръкавите на тъмнозелената си риза до лактите. Цветът ѝ караше светлите му очи да блестят. Внимателно притисна ръце към гърба на момичето и откри същото, което и аз. Не след дълго загрижеността му бе заменена от дълбока тъга.

— Всеки реагира различно на татуировките.

Редно беше да изпитвам мъка, гняв или объркване.

Но бях напълно безчувствена.

— Какво правиш с момичетата, които не получават завършени криле? — тихо го попитах аз.

Изглежда ме строго и мрачно и се зачудих дали не съм първата, която му задава този въпрос.

— Поемам грижата да бъдат достойно погребани в имението.

* * *

Едисън изръмжава и се протяга към бележника си.

— Спомена ли къде в имението?

— Не, но мисля, че е някъде край реката. Понякога пристигаше в Градината с кал по обувките и тъжно изражение. През тези дни даваше на Блис речни камъчета за основа на някои от фигурките ѝ. От дърветата обаче не се виждаше нищо.

Той смачква станиола и го хвърля към огледалното стъкло.

— Пратете екип на речния бряг, търсете гробове.

— Пробвай да кажеш „моля“.

— Давам им задача, не ги моля за услуга — тросва се агентът през стиснати зъби.

Инара свива рамене.

— Гириан винаги казваше „моля“. Ребека — също, дори когато разпределяше секторите. Сигурно затова обичах да работя за Гириан. Поддържаше ресторанта в приятен и порядъчен вид.

По-добре да му бе ударила шамар. Виктор вижда как иззад яката на партньора му се надига гневна червенина и се извъръща, за да не се

усмихне, или поне за да не го види Едисън.

— Това само за момичетата, които умираха с недовършени криле, ли се отнасяше? — припряно пита той.

— Не. Ако загиваха по начин, който обезобразяваше крилето, не ги излагаше зад стъклото. Ейвъри вкара няколко момичета в гроба вместо във витрината, защото ги би прекалено силно с камшик и развали татуировките. — Тя леко докосва шията си. — Жизел.

— Нали разговорът не приключи дотам?

— Не, но ти вече го знаеш.

— Да, но искам да чуя и останалото — отговаря Виктор точно както би направил с дъщерите си.

Инара извива вежда срещу него.

* * *

Обикновено следвах примера на Лионет и вземах назаем табуретка от лазарета, за да седя до леглото на момичето. Можеше да се настаня и на самото легло, но така ѝ предоставях повече пространство. Отстъпвах ѝ територия, която да бъде само нейна. Градинаря не признаваше териториите като мен. Той се настани на леглото, облегна се на таблата и сложи главата на момичето в скута си, за да може да прокара ръка по избръснатия ѝ череп. Доколкото знаех, досега не бе посещавал момичета в стаите им, преди да бъдат напълно белязани, преди да ги е изнасилил за първи път.

В края на краищата, точно това ги правеше негови.

Но той не бе дошъл да види новото момиче. Беше дошъл да говори с мен. Изглежда, не бързаше да го направи.

Вдигнах крака по турски на тясната табуретка, разтворих роман в скута си и зачетох, за да запълня тишината, но Градинаря се пресегна и внимателно го затвори. Тогава насочих цялото си внимание към него.

— Откога наблюдаваш семейството ми?

— Почти откакто крилето ми бяха довършени.

— Но не си казала нищо.

— Нито на теб, нито на някой друг. — Дори не на Лионет и Блис, макар че се изкушавах. Не бях сигурна защо. Може би ми бе по-лесно да мисля за Градинаря просто като за нашия похитител. Поставех ли

семейство в картинката, всичко ставаше... ами някак си по-нередно. А самият факт, че можеше да е по-нередно от това, беше достатъчно обезпокоителен.

— И какво си мислиш, когато ни виждаш?

— Мисля, че жена ти е болна. — Рядко лъжех Градинаря. Истината бе единственото, което винаги оставаше мое. — Мисля, че се страхува от Ейвъри и не иска да го показва. Също така мисля, че обожава по-малкото ви момче. Мисля, че ценя разходките с теб, защото само тогава вниманието ти е насочено изцяло към нея.

— И си научила всичко това чрез наблюденията от дървото? — Слава богу, че се чувстваше по-скоро развеселен. Облегна се удобно на таблата, като подпъхна едната си ръка под главата като възглавница.

— Греша ли?

— Не. — Той сведе очи към момичето в скута си, след това отново ги вдигна към мен. — От години се бори със сърдечно заболяване. Не е достатъчно сериозно, за да се вреди за трансплантация, но значително е влошило качеството ѝ на живот.

Значи и съпругата му е някакъв вид Пеперуда.

— Едно на нула за мен.

— И наистина обожава по-малкия ни син. Много се гордее с него. Той има отличен успех, винаги е любезен и е истинско удоволствие да го слушаш как свири на пиано или цигулка.

— Две на нула.

— Заради Градината и бизнеса ми, както и нейните собствени благотворителни инициативи, графиците ни често се разминават. Винаги отделяме време за следобедните ни разходки, освен ако не сме извън града. Полезни са за сърцето ѝ.

— Три на нула.

Оставаше най-трудното, онова, което никой родител не искаше да признае.

И той не го призна. Остави го неизказано и в мълчанието се съдържаше истината.

— Много си наблюдателна, Мая. Обръщаш внимание на хората, на настроенията, на случките. Откриваш повече смисъл от другите.

— Наблюдателна съм — съгласих се. — Не знам дали намирам повече смисъл.

— Извлякла си толкова смисъл от една разходка в парник.

— Никакъв смисъл не съм извличала. Просто забелязах езика на тялото.

Тъкмо езикът на тялото ми бе подсказал, че съседът ми е педофил много преди да се сблъскам с него за първи път, много преди онзи миг, в който ме докосна и ме накара и аз да го докосвам. Имаше нещо в начина, по който гледаше мен и другите хлапета в квартала, в наранените погледи на приемните деца, които живееха при него. Бях подготвена за набезите му, защото знаех, че ще се случат. Езикът на тялото ме бе предупредил и за мъжа, който косеше моравата на баба, за хлапетата в училище, които се опитваха да те пребият само защото можеха. Езикът на тялото осветяваше предупредителните знаци като прожектор. Той също така ми подсказа, че колкото и да му се искаше на Градинаря точно в този момент да изглежда напълно спокоен, не можеше.

— Не възнамерявах да казвам на никого.

Ето това му трябваше. Голяма част от напрежението, макар и не цялото, се оттече от тялото му. Освен в случаите, когато го обземаше похот, той бе човек със забележителен самоконтрол.

— Ние не знаем за тях... и те не знаят за нас, нали?

— Не — прошепна той. — Някои неща... — Така и не довърши тази мисъл, поне не на глас. — Никога не бих наранил Елинор умишлено.

Не знаех неговото име, но ето че вече знаех как се казва жена му.

— А синът ти?

— Дезмънд? — За миг изглеждаше изненадан, но после поклати глава. — Дезмънд е много по-различен от Ейвъри. — Единственото, което можех да си помисля дори тогава, беше: и слава богу!

Той отмести главата на момичето от скута си и стана от леглото, като протегна ръка към мен.

— Ако може, искам да те помоля за нещо.

Не бях сигурна защо молбата към мен изисква движение, но се подчиних, станах и хванах ръката му, като оставих книгата на табуретката. Момичето нямаше да се събуди до сутринта, така че не беше чак толкова необходимо да стоя при нея. Градинаря ме поведе през коридорите, като разсеяно докосваше всяка пълна витрина, покрай която минаваше. Ако бях поискала, можех да го накарам да ги

назове, а той вероятно щеше да го направи. Всяко име, всяка Пеперуда. Знаеше кои са и ги помнеше до една.

Но аз не исках да знам.

Мислех, че ме води към стаята ми, но вместо това в последния момент зави и двамата тръгнахме към пещерата зад водопада. Ако не брояхме лунната светлина, която се процеждаше през стъкления покрив и се пречупваше през падащата вода, пещерата бе напълно тъмна.

О, и мигащото червено око на камерата.

Стояхме напред мрака в пълно мълчание и се вслушвахме във водопада, който се изливаше върху потока и декоративните скали. Пиа, която бе там година повече от мен, разви теория, че на дъното на езерото имало тръби, които поддържали нивото на водата, като източвали част от нея и я насочвали през друга тръба към малкото езерце върху скалата, от което извираше водопадът. Вероятно беше права. Като се вземе предвид, че не можех да плувам, никога не се бях опитвала да стигна дъното на езерото и да проверя дали е така. Пиа обичаше да ръчка и разгадава механизмите на нещата. Когато стените се вдигнаха и видяхме Йохана във витрината, Пиа отиде до езерото и откри, че сега по брега му били разположени сензори.

— Постоянно се чудех с какво те привлича това място — проговори той след известно време. — За върха на скалата мога да разбера. Там е открито, свободно, височината ти вдъхва усещане за безопасност. Но тук... какво би могла да ти предложи тази пещера?

Възможността да говоря каквото си поискам, без да се притеснявам от упреци, защото грохотът на водопада бе достатъчно силен, че да заглуши всичко, което микрофоните биха прихванали.

Но той търсеше по-лично признание, късчета смисъл, който си въобразяваше, че придавам на всичко. Трябваша ми една-две минути, за да му дам отговора, който очакваше и който бе достатъчно близо до истината.

— Тук няма илюзии — споделих накрая. — Не е буйно, зелено, растящо и очакващо смъртта и вероятното разложение. Само скали и вода.

Тук с момичетата сядахме очи в очи, допирахме колене и ни беше по-лесно да се преструваме, че няма Пеперуди. На подмазвачките им татуираха криле около очите като карнавални маски, но в сумрака

на пещерата с лекота си внушавахме, че е просто игра на сенки. Пускахме си косите, облягахме се на скалите и вече нямаше никакви шибани Пеперуди. Поне за известно време. Така че там може и да имаше някакви илюзии, но те си бяха нашите собствени, а не налаганите ни отвън.

Градинаря пусна ръката ми и след това измъкна всички фиби, които държаха косата ми сплетена и завита на върха на главата ми като корона. Тя се спусна на вълни до кръста ми. Скри крилете ми. Той никога не правеше това, освен ако не ни разресваше. Този път я остави да се стеле около мен и прибра фибите в джоба на ризата си.

— Много си различна от всички останали — каза той.

Не беше съвсем вярно. Имах темперамента на Блис, но не го изпусках от контрол. Проявявах припряността на Лионет, ала полагах всички усилия да я потисна. Четях като Зара, тичах като Гленис, танцувах като Равена и сплитах плитки като Хейли. Съхранявах частичка от всяка Пеперуда, с изключение на сладкото простодушие на Евита.

От тях ме отличаваше само това, че бях единствената, която никога не плачеше.

Която не можеше да плаче.

Шибаната въртележка.

— Попълваш книги в заявките, но никога не искаш нищо открито. Помагаш на другите момичета, изслушваш ги, успокояваш ги. Пазиш тайните им, очевидно и моите, но на никого не споделяш своите.

— Моите тайни са ми стари другари. Бих се чувствала като лоша приятелка, ако ги изоставя точно сега.

Тихият му смях отекна в пещерата, преди водопадът да погълне звука.

— Не те карам да ми ги споделяш, Мая. Предишният ти живот е твоя собственост.

* * *

Тя хвърля остър поглед на Едисън и Виктор не успява да потисне смеха си.

— Няма да се извинявам — сопва ѝ се Едисън. — Това ми е работата. Трябва да знаем истината, за да изградим солидно обвинение срещу него. Лекарите са убедени, че ще оживее и ще бъде изправен пред съда.

— Жалко.

— Съд означава справедливост — настоява агентът.

— В известен смисъл, да.

— В известен смисъл? Но...

— Дали „справедливостта“ ще промени това, което е направил? Това, през което преминахме? Дали ще върне обратно момичетата във витрините?

— Не, но ще му попречи отново да го върши.

— Същото ще стори и смъртта му, само че без сензациите и парите на данъкоплатците.

— Да се върнем на водопада — намесва се Виктор, пресичайки протеста на Едисън.

— Развали ми купона — промърморва момичето.

* * *

— Поискай нещо от мен, Мая.

В очите му се четеше предизвикателство, което пролича и в гласа му. Очакваше да пожелае невъзможното, като например свободата си. Или може би очакваше да бъде като Лорейн, да поискам нещо, което би ме изкарало от Градината, но изобщо не е свобода.

Не бях толкова глупава. По същата причина изхвърлях телефонни номера на добронамерени хора. Не бях толкова наивна, че да копнея за онова, което ясно разбирах, че не мога да имам.

— Може ли тази камера да бъде спряна, без друга да се появява на нейно място? — веднага попитах и долових как по покритото му със сенки лице премина шок. — Без камери и без микрофони?

— Само това?

— Би било хубаво да има поне едно място, на което наистина можеш да се усамотиш — обясних му аз и свих рамене. Почувствах се странно, когато усетих как косата ми се плъзга по раменете и гърба ми при този жест. — Можеш да ни наблюдаваш навсякъде, дори и в

тоалетната, ако поискаш. Ще ни е от полза да разполагаме с поне едно кътче без камери. Наречи го упражнение за душевното здраве.

Дълго ме гледа, преди да отговори.

— Ще бъде от полза за всички ви.

— Да.

— Казах ти да поискаш каквото и да е, а ти ме молиш за нещо, което ще е от полза за всички ви.

— Ще е от полза и за мен.

Той отново се засмя, протегна ръце и ме придърпа към гърдите си, за да може да ме целуне. Ръцете му се плъзнаха към връзките на роклята ми, докато ме полагаше върху влажния камък. Затворих очи и оставих мислите ми да се отнесат към Анабел Ли и гроба ѝ в кралството край морето.

Не мислех, че ангелите някога ще ми завидят^[1].

* * *

Невероятно е колко много от отговора на въпроса може да даде, без всъщност да му отговаря. Една малка, неуместна част от Виктор иска още сега да я постави на свидетелската скамейка и да гледа как двата адвокатски екипа си скубят косите от безсилие. Дори когато изглежда откровена, отговорите ѝ почти винаги се отклоняват в друга посока и придават контекст, без обаче да разкриват сърцевината. Питай я за момчето и тя започва от същината, или поне така изглежда, но някак си всичко завършва с коренно различен разговор и за момчето почти не става дума. Да, адвокатите ще я ненавиждат, ако се стигне до процес. Виктор потиска импулса, изважда снимката на момчето от купчината и я слага на масата, така че тя да може да я види. Отначало Инара извърща глава, очите ѝ се стрелват към огледалото, към пода, към обгорените ѝ порязани ръце. Последвалата въздишка разтърсва цялото ѝ тяло и тя извърща лице към снимката. Вдига я внимателно, като я държи за ръбовете. Разглежда необработеното увеличено изображение от шофьорската му книжка. Лъскавата хартия трепери в ръцете ѝ, но агентите се правят, че не забелязват проявата ѝ на слабост.

— Постепенно свикваш с Градината — започва тя мрачно. — Дори и новопристигналите момичета се превръщат в нещо обичайно,

което очакваш да се случи, когато някоя умре. И изведнъж всичко се променя.

— Кога?

— Преди по-малко от шест месеца. Няколко дни след като Евита умря.

* * *

Може би защото Евита беше от онези хора, които няма как да не заобичаш. Може би защото смъртта ѝ бе нещастен случай, трагедия, за която нямаше как да се подготвим. Може би заради реакцията на Градинаря, заради нейната откритост.

Какъвто и да беше подтикът, в дните след инцидента с Евита в Градината вонеше на отчаяние. Повечето от момичетата си стояха по стаите и Лорейн трябваше да разнося храната на подноси, а само как я ядосваше това! Разбира се, и тя бе в същото настроение като нас, макар и по различни причини. Ние тъгувахме за Евита. Лорейн тъгуваше заради поредната витрина, която нямаше да запълни.

Извратена кучка.

Нощес излязох от спалнята си, защото вече не можех да понасям четирите стени и тишината. Уикендът беше далеч, затова не се притеснявах, че ще дойде екипът по поддръжката или че плътните стени ще се спуснат. Нямаше какво да ми попречи да прекарам нощта в скитане наоколо. Понякога илюзията за свобода, за избор бе по-болезнена от пленничеството.

Не че Градинаря нямаше да успее да ме намери, ако поискаше, но пък той беше с някоя друга.

През нощта в Градината беше почти тихо. Разбира се, носеше се ехтенето на водопада, както и бълбукането на потока, бръмченето на машините и жуженето на сменящия се въздух, както и приглушеният плач на момичетата от различни точки на периметъра, но в сравнение с деня се намираше достатъчно близо до тишината. Взех си книгата и лампата за четене и се качих на една голяма скала. Наричах я Скалата за плаж.

Блис пък я наричаше Скалата на лъвския прайд и ми се смееше, когато я предизвиквах да ми намери лъв на нея. Направи един от

полимерна глина и когато отново можех да дишам след задушавания смях, ми го подари. Лъвът живееше на полицата над леглото ми заедно с другите най-ценни за мен вещи. Предполагам, че още е там, или поне беше, докато...

Около полунощ Блис дойде при мен на скалата и ми хвърли някаква фигурка. Поставих я под светлината на лампата за четене и видях, че е дракон, навит на кълбо. Беше тъмносин, главата му бе положена на раменете и формата на бръчките по челото му, надвиснали над огромните черни очи, му придаваха най-жалкия вид, който глинена фигурка би могла да има.

— Защо е толкова тъжен?

Тя ме изглежда.

Вярно.

Домът на дракона се намираше в съседство с този на Симба, но докато лъвчето беше шега, драконът носеше по-дълбоко значение.

През онази нощ обаче той бе нов и тъжен и Блис бе гневна и тъжна, затова го поставих на коляното си и продължих да чета „Антигона“, докато тя не реши да каже нещо.

— Ако стаята ми е непокътната, мислите ли, че има шанс да си взема фигурките? И оригами животните? И... общо взето, всичко.

— Можем да попитаме — отвърща уклончиво Виктор и момичето въздъхва.

— Защо „Антигона“? — пита Едисън.

— Винаги съм я смятала за много готина. Тя е силна, смела и изобретателна, не се свени от малко емоционална манипулация и умира, но така, както сама пожелава. Осъдена е да доживее дните си в гробница и отсича: „Я си гледайте работата, ще се обеса“. А мъжът ѝ, който я обича толкова много, превърта след смъртта ѝ и се опитва да убие собствения си баща. После, разбира се, той също умира, защото — я стига, това е гръцка трагедия, а гръците и Шекспир наистина обичат да избиват хората. Наистина страхотен урок. Всички умират. — Инара оставя снимката и покрива лицето на момчето с длани. Виктор не е сигурен, че тя съзнава защо го прави. — Може би щях да предпочета някоя друга книга, ако знаех, че Блис ще дойде при мен.

— Нима?

— Тази сякаш я вдъхновяваше.

* * *

Крачеше около мен, докато четях, късаше листа от растенията и ги правеше на парченца, докато се разхождаше — вече можех да проследя стъпките ѝ по зелените късчета, обсипали скалата. На всяка крачка ръмжеше и ругаеше, така че не си направих труда да вдигна очи, докато тя не се умълча.

Застана на самия ръб на изкуствената скала, пръстите на краката ѝ увиснаха във въздуха, ръцете ѝ бяха широко разперени. Бледата ѝ кожа, която се показваше изпод дългата до коленете черна рокля, лъщеше под лунната светлина.

— Бих могла да скоча — прошепна тя.

— Но няма да го направиш.

— Ще го направя!

— Не, няма.

— Защо не, мамка му? — сопна се тя, като извърна лице към мен и опря стиснатите си юмруци на кръста.

— Защото няма гаранция, че ще умреш, и може да не се нараниш чак толкова лошо, че той да те убие. Не е толкова високо.

— Евита падна от по-ниско.

— Евита си счупи врата на клона. Късметът ти е същият като моя. Ако опиташ, ще оплескаш всичко и само малко ще се натъртиш.

— Мамка му, по дяволите! — Блис се строполи до мен на скалата, зарови лице в ръцете си и заплака. Беше пристигнала в Градината три месеца по-рано от мен. Намираще се вътре от двайсет и един месеца. — Защо няма по-добра алтернатива?

— Йохана се удави. Не мислиш ли, че не е толкова болезнено, колкото падането с несигурен изход?

— Пиа твърди, че няма да се получи. Монтирал е сензори на брега. Ако нивото на водата се вдигне, те го алармират, за да може да провери мониторите. Каза, че се вижда как най-близките камери се движат след всяка, която плува.

— Ако изчакаш, докато излезе от къщата или дори отпътува от града, може би ще имаш достатъчно време да се удавиш, стига наистина да го искаш.

— Не искам да се удавя — въздъхна тя, вдигна глава и избърса сълзите си с роклята. — Не искам да умирам.

— Всички умират.

— Не искам да умра сега — изръмжа тя.

— Тогава защо да скачаш?

— Ти си напълно лишена от съчувствие.

Не беше съвсем вярно и тя го знаеше, но достатъчно се приближаваше до истината.

Затворих книгата и загасих лампата за четене. Оставих ги на земята и сложих отгоре им тъжния малък дракон, за да мога да легна по корем до нея.

— Така ми се гади от това място — прошепна Блис и макар да не се намирахме в пещерата — единственото убежище, в което не бяхме под наблюдение, си мислех, че вероятно го е изрекла достатъчно тихо, че да не бъде уловено от микрофоните. Никоя от нас не знаеше дали Градинаря не преглежда записите. Нямахме представа дали е безопасно да говорим дори когато бяхме сигурни, че той не е зад монитора.

— С всички ни е така.

— Тогава защо не мога да извлека максимума като теб?

— Живяла ли си в щастлив дом?

— Да.

— Ето защо не можеш да извлечеш нищичко.

Чувствах се щастлива в апартамента, който с времето се превърна в мой дом, но и бях преживяла достатъчно гадости, преди да дойда тук. Блис не беше, или поне не чак такива. Сравняваше Градината с нещо много по-добро.

— Разкажи ми някоя история отпреди да дойдеш тук.

— Знаеш, че няма да го направя.

— Не нещо лично. Просто... нещо.

— Един от съседите ми отглеждаше канабис на покрива — подех аз след малко. — Когато се преместих там, беше едва ъгъл, но времето минаваше, никой не го докладваше и градината се разрасна, докато не покри половината покрив. Децата от долните етажи си играеха на криеница в нея. Накрая някой го изпя на полицията. Видя ги как идват, изпадна в паника и подпали всичко. Цяла седмица бяхме леко

надрусани и трябваше да мием всичките си вещи по няколко пъти на ден, за да се отървем от миризмата.

Блис поклати глава.

— Дори не мога да си го представя.

— Не е нещо лошо.

— Забравям детайли от къщи — призна тя. — По-рано се опитвах да си спомня адреса си и не можах да се сетя дали живея на улица или булевард. Все още не мога. Номер 10929, Северозападна Петдесет и осма, нещо си.

Значи това беше причината за всичко. Извъртях се и поставих едната си ръка върху нейните, защото нямаше какво да кажа.

— Всяка сутрин, когато се събуждам, и всяка вечер, преди да заспя, повтарям собственото си име, имената на всички от семейството ми. Припомням си как изглеждат.

Бях виждала семейството на Блис като колекция от глинени фигурки. Правеше толкова много, че нямаше основание точно на тези да се придава някакво специално значение... Освен ако не забележиш как пръстите ѝ ги бяха излъскали до съвършенство, или как бяха разположени, така че да са първото и последното нещо, което тя съзира всеки ден.

Може би Градинаря беше прав и наистина придавах смисъл на всичко.

— Какво ще стане, когато това се окаже недостатъчно?

— Продължавай да си спомняш — настоях аз. — Ако не спираш да го правиш, няма как да не е достатъчно.

— При теб действа ли?

Никога не съм знаела наизуст адреса си в Ню Йорк. Когато трябваше да го попълня във формуляр, питах някое от другите момичета и те всеки път ми се смееха, но в крайна сметка не ме накараха да го науча. Така и не смених фалшивите си документи, защото не бях сигурна дали ще издържат истинска проверка и дали в автомобилната инспекция няма да предприемат нещо повече от повърхностна справка на информацията.

Но помнех София и повехналата закръгленост, която придоби, когато се отърва от всички пристрастявания. Помнех златисточервената коса на Уитни, както и нервното кикотене на Хоуп. Помнех великолепната костна структура на Ноemi, наследена от баща

от племето на черноногите и майка чероки, помнех как усмивката на Катрин озаряваше цялата стая в редките случаи, когато се усмихнеше. Помнех ярките екстравагантни дрехи на Амбър в десени, които по принцип никога не се съчетаваха, но все пак си отиваха, защото тя толкова ги обичаше. Не си ги припомнях умишлено, не се мъчех да ги съхраня в паметта си, защото вече бяха изсечени там завинаги.

С удоволствие бих забравила лицата на майка ми и баща ми, ластичните гащеризони на баба, почти всички хора отпреди Ню Йорк. Но помнех и тях, дори мъгляво си спомнях лели, чичовци и братовчеди, как тичахме наоколо в сложни игри, които така и не разбрах, позиращи за снимки, които така и не видях. Просто помнех неща и хора.

Дори когато предпочитам да не го правя.

Изправихме се едновременно и се подпряхме на лакът, когато една врата се отвори и лъч светлина се плъзна до далечния край на Градината.

— Какво е това, мамка му? — прошепна Блис и аз кимнах в знак на мълчаливо съгласие.

Градинаря беше в стаята на Данел, за да търси утеха и очевидно за да ѝ даде такава, тъй като тя бе тази, която броеше при последната игра на криеница на Евита. Дори когато си тръгваше, никога не му трябваше фенерче. Нито пък на Ейвъри, който отново бе прогонен за две седмици от Градината, защото бе счупил ръката на Пиа, или пък на Лорейн, която по това време на нощта или спеше, или плачеше, докато заспи. В лазарета имаше бутон, с който се звънеше в стаята ѝ или в кухнята, ако някой имаше нужда от нея в качеството ѝ на медицинска сестра.

Фигурата бе облечена в черно, което може би е изглеждало като добра идея, докато не стъпи на една от белите пясъчни пътеки. Движеше се предпазливо, а лъчът светлина се носеше пред него, но от стойката му личеше, че зяпа всичко наоколо.

Никога не се запитах защо веднага определих натрапника като мъж. Вероятно имаше нещо в походката му или пък заради идиотщината да си донесе фенерче, когато се опитва да се промъкне незабелязано.

— Кое според теб ще ни докара повече неприятности? — издиша Блис в ухото ми. — Да разберем кой е или да се правим, че не го

забелязваме?

Осъзнах, че се досещам с доста голяма доза сигурност кой е натрапникът, но бях обещала на Градинаря, че няма да кажа на никого. Не че обещание пред сериен убиец има някаква тежест, но все пак. Почти никога не давах обещания просто защото се чувствах задължена да ги спазвам.

Но какво, по дяволите, търсеше по-малкият син на Градинаря във вътрешния парник? И какво би могло да означава присъствието му за нас?

Получих отговор на първия въпрос почти веднага, след като ми мина през ума, защото причината беше същата, поради която почти всеки следобед се катерех на онези дървета, за да зърна истинския свят отвъд стъклото. При мен до голяма степен се дължеше на любопитство. Вероятно и при него беше същото.

Вторият въпрос...

Някои момичета можеха да умрат, ако направехме грешния избор. Ако той беше само в Градината, всичко щеше да е наред — частен парк, на кого му пука? Но ако беше разгледал и коридорите.

Може би бе видял мъртвите момичета и бе повикал полиция.

А може би не би го направил и тогава двете с Блис трябваше да обясняваме защо сме видели натрапник и не сме направили нищо.

Изругах тихо, слязох от скалата и приклекнах ниско до земята.

— Остани тук и го дръж под око.

— А как да постъпя, ако направи нещо?

— Викай?

— Ами ти.

— Ще изпратя Градинаря сам да се оправя с това.

Тя поклати глава, но не се опита да ме спре. И в нейните очи долавях същото опасение, че сме попаднали в капан. Не можехме да рискуваме живота на всички, опирайки се на надеждата, че това момче е по-добро от останалите членове на семейството си. А и нямаше за първи път да видя Градинаря с друга Пеперуда. Обикновено търсеше усамотението на някоя спалня, но от време на време. Е, както казах, беше забележително овладян човек, докато не загубеше контрол.

Почти пропълзях до пътеката в далечния край на скалата, където имаше склон, а не равна повърхност. Пясъкът омекотяваше стъпките ми, така че стигнах до земята и с бавни движения успях да стъпя в

потока, без да се чуе цопване. Скрих се зад водопада и забързах към задната част, водеща към стаята на Данел.

Градинаря бе обул панталоните си, но беше гол до кръста и без обувки. Седеше на ръба на леглото и решише с четка кестенявите къдрици на Данел, докато не бухнат като грива около цялата ѝ глава. Данел мразеше фетиша му към косите повече от всички ни, защото намесата му винаги правеше нейната невъзможна за поддържане.

И двамата вдигнаха очи, когато се промъкнах в стаята. Данел бе объркана, а лицето на Градинаря пламна от гняв.

— Съжалявам — прошепнах, — но е важно.

Данел изви вежда към мен. Когато пристигнала в Градината преди четири години, си мислела, че подмазването на Градинаря ще я върне обратно у дома, и крилете на лицето ѝ свидетелстваха за това. Маска в червено и мораво. Беше смекчила умилкването през годините, но и бе стигнала до извода, че трябва да остави Градинаря да прави каквото си поиска, без самата тя да участва. Знам какво ме питаше, но само свих рамене. Дали щях да ѝ кажа, до голяма степен зависеше от това, което всъщност предстоеше да се случи.

Градинаря напъха крака в обувките си, грабна ризата си и ме последва в коридора.

— Това е...

— В Градината има някой — прекъснах го възможно най-тихо.
— Мисля, че е по-малкият ти син.

Очите му се облешиха.

— Къде е?

— Беше край езерото, когато тръгнах, за да те повикам.

Навлече ризата си и ми направи знак да я закопча, докато прокарваше пръсти през косата си, за да я приглади. Странната миризма обаче го издаваше. Когато тръгна по коридора, аз го последвах. Все пак не ми бе казал да не го правя. Е, не и докато не стигнахме до един от входовете и той сам видя момчето, което все още размахваше тъпото фенерче. Градинаря дълго и мълчаливо гледа сина си, а аз не можех да разгадая изражението му. Сложи ръка на рамото ми и посочи надолу, което можеше да означава или „седни“, или „стой тук“.

Не бях от кучките, които реагират добре на командата „седни“, затова избрах „стой тук“ и той не спори с мен.

От коридора видях как невъзмутимо излиза в Градината без видимо колебание. Гласът му разкъса тишината като изстрел.

— Дезмънд!

Момчето извърна глава и изпусна фенерчето. То отскочи от скалата и се чу звук от счупена пластмаса, а когато падна в пясъка, лъчът потрепна и изгасна.

— Татко!

Ръката на Градинаря се стрелна в джоба му и миг по-късно стените се спуснаха край мен, заключиха другите момичета и скриха витрините, поставяйки двете ни с Блис в безизходица — нея горе на скалата, а мен в коридора. Не бях предупредила изрично, че тя е там горе. Мамка му!

Облегнах се на стената и зачаках.

— Какво, да му се не види, правиш тук? Казах ти, че вътрешният парник е забранена територия.

— Аз... чух Ейвъри да говори за него и просто... Просто исках да го видя. Съжалявам, че не те послушах, татко.

Беше ми трудно да позная на каква възраст е по гласа му. Тихият тенор го караше да звучи много млад. Очевидно чувстваше неудобство и срам, но не и страх.

— Как изобщо влезе тук?

А дали някоя Пеперуда можеше да използва тази информация, за да излезе? Момчето, за което предполагах, че е Дезмънд, се поколеба.

— Преди няколко седмици видях Ейвъри да отмества един панел край вратите за екипа по поддръжката — най-накрая отвърна той. — Затвори го, когато забеляза, че съм там, но не и преди да видя бутоните.

— Които имат код, така че как влезе?

— Ейвъри използва само три пароли за всичко. Достатъчно беше да ги пробвам. Имах чувството, че на Ейвъри много скоро щеше да му се наложи да ползва четвърта парола. Не трябваше да се разхождаме покрай главния вход. В този участък, от двете страни на заключената врата, се намираха спалнята на Лорейн, бърлогата на Ейвъри, преди да бъде разтурена, лазаретът и кухнята/трапезарията, залата за татуиране, която водеше към апартамента на Градинаря, и още няколко помещения, чието предназначение не знаехме, но можехме да отгатнем. Каквото и да правеше в тях, там щяхме да умрем. Тези стаи

обхващаха всичко, в което не се очакваше да се вглеждаме особено, с изключение на кухнята, и нито Градинаря, нито Ейвъри си отиваха, докато съществуваше риск някоя Пеперуда да види какво се случва в тях.

— И какво си мислеше, че ще откриеш? — попита Градинаря.

— Ами... градина... — бавно отговори момчето. — Просто исках да видя защо е толкова специална.

— Защото е лична — въздъхна баща му и аз се почудих дали всъщност това не бе причината да махне камерата и микрофоните от пещерата зад водопада. Ценеше собствената си територия толкова много, заради което ни позволяваше да се заблуждаваме, че и ние имаме такава. — Ако наистина искаш да станеш психолог, Дезмънд, трябва да уважаваш личното пространство на хората.

— Освен когато не уврежда душевното им здраве. Тогава ще съм професионално задължен да ги накарам да говорят чрез тайните си.

Странно, Уитни никога не бе споменавала за подобни етични трикове, когато говореше за своите семинари по психология.

— Тогава ще си професионално задължен да запазиш тези тайни — припомни му Градинаря. — А сега да вървим.

— Спиш ли тук?

— Понякога. Да вървим, Дезмънд.

— Защо?

Прехапах устни, за да не се разсмея. Искреното объркване на Градинаря беше пиршество за ушите ми.

— Защото намирам мястото за спокойно — отговори той накрая. — Вземи си фенерчето. Ще те изпратя обратно до къщата.

— Но...

— Но какво? — сопна се Градинаря.

— Защо толкова се стараеш да скриеш това място? Нали е само градина? Градинаря не отговори веднага и разбрах, че обмисля възможностите. Дали да признае на сина си истината и да се надява, че той ще я приеме и ще я запази в тайна? Дали да лъже и да рискува истината все пак да бъде разкрита, защото един непокорен син би могъл отново да не се подчини? Или си мисли нещо по-лошо, че по някакъв начин един син подлежи на изхвърляне по същия начин като една Пеперуда?

— Ако ти кажа, трябва да го пазиш в пълна тайна — каза той накрая. — Не можеш да обелиш и дума за това извън тези стени. Дори не говори с брат си. Нито дума, разбираш ли ме?

— Да, сър. — Не беше уплашен, но в гласа му се долавяше лека агресия и отчаяние.

Искаше да накара баща си да се гордее.

Преди година Градинаря ми бе казал, че съпругата му се гордее с по-малкия им син, но не спомена нищо за себе си. Не звучеше разочарован, но на фона на гордостта, която майката така лесно отдаваше, тази на бащата бе по-трудна за получаване. Или може би Градинаря пестеше похвалите, докато не почувстваше, че са напълно заслужени? Имаше много възможни обяснения, но това момче жадуваше за одобрението му, копнееше да се почувства част от нещо по-голямо.

Глупаво, глупаво момче.

Тогава се чуха стъпки, които затихваха и се отдалечаваха. Застинах на място — бях приклещена, докато стените не се вдигнеха. Минута-две по-късно Градинаря се появи в далечния край на коридора и ми махна. Подчиних се, както винаги, и той разсеяно прокара ръка през косата ми, която пак бе вдигната в разбъркан кок. Предполагам, че търсеше утеха.

— Ела с мен, моля те.

В интерес на истината, изчака да кимна, преди да сложи ръка на гърба ми и леко да ме побутне надолу по коридора. Залата за татуировки бе отворена, машината бе покрита с найлони, докато дойде ново момиче. Когато влязохме, Градинаря извади малко черно дистанционно от джоба си, натисна един бутон и вратата се плъзна зад нас. От другата страна на залата входът към личния му апартамент зееше. Набра кода на клавиатурата и вратата се затвори. Синът му стоеше пред полиците с книги и се обърна, когато чу потракването на ключалката.

Взря се в мен със зяпнала от шок уста.

Отблизо бе лесно да видя, че е наследил очите на баща си, но останалото дължеше на майка си. Беше слаб и висок, с елегантни пръсти. Ръце на музикант, помислих си, когато си спомних какво ми бе разказал баща му за него. Все още ми бе трудно да отгатна възрастта

му. Можеше да е колкото мен, вероятно малко по-голям. Не бях толкова добра в тази игра, колкото Градинаря.

Бащата на Дезмънд посочи към фотъйола под лампиона.

— Седни, моля. — За себе си избра място на дивана и ме придърпа до себе си, като през цялото време криеше гърба ми. Подвих крака, облегнах се на меките възглавници и скръстих ръце в скута си. Синът му все още беше прав и се взираше в мен. — Дезмънд, седни.

Краката му се подвиха и той се свлече на фотъйола.

Ако разкажех ужасии на стъписаното момче, дали щеше да повика полиция по-бързо, отколкото баща му можеше да ме убие? Или баща му просто щеше да го убие, за да му затвори устата? Проблемът със социопатите е, че никога не знаеш докъде се простират границите им.

Не можех да преценя дали си струваше да рискувам и в крайна сметка ме спря мисълта за другите момичета. Всичкият кислород в Градината идваше от централизирана система. За да ни избие до крак, Градинаря трябваше единствено да пусне пестицид или някоя друга отрова във въздуха. Все пак се налагаше да държи на склад най-различни химикали, за да се грижи за парника.

— Мая, това е Дезмънд. Тази година е първокурсник във Вашингтонския колеж. Което обясняваше защо се разхождаше с родителите си само през уикендите.

— Дезмънд, това е Мая. Тя живее във вътрешната градина.

— Живее... живее тук?

— Точно така — потвърди той. — Както и другите. — Градинаря седна на ръба на дивана и склучи длани между коленете си. — С брат ти ги спасяваме от улиците и ги водим тук, за да получат по-добър живот. Храним ги, обличаме ги и се грижим за тях.

Много малко от нас идваха от улицата и не бяхме спасени от абсолютно нищо, но останалото бе вярно, погледнато от някакво извратено подобие на перспектива. Пък и Градинаря никога не възприемаше себе си като злодей.

— Майка ти не знае за това, нито пък трябва да узнава. Напрежението от грижата за толкова много хора прекалено ще натовари сърцето ѝ. — Звучеше толкова сериозно, толкова искрено. Виждах как синът му се доверява на всяка дума. На лицето му се

изписа облекчение, което прогони мимолетния прилив на ужас, че баща му си има харем за собствено удоволствие.

Глупаво, глупаво момче.

Щеше да разбере истината. Първия път, когато чуе момиче да плаче, първия път, когато зърне нечии криле, първия път, когато стените се вдигнат и изложат на показ Пеперудите, запечатани в смола и стъкло, ще разбере истината. Засега захапа стръвта. Но когато разбере истината, дали няма да е затънал прекалено дълбоко, за да постъпи правилно?

Седяхме в онази стая почти час. През това време Градинаря поднасяше своята версия на случващото се, като от време на време се втренчваше в мен и чакаше да кимна и да се усмихна. Правех го, докато стомахът ми се обръщаше, но и аз, също като Блис, все още не исках да умирам. Не таях надеждата, която майката на Йохана ѝ бе вдъхнала, но ако разполагах с още няколко години, си ги исках, дори и да бяха такива. Иначе трябваше да се откажа от прекалено много възможности, да се предам, затова продължавах нататък. След като не бях прибегнала до самоубийство, не смятах безропотно да посрещна смъртта си.

Накрая Градинаря погледна часовника си.

— Вече е почти два часа сутринта — въздъхна той, — а ти имаш лекции в девет. Хайде, ще те изпратя до къщата. И помни, нито дума, дори и на Ейвъри, освен ако не си тук. Ще ти дам код, когато съм сигурен, че мога да ти имам доверие. И аз щях да стана. Когато пуснах крака на пода обаче, той направи едва забележим жест, с който ме накара повторно да се отпусна на дивана.

Май все пак бях истинска кучка.

Той ни наричаше Пеперуди, но всъщност представлявахме добре дресирани кучета.

Изчаках го на дивана точно както ме бе оставил. Дори не станах, за да се разходя из апартамента. Нямахше прозорец или друга врата, така че какъв беше смисълът? Вече бях виждала личните му покои, но този път не бях замаяна от болка или шок. Това бе интимното му пространство, по-съкровено и от Градината. Дори Пеперудите не бяха добре дошли в тази част от клетката ни.

Тогава какво, по дяволите, търсех тук? Особено без него?

Върна се около половин час по-късно.

— Обърни се — дрезгаво ми нареди той, като започна да дърпа дрехите си и да ги хвърля в безпорядък на пода. Подчиних се, преди да види лицето ми, завъртях се и подгънах крака, а той застана зад мен. Коленичи и проследи с треперещи пръсти и устни всяка линия по гърба ми. Някак разбрах, че в момента се разпада под напора на стреса, предизвикан от факта, че е казал на сина си, че се поддава на вълнението от мисълта как по-малкото му момче ще сподели интересите му с нежност и внимание, каквито първородният му син не притежаваше. Заигра се със закопчалките на роклята ми и когато не успя да ги откопчае от първия и втория опит, разкъса плата и ме остави гола наред парчета черна коприна.

*Ала щом и в зрак, и в мрак вярата отлита пак,
ние, спящи или не, как ще върнем миг поне?
Всичко нощем и деня си остава сън в съня^[2].*

По онова време се намирах в Градината от година и половина и дори По вече бе по-скоро навик, отколкото истински отдушник. Разбрах по-добре, отколкото ми се искаше, какво прави Градинаря, усещах потта, която се лееше от гърдите му върху гръбнака ми, чувах стонове му всеки път, щом ме придърпаше още по-близо до себе си. Бях твърде наясно с похватите му, целящи да изтръгнат реакция от мен, и начините, по които тялото ми ме предаваше с подчинението си, защото моят страх и неговата бруталност никога не бяха достатъчни, за да свърши веднъж завинаги.

Дори когато ми се струваше, че е приключил, той оставаше на място и лекичко духаше по очертанията на крилете ми. След като ги обходеше изцяло, ги минаваше още веднъж с леки целувки, нежни като молитви, а после отново повтаряше всичко, докато си мислех колко шибано, колко нечестно беше, че ни е превърнал точно в пеперуди.

Истинските пеперуди можеха да отлетят, да избягат.

Тези на Градинаря можеха само да паднат, а и това се случваше рядко.

* * *

Момичето вади блясък за устни от джоба си и си слага от него с треперещи ръце. Докато гледа разбитото на парчета достойнство, което този жест ѝ помага наново да събере от разрухата, Виктор си отбелязва наум да благодари на дъщеря си за съобразителността. Нещо толкова обикновено върши повече работа, отколкото би предположил.

— И така се запознах с Дезмънд — отронва тя след минута.

Едисън се смръщва по посока на купчините снимки и други книжа.

— Как е могъл...

— Хората, които отчаяно искат да повярват в нещо, обикновено го правят — простичко обяснява тя. — Дез отчаяно се надяваше баща му да има добро, разумно обяснение и когато той му го даде, синът искаше да повярва, затова повярва. Поне за известно време.

— Спомена, че по онова време вече си била прекарала там година и половина — промърморва Виктор. — Следила си датите?

— Отначало не. Впоследствие получих неочакван подарък за годишнината ми.

— От Блис?

— От Ейвъри.

* * *

След първия път, когато баща му го скастри за стореното на мен и Жизел, Ейвъри ме бе докоснал само два пъти, и то след изрично разрешение от Градинаря, както и под заплахата, че ако ми се случи нещо нежелателно, същото ще сполети и него. По време на тези посещения не ме удряше, не ме душеше, не ме връзваше — освен китките зад гърба ми, но Ейвъри знаеше и други начини да наранява.

На другия ден след двете му похождения бях дехидратирана — след като щеше да ме боли, като пикая, можех поне да се погрижа да се случва по-рядко. Ейвъри обаче продължаваше да ме наблюдава, както сигурно и Дезмънд бе изследвал всички подсказки за пътя към вътрешната градина, докато най-накрая не намери начин да влезе.

Представлявах ценност, която не биваше да се пипа, затова бях примамлива и желана.

Четвъртия път, когато трябваше да го изтърпя, всичко започна като последните два. Градинаря дойде и ми обясни, че Ейвъри е поискал разрешение да прекара известно време с мен, но отново му били поставени ограничения. Така ни успокояваше. Въпреки че не бяхме в състояние да откажем, той си мислеше, че за нас е утешително да знаем, че Ейвъри не може да ни наранява без последствия.

Фактът, че последствията щяха да дойдат чак след като синът му осакатеше или убиеше някоя от нас, далеч не беше утешителен, но Градинаря никога не направи връзката. Или пък пренебрегваше опасността. Все пак този човек искрено вярваше, че ни осигурява подобър живот от този, който сме имали Навън, че се грижи за нас.

И така, макар и неособено утешена, покорно последвах Ейвъри към неговата бърлога и го гледах как затваря вратата. Свалих си дрехите, когато ми заповяда, и го оставих да ме прикове с веригите за стената, позволих му да ми завърже очите прекалено стегнато. Вече се бях пренасочила към прозата на По, защото бе по-предизвикателно да се учи наизуст без наличието на рими. Изрових от паметта си колкото се може по-голям откъс от „Издайническото сърце“ и започнах да рецитирам наум.

За разлика от Градинаря, Ейвъри не вярваше в любовната игра, дори не си правеше труда да ни подготви иди поне да ни овлажни, защото му харесваше да ни причинява болка. Затова не се учудих, че директно премина на същественото.

След известно време обаче наистина се изненадах, когато се отдръпна, без да е свършил. Чух го да се мотае в далечния край на стаята, където държеше по-голямата част от играчките си, но минутите минаваха, а той не се връщаше при мен. Постепенно обаче долових лека миризма. Не можех да определя каква е, нещо като забравено на котлона старо кафе, от което е изкипяла цялата вода. Накрая чух тежките му стъпки по студения метален под, връщаше се при мен, а после — о, мили боже — почувствах неописуема болка, когато притисна към бедрото ми нещо, което ме прогори. Не бях изпитвала подобно страдание преди, агонията беше толкова силна, че сви цялото ми същество в една точка и се опита да го взриви.

Изпищях, но гърлото ми се стегна около звука, който едвам проби през него. Ейвъри се засмя.

— Честита годишнина, арогантна кучко.

Вратата се отвори с трясък и той се завъртя, но дори и след като отдръпна инструмента от мен, агонията остана, спря ми дъха, писъкът ми се задуши и отмря. В стаята се чуха звуци, но не можех да определя какви. Давех се и се опитвах да си поема дъх, ала дробовете ми като че ли бяха забравили да функционират.

Треперещи ръце освободиха китките и глезените ми и цялата изтръпнах.

— Аз съм, Мая, аз съм. — Долових гласа на Градинаря, почувствах как познатите му ръце махат превръзката от очите ми, за да го видя. Ейвъри грозно се бе проснал на пода зад него, а от шията му стърчеше спринцовка. — Толкова съжалявам, не съм си и помислял, че... той беше толкова... Съжалявам. Никога повече няма да те пипне с пръст.

Инструментът бе паднал на пода до Ейвъри. Когато го видях, прехапах език, за да не повърна. Градинаря ме освободи от веригите и замалко да изпищя повторно, когато се опитах да пристъпя.

Той ме вдигна на ръце и ме понесе навън. Излезе с олюляване от бърлогата на Ейвъри и тръгна по коридора към лазарета. Почти ме хвърли върху тясната кушетка, за да натисне бутона, с който викаше Лорейн. Сетне коленичи до мен, пое дланта ми в своите и не спираше да ми повтаря колко съжалява дори и когато Лорейн се втурна задъхана в стаята и се захвана за работа.

Хубавото на цялата история бе, че дълго след това не ми се налагаше да се занимавам с Ейвъри и бърлогата му бе напълно разрушена. Обаче. Не беше по силите на баща му да го прогони напълно — като че ли Градината бе единственият лост, чрез който можеше да контролира сина си, така че на Ейвъри му останаха други начини да кара останалите момичета да страдат. Всяко зло за добро и тем подобни глупости.

* * *

Виктор не иска да узнае. Съвсем откровенно не иска да узнае и вижда същото отрицание, изписано на лицето на Едисън.

Но трябва да знаят.

— От болницата не споменаха нищо.

— Довлякохте ме тук още преди да ми направят стандартните изследвания за изнасилване, които бяха приготвили.

Виктор поема дълбоко дъх и издишва със свистене.

— Инара.

Тя се изправя, без да продума, и повдига пуловера и потника над корема си. Показват се изгаряния, порезни рани и краят на хирургически шев по хълбока. Копчето на джинсите ѝ вече е разкопчано и тя дърпа ципа, след кое подпъхва палец под ръба на денима и зеленото памучно бельо на райета. Дърпа ги надолу достатъчно, за да могат агентите да видят.

Белегът е яркорозов и назъбен и се намира по продължение на тазовата кост. Само връхчетата на крилете са избледнели.

Инара криво се усмивка на агентите.

— Казват, че три е щастливо число.

Три пеперуди за едно пречупено момиче: една да я отличи, втора да я подчини и трета да я унижи.

Инара приглася дрехите си, сяда на стола и вади поничка със сирене от кутията, която остана пренебрегната заради домашните канелени кифлички.

— Дали има някакъв шанс да получа малко вода, моля?

В отговор се чува почукване от другата страна на стъклото.

Виктор мисли, че сигурно е Ивон. Защото е по-лесно, когато имаш нещо за правене.

Вратата се отваря, но в процепа се подава лицето на непознат следовател, който хвърля три бутилки вода към Едисън и отново я затваря. Едисън подава едната на Виктор, след това отвинтва капачката на другата и я слага пред Инара. Тя поглежда разранените си ръце, после ръба на пластмасовата чаша, кимва и дълго отпива.

Виктор посяга към снимката на момчето и я поставя на видно място върху масата.

— Разкажи ни за Дезмънд и Градината, Инара.

Тя притисва длани към очите си. За миг разперените пред лицето ѝ ръце с розови, червени и морави резки заприличват на маска.

Почти като пеперуда.

Виктор потръпва, но се пресята през масата и внимателно сваля ръцете ѝ. Обгръща дланите ѝ със своите, като се старае да не докосва изгарянията, и я чака да започне да говори. След няколко минути мълчание момичето леко стисва китките му, а той ѝ отвърща по същия начин.

— Отначало Дезмънд не разбираше истинската същност на Градината — подема тя, взирайки се в ръцете му. — Доста дълго време, като се замисля. Баща му се бе погрижил за това.

* * *

Градинаря не даде веднага код за достъп на по-малкия си син. През първите две седмици придружаваше Дезмънд при разходките му в Градината, ограничаваше какво вижда и с кого говори. Блис например бе една от по-късно представените Пеперуди, и то след като Градинаря проведе няколко дълги разговора с нея относно това кое е приемливо да се показва и най-вече казва на сина му.

Дезмънд не се срещаше с ревлите и подмазвачките, а тези от нас, с които му бе позволено да общува, получаваха рокли с гърбове.

Блис щеше да се пръсне от смях, щом видя своята, спретнато сгъната на прага на стаята ѝ. Лорейн ги раздаваше и за кратко изглеждаше толкова доволна от себе си. Не знаеше, че Дезмънд бе открил Градината, не осъзнаваше, че промяната е временна.

Мислеше си, че споделяме нейното наказание, нейното заточение.

Роклите бяха семпли, но елегантни, като всичко останало в гардеробите ни. Градинаря знаеше размерите на всички ни и вероятно бе пратил Лорейн да напазарува — въпреки паническите ѝ атаки при мисълта да напусне сигурността на Градината, — но ги получихме толкова бързо, че нямаше как да е станало по друг начин. Разбира се, отново бяха черни. Моята наподобяваше риза — без ръкави, с яка и копчета до талията, около която се виеше ластичен колан, и богато разкроена пола до коленете. Тайно я обожавах.

Татуировките на гърба ни бяха скрити, но, за радост на Градинаря, аз все още показвах криле. Черната ритуална пеперуда,

която си бях татуирала заедно с момичетата от апартамента, все още се отличаваше, ярка и свежа, на десния ми глезен. През този период дори ни бе позволено да оформяме косите си както намерим за добре. Блис пусна на свобода буйните си къдрици, които се оплитаха във всичко, а аз носех моята на обикновена плитка. Струваше ни се като забележителна глезотия.

През първите седмици Дезмънд бе сянка на баща си — учтив, почтителен и внимателен с въпросите, за да не подлага на изпитание търпението му. Всички бяхме старателно обучени как да отговаряме. Ако попиташе нещо за предишния ни живот, трябваше да свеждаме очи и да мънкаме за болезнените преживявания, които най-добре да бъдат забравени. Чак на петата или шестата седмица Дезмънд чу нещо, което му се стори странно.

Фактът, че го долови, ме накара да преразгледам първоначалното си мнение за интелигентността му. Съвсем за кратко. Все пак продължаваше да вярва в историята на баща си.

През повечето вечери идваше за по няколко часа — след лекции, ако нямаше прекалено много домашни. По време на опознавателния период на Ейвъри му бе напълно забранено да влиза в Градината. Градинаря, от своя страна, не докосваше никоя от нас, докато Дезмънд бе там. Докосваше ни после или преди това, но не и ако съществуваше опасност синът му да ни види. Стените бяха спуснати пред момичетата във витрините не само отвън, но и отстрани. По цели седмици не виждахме мъртви Пеперуди и макар да изпитвахме вина, задето искаме да ги забравим или защото не им обръщаме внимание, беше страхотно, че нямаше какво непрекъснато да ни напомня за неизбежните ни смъртност и безсмъртие.

Въвеждането на Дезмънд напомняше на начина, по който Лионет запознаваше момичетата с Градината. Първо се грижеше да се почувстват по-добре. След това постепенно им показваше и разказваше отделни детайли от живота там. Не започваше веднага с татуировките или със секса. Приспособяваше новодошлите до известна степен и когато вече не се съпротивляваха, им разкриваше следващата тайна.

Една от причините да не се справям толкова елегантно със задачата като Лионет.

Аз вършех всичко както обикновено, независимо дали Дезмънд се намираще в Градината или не. Прекарвах сутрините в разговори с момичетата в пещерата, тичах преди обяд, а следобед или четях горе на скалата, или играех долу на поляната. Каквото и да правех двамата с баща му следобед, обикновено приключвах деня в разговори с мен на върха на скалата. Понякога Блис също се присъединяваше към нас.

По-често обаче виждаше, че се задават по пътеката, и слизаше по стръмната стена, за да ги избегне.

Градинаря харесваше темперамента и куража на Блис, но все пак се озадачих, че нямаше нищо против. От друга страна, отсъствието ѝ намаляваше риска синът му да открие истината, преди баща му надлежно да го е подготвил.

През онази последна вечер на пряк надзор Градинаря започна разговор с мен и Дезмънд. След малко остави комуникацията в наши ръце, а той самият слезе по пътеката и се отправи към коридорите. Все пак витрините бяха покрити и предполагах, че вече му липсват. Разговорът ни затихна малко след това и когато Дезмънд не успя да намери начин да го продължи — защото със сигурност не влизаше в моите отговорности да го правя, — аз се върнах обратно към книгата си.

* * *

— „Антигона“? — пита Едисън.

— „Лизистрата“ — поправя го тя с тънка усмивка. — Имах нужда от нещо по-леко.

— Тази май не съм я чел.

— Не се учудвам. Това е от произведенията, които оценяваш по-добре, ако имаш стабилна връзка с жена.

— Как...

— Сериозно ли? Гневните ти изблици, постоянното ти зъбене, нетактичното ти отношение и въпреки това се опитваш да ме убедиш, че имаш съпруга или приятелка?

По бузите на Едисън избива силна руменина, но... партньорът му се учи. Не захапва стръвта. Момичето му се ухилва:

— Развали ми удоволствието.

— Някои от нас имат професии — отвърща той. — Опитай се да ходиш по срещи, когато по всяко време могат да ти се обадят от работа.

— Хановериан е женен.

— Той се ожени в колежа.

— Тогава Едисън нямаше време за любов, защото го арестуваха — отбелязва Виктор.

Червенината избива и по тила на партньора му.

Инара се оживява.

— За пиянство и сбивания? Неприлично поведение и склоняване към проституция?

— Нападение.

— Вик...

Виктор го прекъсва.

— Ченгетата от кампуса и местния участък претупаха разследване на серия изнасилвания в университета. Вероятно нарочно — заподозреният беше син на шефа на полицията. Нямаше подадени оплаквания. Учебното заведение не наложи наказания.

— И Едисън е погнал момчето.

Двамата мъже кимват.

— Борец за правда. — Момичето се настанява обратно на стола си и на лицето ѝ се появява замислено изражение. — Когато не получаваш справедливост, сам я раздаваш.

— Беше преди много време — промърморва Едисън.

— Така ли?

— Придържам се към закона. Не е идеален, но е закон и друг нямаме. Без справедливост не съществуват ред и надежда.

Виктор гледа как момичето попива тази мисъл, претегля я в ума си.

— Харесвам разбирането ти за справедливост — признава тя накрая. — Само че не съм съвсем сигурна, че съществува.

— Това — казва Едисън и потупва по масата — също е част от постигането на справедливост. Оттук тръгваме, за да се доберем до истината.

Инара леко се усмихва.

И свива рамене.

* * *

Седяхме в мълчание толкова дълго, че на Дезмънд му стана неудобно. Започна да се върти на скалата и да подръпва пуловера си заради отразената топлина от стъкления покрив. Аз, общо взето, не му обръщах внимание, докато не се покашля, за да покаже, че най-накрая желае да говори. Затворих книгата, като отбелязах страницата с пръст, и се обърнах към него.

Той се сви.

— Ти си, въъ... много открит човек, нали?

— Това лошо ли е?

— Не... — бавно произнесе той, все едно не беше напълно убеден. Пое дълбоко дъх и затвори очи. — Колко от това, което баща ми казва, е пълна лъжа?

Сега вече си струваше усилието да намеря истински книгоразделител. Пъхнах го между страниците и внимателно оставих тома на скалите зад мен.

— Какво те кара да мислиш, че изобщо има някаква лъжа?

— Прекалено много се старая. А и... цялата история с личното пространство. Когато бях малък, ме водеше в кабинета си, показваше ми го и ми обясняваше, че работи много и никога не трябва да влизам там и да го прекъсвам. Но все пак ми го показваше. Никога не ми е показвал това място, затова знаех, че би трябвало да е различно.

Кръстосах крака на затоплената от слънцето скала и се обърнах с лице към Дезмънд, като междуременно наместих полата си, така че да скрива всичко важно.

— В какъв смисъл различно?

Той последва примера ми и седна толкова близо, че коленете ни се докоснаха.

— Наистина ли те е спасил?

— Не мислиш ли, че е редно да зададеш този въпрос на баща си?

— Предпочитам да го задам на някого, който би ми казал истината.

— И мислиш, че аз съм подходяща за целта?

— Защо не? Ти си много директен човек.

Усмихнах се, въпреки че не исках.

— Директен не означава честен. Може просто да съм директна и непоколебима в лъжите си.

— Значи имаш намерение да ме излъжеш?

— Имам намерение да те изпратя да питаш баща си.

— Мая, какво прави той тук в действителност?

— Дезмънд, ако си мислеше, че баща ти върши нещо нередно, какво би сторил? — Дали имаше представа колко важен може да се окаже отговорът на този въпрос?

— Бих, ами бих. — Поклати глава и почеса прекалено израсналата си коса. — Предполагам, че зависи в какво се състои нередността.

— Тогава какво си мислиш, че прави?

— Освен че изневерява на майка ми?

Точка за него.

Отново пое дълбоко дъх.

— Мисля, че идва при всички вас за секс.

— И ако е така?

— Изневерява на майка ми.

— Кое би трябвало да е проблем на майка ти, не твоя.

— Той ми е баща.

— Но не ти е съпруг.

— Защо не ми отговаряш направо?

— Защо питаш мен, а не него?

— Защото не съм сигурен, че мога да се доверя на нещата, които казва. — Изчерви се, сякаш да постави под съмнение думите на баща си, беше нещо срамно.

— А мислиш, че можеш да се довериш на мен?

— Всички останали го правят. — Посочи с ръка цялата Градина и шепата момичета, на които бе позволено да излизат от стаите си, докато Дезмънд беше там.

Но стените бяха спуснати пред всички Пеперуди, които се бяха подмазвали с надеждата, че ще бъдат освободени, онези, чийто втори комплект криле беше изрисуван върху лицата им. Те или плачеха, или крееха, или — с изключение на Блис — непрекъснато мрънкаха. Те бяха от десетките момичета в стъкленниците, сред пръснатите кехлибарени ковчези, които нямаше да стигнат за сегашната реколта и никой не знаеше какво щеше да направи Градинаря, когато свършеха.

— Ти не си един от нас — изрекох с равен тон. — Заради това кой си, какъв си. И никога няма да бъдеш.

— Тъй като съм привилегирован?

— Повече, отколкото можеш да си представиш. Те ми се доверяват, защото съм им доказала, че могат. Нямам никакъв интерес да го доказвам на теб.

— Каква мислиш, че ще е реакцията му, ако го попитам?

— Не знам, но идва по пътеката и ще ти бъде благодарна, ако не го питаш пред мен.

— Не е лесно да го питам каквото и да било — промърмори Дезмънд.

Знаех на какво се дължеше нашата боязън. Помислих си, че е страхливец, задето очевидно същото важеше и за него.

Баща му се върна и застана усмихнат над нас.

— Май добре се разбирате, а, Дезмънд?

— Да, сър. Много ми е приятно да разговарям с Мая.

— Радвам се да го чуя. — Ръката му трепна, сякаш се канеше да ме погали по косата, но в последната секунда я вдигна и потри брадичката си. — Време е да се присъединим към майка ти за вечеря. По-късно ще дойда при теб, Мая.

— Разбира се.

Дезмънд стана и доближи пръстите ми към устните си. Сериозно?

— Благодаря за компанията.

— Разбира се — повторих аз. Наблюдавах как баща и син прекосяват Градината. Скоро щяха да седят на масата с Елинор и Ейвъри като напълно нормално семейство, което разговаря на вечеря. Голяма работа, че над масата плува гъста мъгла от лъжи.

Няколко минути по-късно чух Блис да се приближава към мен.

— Ама че дръвник — изсумтя тя.

— Може би.

— Ще отиде ли в полицията?

— Не — неохотно отвърнах аз. — Не мисля, че ще отиде.

— Значи е дръвник.

Понякога беше трудно да се спори с логиката на Блис. В други случаи обаче дръвниците вършеха работа.

* * *

— Защо мислеше, че няма да отиде в полицията?

— По същата причина, поради която нямаше да зададе на баща си онези важни въпроси — отвърща тя и свива рамене. — Защото беше уплашен. Ами ако се обърнеше към полицията и обяснението на баща му се окажеше истина? Или по-лошо — ами ако не се окажеше? Може би е искал да постъпи правилно, но бе едва на двайсет и една. Колко от нас знаят кое е правилно на тази възраст?

— Ти дори още не си достигнала тази възраст — изтъква Едисън и момичето кима.

— И не твърдя, че знам кое е правилно. Той искаше да вярва на баща си. Никога не съм имала в живота си човек, на когото така отчаяно да съм искала да вярвам. Никога не съм изпитвала нужда някой да се гордее с мен.

Изведнъж тя се усмихва — нежно, горчиво и меланхолично.

— Лоте обаче се притесняваше за това.

— Лоте?

— По-малката дъщеря на София. Спомням си как веднъж работихме до три през нощта, но София все пак отиде в училището на момичетата, за да гледа представленията им. Разказа ни, след като се върна и подремна. — Усмивката ѝ се разширява, задълбочава и за миг на Виктор му се струва, че вижда истинската Инара Мориси, момичето, намерило дом в онзи странен апартамент. — Джили беше безстрашна, уверена, от онези хлапета, които биха се хвърлили в огъня без колебание. Лоте... не беше. Момичетата с по-големи сестри вероятно никога не стават такива. Както и да е, бяхме се събрали около масичката, седяхме на пода и ядяхме някаква откачена смесица от ястия от „Такис“, а София беше прекалено уморена, за да си прави труда да се облича. Разхождаше се по бельо, косата ѝ покриваше по-голяма част от татуировките ѝ, но не и гърдите ѝ, плъосна се на пода и започна да яде. Лоте цели седмици се беше притеснявала за репликите си, упражняваше ги с всяка една от нас, когато ходехме заедно с майка ѝ на посещения, и искахме да знаем дали ги е запомнила.

Виктор бе ходил на такива училищни представления.

— Беше ли?

— Половината. Джили изкрещяла останалите от публиката. — Усмивката ѝ се променя и угасва. — Никога не съм изпитвала завист, така и не виждах смисъл в нея. Но на тези сестри, на това, което съществуваше между тях двете и София... си струваше да завидиш.

— Инара.

— От „Такис“ можеше да си купиш всичко — рязко го прекъсва тя и махва с изгорените си, нарязани пръсти, сякаш да разпръсне сантименталността. — Намираше се между спирката и нашата сграда, никога не затваряше, а собственикът ни приготвяше каквото поискаме, дори да бяхме купили продуктите от съседната бакалия. Тъй като работехме в ресторант, никой от нас не желаше да готви.

Мигът, в който можеше да я притисне, отмина тъй бързо, както бе настъпил, но Виктор го отбелязва наум. Не си позволява да бъде наивен и да се заблуждава, че тя им има доверие. Определено не смята, че е възнамерявала да се разкрива емоционално до такава степен. Каквото и да крие — а той е съгласен с Едисън, че тя крие нещо важно, — е толкова съсредоточена в него, че започва да се издава за други детайли от живота си.

Агентът харесва Инара и вижда в нея дъщерите си всеки път, щом я погледне, но трябва да си свърши работата.

— А Градината? — пита той с неутрален тон. — Май спомена, че Лорейн е имала разпореждания да приготвя само здравословна храна?

Инара прави гримаса.

— Беше като в столова. Нарездахме се на опашка, получавахме си храната и след това сядахме на пейките край масите, които ни караха да се чувстваме като в основното училище. Често някой от нас предпочиташе да отнесе подноса в стаята си. Можехме да го правим винаги, когато пожелаехме, стига да връщяхме съдовете при следващото хранене.

— Ами ако не харесваш това, което ти сервират?

— Изяждаш каквото можеш от чинията. Ставаше ли въпрос за алергии, имаше прошка, но ако не ядеш достатъчно или си прекалено капризна, нещата не завършваха добре за теб.

* * *

Когато пристигнах в Градината, имаше две близначки. Външно изглеждаха напълно еднакви, чак до крилата, татуирани на гърбовете им, но бяха много, много различни личности. Магдалийн и Магдалена. Маги, по-голямата с няколко минути, имаше алергия към живота. Сериозно, отказваше дори да пристъпи в основната Градина, защото не можеше да диша там. Ако някой се нуждаеше от помощ, за да заспи, трябваше само да я накара да си изброи хранителните алергии. Лена пък не беше алергична към нищо. В един от редките си пристъпи на безчувственост Градинаря ги затвори в една и съща стая и винаги ги посещаваше по едно и също време.

Лена обичаше да тича из Градината и често ставаше вир-вода, кална и покрита с парченца от растенията. Това създаваше много голям проблем, когато се опитваше да се прибере в стаята си, за да си вземе душ. Дори Маги да се намираше в трапезарията, по-късно щеше да се върне, да намери парченце трева на пода и да си изгуби акъла. Маги беше алергична към първите двајсетина сапуна, които Градинаря ѝ достави, и постоянно се оплакваше колко суха била кожата ѝ, колко изтощена косата. Непрекъснато обясняваше как не можела да диша, защо очите ѝ били замъглени, и как — о, мили боже — никоя от нас не изпитвала никакво съчувствие към нея.

Маги беше свикнала родителите ѝ да се трепят, за да ѝ осигуряват удобства на всяка крачка.

Аз обаче харесвах Лена. Лена никога не се оплакваше — дори когато Маги беше възможно най-дразнеща — и изучаваше Градината също като мен. Понякога Градинаря ѝ оставяше малки съкровища, които да намира, защото беше сигурен, че ще го направи. Обичаше да се забавлява и се вкопчваше във всеки изникнал повод за смях. Притежаваше непоколебимо ведър мироглед, който би бил дразнещ, ако не си наясно, че тя напълно осъзнава сериозността на ситуацията. Беше избрала да е щастлива, защото не ѝ беше приятно да е тъжна или ядосана.

Опита се да ми го обясни и аз отчасти я разбрах, но не съвсем, защото — няма какво да се лъжем — аз не съм такъв човек. Не съм избирала да съм тъжна или ядосана, но не съм избирала и да съм щастлива.

Маги никога не се хранеше заедно с нас, защото твърдеше, че ще получи силна алергична реакция дори ако се намира в една стая с

определени неща. Сестра ѝ все трябваше да ѝ носи поднос със специално приготвена храна, а след това да ходи да прибира съдовете за следващото хранене. Но пък Лена имаше предостатъчно време, защото каквото и да ѝ поднесеш, тя го поглъщаше за по-малко от пет минути. Ядеше всичко, без да се оплаква.

Лена беше едно от малкото момичета в Градината, за които наистина се страхувах, защото повечето от нас разбираха, че щом Градинаря държи близначките заедно във всичко останало, щеше да е така и в смъртта им. Когато аз пристигнах, двете вече бяха живели там шест месеца и Лионет ловко маневрираше между Маги и другите обитателки на нашия малък свят. За щастие, Градинаря по-скоро се забавляваше с нуждата на Маги от специално внимание.

Поне докато отношението му не се промени.

Бях там, когато настъпи обратът, а Лионет вече я нямаше, за да се намеси.

От време на време Градинаря изпитваше порив да вечеря с всичките си Пеперуди като крал със своя двор. Или, както се изразяваше Блис, като султан със своя харем. Караше Лионет да ни съобщи по време на закуска, че ще се присъедини към нас същата вечер, предполагам, за да се постареем още повече с външния си вид.

Онзи следобед ме завари в стаята на Данел с купа вода в скута ми. Вътре топах четка за коса, която после прокарах през къдриците на Данел. Тя седеше пред мен на леглото и сплиташе панделки в косата на Евита, които после събираше отзад на русата ѝ глава. Аз, на свой ред, оформях косата на Данел на малки плитчици, някои от които увивах между две високи кокчета, а други спусках по гърба ѝ. Бяха прекалено тънки, за да скрият крилетата ѝ, но изразяваха нейната малка проява на непокорство. Хейли седеше зад мен и правеше чудеса с четка и фиби, а Симон бе застанала зад нея с панделки, конци и гел.

Никога не бях ходила на училищна забава, но сигурно сме изглеждали така, все едно се готвим за нещо подобно, нещо забавно и чудесно, събитие, което чакаме с нетърпение и от което в края на вечерта ще имаме много хубави спомени. Но не и в Градината. Заради близостта до купата с вода и опасността от разливане никоя от нас не носеше нищо повече от бельо. Не се кикотехме и не бърбахме, както би трябвало да правят момичетата преди танци.

Влезе Лена, все още мокра от душа — или, доколкото я познавах, от топване в езерото, — и седна на пода.

— Тя каза, че няма да отиде.

— Ще отиде — въздъхна Данел. Довърших последната плитчица и я пуснах върху гърба ѝ.

— Каза, че няма.

— Ние ще се погрижим. — Потупа Евита по тила и стана от леглото с четката в ръка. — Изправи се. — Коленичи зад Лена, която веднага се подчини.

С това трябваше да се приключи, особено след като Данел отиде в стаята на Маги, но когато останалите се облякохме и излязохме в коридора, ги чухме да се карат. Нещо се разби в стената и след малко Данел излезе с пламнали бузи. Върху червените и лилави краски на крилете ѝ се виждаше отпечатана ръка.

— Тя се облича. Да вървим.

Градинаря още го нямаше в трапезарията, когато пристигнахме там две по две, досущ като Маделин^[3] и нейните съученички. С Данел изостанахме, за да пропуснем другите, като оправяхме роклите и фибите им. Когато всички влязоха и седнаха, аз се облегнах на стената.

— Наистина ли се облича?

Тя извъртя очи.

— Боже, силно се надявам.

— Мисля да отида да проверя.

— Мая... — Тя млъкна, след това поклати глава. — Нищо, върви. Ти си знаеш. — Данел се бе отърсила от апатията на подмазваческия си период, за да ми помогне, след като Лионет се озова зад стъклото. Все още не бях решила как да ѝ кажа колко съм ѝ благодарна.

Маги не се обличаше. Всъщност се опитваше да натъпче всичките си дрехи — които делеше с близначката си — в тоалетната. Трепна, когато се покашлях на прага, след това започна да диша тежко от напрежение, докато яростно ме гледаше в очите. Имаше същата тъмноруса коса като на Градинаря и Ейвъри, която в момента бе разчорлена около лицето ѝ. С пъстрите си очи и изразителния си нос с лекота можеше да мине за негова дъщеря.

Което, нали разбирате, беше отвратително.

— Няма да дойда.

— Напротив, ще дойдеш, защото така застрашаваш сестра си.

— А тя не ме ли застрашава всеки път, когато се мъкне тук, полепнала разни неща, които биха могли да ме убият? — изрепчи се Маги.

— Алергиите не са същото, като да ядосаш Градинаря, и ти го знаеш.

— Няма да дойда! Няма, няма, няма!

Ударих ѝ плесница.

Шамарът отекна силно в малката стая, кожата ѝ веднага порозовя. Маги се взря в мен, държеше си бузата, а очите ѝ се пълнеха със сълзи. На Ейвъри не му бе позволено да я докосва заради алергиите ѝ, затова се съмнявах, че някога бе получавала плесници, с каквато и лекота да ги раздаваше на другите. Докато бе застинала от шока, я хванах за косата и я завих на кок, който забодох със спираловидни фиби.

Сграбчих я за ръката и я завлякох в коридора.

— Хайде.

— Няма да дойда — подсмърчаше тя и ме драскаше по ръцете. — Няма!

— Ако беше малко по-зряла, щеше да си облечена и спокойна и всичко щеше да свърши за около час, но не, вместо това се държиш като разглезена малка принцеса. Затова ще си гола и довлечена насила, и ще трябва да обясниш на Градинаря причината да показваш такова неуважение към него.

— Просто му кажи, че съм болна!

— Вече знае, че не си — изръмжах. — Лорейн би му го съобщила, или не ти се стори странно, че ни провери всичките този следобед?

— Това беше преди часове!

— Ти имаш всички алергии на света, а Лена има мозък — промърморих и издухах един паднал кичур от лицето си. — Магдалийн, моля те, опитай се да не се държиш като пълна идиотка. Това е нищо и никаква си вечеря. Твоята храна пак ще е приготвена отделно и пак ще те сложим в края на масата, далеч от всички наши чинии.

— Защо никоя от вас не разбира? — Опита се да ме ритне и когато не успя, се помъчи да легне на земята. Аз не спирах да я дърпам

след себе си, докато търкането в бедрото ѝ не я принуди отново да се изправи на крака. — Може много да се разболея! Може да умра!

Това беше.

Обърнах се и я блъснах в една от стъклените витрини, така че главата ѝ се озова между разтворените татуирани криле. Момичето е било там преди Лионет, преди Пеперудата, която е посрещнала Лионет, и никоя от нас не знаеше името ѝ, а само че е *Agraulis vanillae*. Какво извратено късче информация.

— Ако не дойдеш с нас на вечеря, ще умреш, както и сестра ти. Замисли се, мамка му!

Тя заплака по-силно, стенеше с цяло гърло и от носа ѝ излизаха мехурчета от сопони. Отвратена, наново я хванах за ръката и я завлякох зад ъгъла. Градинаря стоеше на входа на трапезарията със скръстени ръце и леко смръщено лице.

Мамка му.

— Проблем ли има, дами? — попита той.

Погледнах голата хленчеца Маги, яркорозовия отпечатък от плесница на бузата ѝ, както и образуващата се синина на ръката ѝ там, където я бях стиснала.

— Не.

— Разбирам.

За нещастие, наистина разбираше. По време на вечерята седеше между мен и Данел и следеше как Маги бърника в специално приготвената си чиния, без да изяде нито парченце; как отказва да влезе в разговор и дори да отговори на директно зададен ѝ въпрос; как прокарва чашата вода с лед по бузата си, докато Данел се правеше, че нейната собствена подута буза не ѝ създава никакви проблеми. Наблюдаваше я как се свива, доколкото ѝ позволява масата, за да скрие голотата си.

Докато сковано ядяхме чийзкейка и пиехме кафе, той се прокашля и се наведе към мен.

— Плесницата наистина ли беше необходима?

— Да, за да я успокоя.

— Нима ти изглежда спокойна?

Замислих се как най-добре да отговоря. Не исках да прецакам Маги — и още повече Лена, — но не исках да прецакам и себе си.

— По-спокойна.

Той само кимна и когато погледнах към Данел и видях мрачното примирение в очите ѝ, стомахът ми се сви.

* * *

— Колко време изкара? — пита Едисън.

— Още две седмици — промърморва Инара. — Нали знаеш, понякога не можеш да забравиш видяното. След тази вечер той винаги се мръщеше, щом погледнеше някоя от близначките. Една нощ стените се спуснаха. Два дни по-късно двете бяха поставени отдясно на трапезарията.

Виктор ѝ подава купчината със снимки на коридора. Минута по-късно тя му ги връща с различна фотография най-отгоре.

— Заедно?

— В живота и смъртта — съгласява се тя мрачно.

Близначките бяха в една и съща витрина, близо една до друга, хванати за ръце.

— *Calephelis muticum* — добавя тя, докато той прокарва пръст по пъстрите оранжево-медни криле. Едната е положила глава върху рамото на другата, а главата на сестра ѝ е отпусната върху нейната. Изглеждат... — Изобщо не се разбираха, докато бяха живи.

Инара взема купчината със снимки и ги преглежда с неразгадаемо изражение. След миг започва да ги разпределя пред себе си в две купчинки. Когато приключва, лявата е далеч по-висока. Плъзва я към ръба на масата, сетне я покрива с ръце. Пръстите ѝ се преплетени.

— Познавам тези момичета — прошепва тя. Лицето ѝ е все така загадъчно. — Някои не толкова добре, други са част от душата ми, но ги познавах. Знаех имената, които им бе дал. След като Лионет ни запозна с Касиди Лорънс и ни завеща онази част от себе си, която можеше да живее, след като Лионет се озовеше зад стъклото, другите също започнаха да ни споделят предишните си имена в часовете преди смъртта си.

— Знаеш истинските им имена?

— Не мислиш ли, че в някакъв момент пеперудените имена стават истински?

— Тогава рождените им имена.

— На някои.

— Можехме вече да сме съобщили на семействата им — избухва Едисън. — Защо не ни каза това?

— Защото не ви харесвам — безцеремонно отвърща тя и агентът дръпва снимките изпод ръцете ѝ.

Момичето повдига вежда.

— Наистина ли вярваш, че знанието носи със себе си примирение? — пита тя.

Или е мнителна, или им се подиграва. Виктор не е сигурен кое от двете. Може и да е нещо съвсем различно.

— Семействата заслужават да знаят какво се е случило.

— Нима?

— Да! — Едисън се оттласква от масата и започва да крачи пред огледалното стъкло. — Някои са чакали с десетилетия новини за близките си. Само ако знаеха, че вече могат да се откажат...

Инара го следи с очи, докато той трескаво обикаля из малката стая.

— Значи не си получил вест.

— Какво?

— За който там е изчезнал. Не си получил вест.

Виктор изругава наум, когато вижда слисаното изражение на партньора си. О, момичето си го бива, трябва да ѝ го признае. Не че е трудно да ядосаш Едисън, но наистина да го изкараш от кожата му?

— Ще ида да поръчам храна — тросва се той. — Починете няколко минути. Вратата се затръшва зад него.

— Кой е? — пита Инара.

— Мислиш ли, че ти влиза в работата?

— А колко от това, което ме пита, влиза в твоята?

И двамата са наясно, че не е същото.

— Не вярвам, че знанието помага — обажда се Инара след миг. — Дали родителите ми са живи или мъртви, с нищо не променя случилото се тогава. Спря да ме боли много отдавна, веднага щом приех, че няма да се върнат.

— Твоите родители сами са си тръгнали — припомня ѝ той. — Никоя от вас не е избирала да бъде отвлечена.

Тя поглежда към обгорените си ръце.

— Предполагам, че не виждам разликата.

— Ако някоя от дъщерите на София беше отвлечена, мислиш ли, че тя щеше да се примири, преди да узнае какво е станало с нея?

Инара примигва.

— Но как помага това? Да научиш, че са били мъртви от години, да разбереш, че са изнасилвани и убити и след това поругани в смъртта си?

— Неизвестността няма да ги измъчва повече. Не смяташ ли, че момичетата от апартамента са се притеснявали за теб?

— Хората си тръгват — казва тя и свива рамене.

— Но си щяла да се върнеш, ако можеше — рискува той.

Инара не отговаря. Дали някога ѝ е хрумвало да се върне?

Че може?

Виктор въздъхва и уморено потрива лицето си. Това не е спор, в който някой от двамата ще надделее.

Вратата рязко се отваря и се удря в стената, пропускайки Едисън. Виктор изругава тихо и се надига, но Едисън поклаща глава.

— Остави ме, Вик. Знам къде е границата.

В колежа пресичането на тази граница накара ФБР да прояви интерес към партньора му като бъдещ служител, но и няколко пъти го бе вкарвало в беля. Под остатъците на буреносния му гняв обаче Виктор съзира хладна решителност. Това му е достатъчно, за да седне. За всеки случай — на ръба на седалката.

Едисън заобикаля масата, за да може да се надвеси над Инара.

— Както обичаш да казваш — ето за какво става въпрос. Повечето хора липсват на близките си. Съжалявам, че си имала гадно детство. Наистина. Никой не заслужава да израсне така. Съжалявам, че не липсваш на никого, но не ти решаваш за всички онези момичета и техните семейства.

Агентът оставя на масата снимка в рамка. Виктор няма нужда да поглежда, за да разбере кой е на нея.

— Това е сестра ми Фейт — започва Едисън. — Изчезна, когато беше на осем, и не, досега не сме получили вести за нея. Не знаем дали е жива или мъртва. Двайсет години семейството ми я търси и чака новини. Дори да намерим тялото ѝ, поне най-накрая ще знаем какво се е случило. Аз ще спра да се вглеждам в блондинки, приближаващи трийсетте, и да си чудя дали някоя от тях не е Фейт, дали не минавам

покрай нея, без да знам. Майка ми ще спре да обновява уебстраницата, на която се надява Фейт да се натъкне. Баща ми ще използва парите от наградата, които е събирал толкова години, за да ремонтира къщата, която се разпада над главите им. Ще можем най-накрая да оставим сестра ми да почива в мир и да продължим напред. Неведението те осакатява. Ще ни е нужно много време, за да извадим онези момичета от смолата, дори още повече, за да ги идентифицираме. Прекалено много. Имаш възможност да избавиш близките им от мъката. Това е шансът ти да върнеш тези момичета на семействата им.

Малкото момиче от снимката с розова блестяща тиара и костюм на костенурка нинджа, с маска за очите и розова пачка, държи калъфка за възглавница с Жената чудо в една ръка. Невръстният Едисън я е хванал за другата и се усмихва надолу към сестричката си. Той не носи костюм, но на момиченцето, което се е ухилило срещу него, разкривайки два липсващи долни зъба, не му пука.

Инара докосва стъклото, под което са усмихнатите устни на детето. Така бе докосвала и снимката на Лионет.

— Той ни снимаше — най-накрая се предава тя. — Отпред и отзад, след като татуировките бяха готови. Със сигурност е запазил фотографиите. Не са в апартамента му в Градината — веднъж проверих, — но Лионет смяташе, че вероятно ги е сложил в някакъв албум, за да са му под ръка, когато е далеч от Пеперудите си. — Тя се взира в снимката още миг, след което му я връща. — Лоте бе почти на осем.

— Ще се обадя на колегите, които още са на местопрестъплението — казва Едисън на Виктор. — Ще ги накарам отново да претърсят къщата. — Агентът внимателно хваща рамката под мишница и излиза от стаята. Последвалата тишина е нарушена от изсумтяването на Инара.

— Продължавам да не го харесвам.

— Имаш право — засмива се Виктор. — Дали Дезмънд е виждал този албум?

Тя свива рамене.

— Ако го е виждал, не е споменавал.

— Но в някакъв момент е открил истинската същност на Градината.

— В някакъв момент.

* * *

Дезмънд използва новите си кодове за първи път един четвъртък след полунощ. Е, технически се падаше петък. Беше изминала около седмица, откакто Градинаря най-сетне въведе и неговите пароли в системата за сигурност. Седмица, през която бе идвал само в присъствието на баща си и през която не задаваше въпроси дори когато Градинаря се отдалечаваше. Знаеше за Градината от три седмици, но не и истината за нея.

Бях прекарала по-голямата част от деня в стаята на Симон, слагах ѝ студени компреси и ѝ давах вода, а на нея непрекъснато ѝ се гадеше и повръщаше. Така беше вече трети пореден ден и засега успяхме да го опазим в тайна от Лорейн, но не бях сигурна колко дълго можем да продължаваме така. Заради гаденето и чувствителността на някои части на тялото ѝ имах лошото предчувствие, че Симон е бременна.

Понякога се случваше, защото няма напълно сигурна контрацепция, но бременността винаги означаваше още една запълнена витрина и временно свободна стая. Струваше ми се, че Симон все още не бе осъзнала положението, в което се намираше. Мислеше, че Ейвъри бе заразил Градината с грип. Най-накрая заспа, притиснала с ръка корема си, а Данел бе обещала да остане с нея до сутринта.

Миризмата на вкиснато и засъхнало повръщано до такава степен бе полепнала по дрехите ми, че и на мен бе започнало леко да ми се гади. Отдавна си бях извоювала привилегията да пускам душа, когато си поискам, но мисълта да се пъхна в още едно миниатюрно помещение ми причиняваше физическа болка. Отбих се до стаята си, колкото да вкарам роклята и бельото си в шахтата за пране — прекалено тясна, за да може през нея да пропълзи човек, както ме бе информирала Блис, — и излязох в Градината.

Нощем Градината бе пълна със сенки и лунна светлина и сред тях още по-ясно си личаха илюзиите, които я бяха превърнали в онова, което беше. През деня имаше разговори и движение, понякога се организираха игри и звучаха песни, които заглушаваха звука от тръбите, доставящи вода и хранителни вещества на лехите, както и

жуженето на вентилаторите, които караха въздуха да циркулира. Нощем изкуствената обвивка се свличаше от същността ѝ и отдолу се показваше скелетът ѝ.

Обичах Градината през нощта по същата причина, поради която обичах оригиналните версии на приказките. Всичко е такова, каквото е — нито повече, нито по-малко. Освен ако Градинаря не те посетеше, тъмнината на Градината бе най-близкото до истината, с което разполагахме.

Преминах през ехтящата пещера и влязох във водопада, оставих водата да се стича върху мен и да отмие всичката горчивина, извратеност и приближаваща смърт. Струята бе достатъчно силна, за да отпусне мускулите ми, които ме боляха от три дни грижи и седене на неудобна табуретка в очакване Лорейн или Градинаря всеки миг да дойдат да видят какво се случва. Оставих водата да отмие всичко това, след което се изкачих по влажните от мъглата камъни на върха на скалата за слънчеви бани. Изстисках по-голямата част от водата от косата си и легнах по гръб със затворени очи, просната неособено елегантно върху каменната повърхност, която бе още топла от дневните лъчи. С всяко издишване усещах как мускулите ми постепенно се отпускат.

— Директна, но немного скромна.

Изправих се до седнало положение толкова рязко, че нещо се прищипа в гърба ми и през следващите няколко минути ругаех хората, които не предупреждаваха, че приближават. Дезмънд стоеше на пътеката на пет-десет метра, пъхнал ръце дълбоко в джобовете си и извил врат назад, за да гледа стъклените плочи на покрива на парника.

— Добър вечер — троснах му се аз и се настаних по-удобно на скалата. Всичките ми дрехи бяха или в стаята, или чакаха да бъдат изпрани, така че нямаше много смисъл да пищя или да се опитвам да намеря с какво да се прикрия. — Дошъл си да се насладиш на гледката?

— По-хубава е, отколкото очаквах.

— Мислех, че съм сама.

— Сама? — повтори той и срещна погледа ми, като много внимаваше да не мести очи по-надолу. — В градина, пълна с други момичета?

— Които или спят, или се занимават с нещо в стаите си — отвърнах.

— Аха.

Известно време не каза нищо повече. Със сигурност не бе моя работа да поддържам разговора, затова се обърнах върху камъка и се загледах в Градината. Наблюдавах как повърхността на езерото се нагъва и люшка там, където водата се изливаше в потока. Накрая чух стъпки по скалата и после нещо тъмно се надвеси над мен. Когато се протегнах, за да го докосна, то падна в скута ми.

Пуловерът му.

Цветът беше труден за определяне под лунната светлина, може би някакво тъмночервено с герба на училището му, защит на гърдите. Миришеше на сапун, афтършейв и кедър, на нещо топло и мъжествено и най-вече непознато в Градината. Завих мократа си коса на разбъркан кок, навлякох пуловера и когато всичко бе покрито, Дезмънд седна до мен на камъка.

— Не можах да заспя — тихо ми каза той.

— И затова дойде тук.

— Просто не мога да схвана смисъла на това място.

— Разбираемо е, като се има предвид, че в него няма никакъв смисъл.

— Значи не сте тук по свой избор.

Въздъгнах и извъртях очи.

— Престани да търсиш информация, която всъщност нямаш никакво намерение да използваш.

— Откъде знаеш, че няма да я използвам?

— Защото искаш той да се гордее с теб — отговорих остро. — И знаеш, че ако кажеш на някого за случващото се, той няма да се гордее с теб. Като се има предвид това, какво значение има дали сме тук по свой избор или не?

— Ти... сигурно си мислиш, че съм отвратително подобие на човешко същество.

— Мисля, че имаш потенциал да бъдеш. — Погледнах сериозното му, тъжно лице и реших да рискувам, общо взето, за първи път, откакто бях пристигнала в Градината. — Освен това смятам, че имаш потенциал да си по-добър.

Той мълча дълго. Дори тази малка стъпчица, направо миниатюрно подбутване, вече изглеждаше като прекалено голямо усилие. Как може родител да упражнява толкова много контрол върху детето си? Как може родителската гордост да означава повече от правдата?

— Нашите избори ни правят тези, които сме — рече той накрая. Не бих го нарекла смислен отговор.

— И какви избори правиш ти, Дезмънд?

— Не мисля, че точно в момента правя някакви избори.

— Тогава автоматично правиш погрешните. — Той се изправи, отвори уста, за да протестира, но аз вдигнах ръка. — Да не правиш избор, също е избор. Неутралитетът е концепция, не факт. Никой всъщност не живее живота си по този начин.

— Изглежда, че работи добре за Швейцария.

— Като нация, може би да. Как мислиш, че са се чувствали отделните хора, когато са разбрали истината за това, което техният неутралитет е позволил? Когато са разбрали за лагерите, газовите камери и експериментите? Мислиш ли, че тогава са били доволни от избора си?

— Тогава защо просто не си тръгнеш? — наежи се той. — Вместо да съдиш баща ми, че ти осигурява храна, дрехи и уютен подслон, защо не се върнеш навън?

— Сериозно ли мислиш, че имаме пароли?

Думите ми го сломиха и възмущението му изчезна толкова бързо, колкото и припламна.

— Той ви държи заключени?

— Колекционерите не позволяват на пеперудите си да отлетят.

— Бихте могли да го попитате.

— Не е лесно да го попиташ каквото и да било — повторих думите му отпреди седмица.

Той трепна.

Беше заслепен, но не и глупав. Наистина ме вбесяваше, че избираше да се прави на невежа. Измъкнах се от пуловера, хвърлих го в скута му и станах от скалата.

— Благодаря за разговора — промълвих, докато припряно слизах по пътеката, водеща от основното ниво към далечния край на скалата. Чух го как залита и се спъва след мен.

— Мая, почакай. Почакай! — Хвана ме за китката и ме дръпна назад, като почти ме събори на земята. — Извинявай.

— Заставаш между мен и храната. Извини се, ако искаш, и се махни от пътя ми.

Той пусна китката ми, но продължи да ме следва през Градината. Пръв прескочи тесния поток и протегна ръка от другата страна, за да ми помогне — нещо, което ми се стори едновременно странно и очарователно. Светлините в трапезарията и свързаната с нея открита кухня бяха угасени, но за всеки, търсец среднощна закуска, сияеше приглушена лампа над печката. Гледката на големия заключен хладилник веднага прикова вниманието му. Отворих вратата на по-малкия и разгледах какво има вътре. Наистина бях гладна, но тъй като пребиваването около повръщащи хора не засилва апетита, нищо не ми се стори привлекателно.

— Какво е това на гърба ти?

Затръшнах вратата, за да спра светлината, но беше прекалено късно.

Дезмънд пристъпи по-близо до мен и ме поведе към печката, където, под приглушената лампа, разгледа всички изключително фини и впечатляващи детайли на крилете. При обичайни обстоятелства бих забравила как изглеждат. Градинаря ни даваше огледала, ако го помолехме, но аз нито веднъж не бях поискала. Блис обаче най-редовно ни показваше крилете ни. Така че да не забравим какви сме.

Пеперудите живеят кратко и това също бе част от напомнянето.

Върховете на пръстите му се плъзнаха по тъмнокоричавите жилки върху карамеления фон в горната част и се разтвориха там, където линиите деликатно се разклоняваха. Стоях напълно неподвижна въпреки тръпките, които плъзяха по гръбнака ми при неговото внимателно проучване. Не ме бе попитал за разрешение, но пък беше син на баща си. Очите ми бяха затворени, а ръцете ми — стиснати в юмруци, докато пръстите му се движеха по долния чифт криле в розово и лилаво. Той не следваше очертанията надолу, а навътре, към гръбнака ми, докато накрая не прокара палец нагоре по цялата дължина на черната татуировка в средата на гърба ми.

— Великолепна е — прошепна той. — Защо пеперуда?

— Питай баща си.

Изведнъж ръката му затрепери върху кожата ми, до знака за притежание на баща му. Дезмънд обаче не я отдръпна.

— Той ли ти я направи?

Не отговорих.

— Много ли боля?

Най-много болеше, че лежах там и му позволих да го стори, но не го изрекох на глас. Не споделих и че наистина болеше да гледам как се появяват първите линии по гърба на всяко ново момиче, как кожата бе толкова чувствителна, че със седмици не бях спала по гръб, че все още не можех да спя по корем, защото ми напомняше за онова първо изнасилване на кушетката за татуиране, когато той проникна в мен и ми даде ново име.

Нищо не казах.

— Той... с всички ли го прави? — попита разтреперан.

Кимнах.

— О, боже.

Бягай, крещях наум. Бягай и кажи на полицията или отвори вратата и остави ние да кажем на полицията. Направи нещо, каквото и да е, не стой със скръстени ръце!

Но Дезмънд не го направи. Стоеше зад мен, докосваше очертанятията от мастило и белезите, докато тишината между нас стана жива и задъхана. Затова се отдръпнах, отворих наново хладилника и се престорих, че няма нищо ненормално в цялата случка. Взех един портокал, затръшнах вратата с ханш и се облегнах на перпендикулярния плот. Не беше точно кухненски остров, но осигуряваше висока до кръста преграда между кухнята и трапезарията.

Дезмънд се опита да се приближи към мен, но краката му се подгънаха и той се свлече на пода до стъпалата ми, облегат на шкафовете. Рамото му докосна коляното ми, докато аз методично белех портокала. Винаги съм се опитвала да махна кората, без да я разкъсам, в съвършена спирала. Никога не успях. Неизменно се разкъсваше.

— Защо го прави?

— Защо според теб?

— Мамка му. — Дезмънд сви колене и се приведе над тях, а ръцете му се събраха на тила.

Откъснах първото парче и изсмуках сока му, като махах семките, които намирах.

Тишината все повече натежаваше.

Когато пресуших и последната капка сок, пъгнах парчето в уста и задъвках. Хоуп обичаше да ме дразни за начина, по който ядях портокали — казваше, че карам момчетата да се чувстват много неудобно. Аз ѝ се плезех и ѝ отвърщах, че момчетата няма нужда да гледат. Но пък Дезмънд така или иначе не гледаше. Преминах на второто парче, след това на третото и четвъртото.

— Още ли си будна, Мая? — чух тихия глас на Градинаря от входа. — Добре ли си?

Дезмънд вдигна очи, лицето му бе бледо и шокирано, но той не се изправи, нито пък продума, за да обяви присъствието си. Както стоеше на пода, облеган на шкафовете, нямаше как да бъде видян, освен ако Градинаря не дойдеше до плота и не погледнеше надолу. Но той никога не влизаше в кухнята.

— Добре съм — отвърнах. — Просто реших да похапна, след като се изкъпах във водопада.

— И не си си направила труда да се облечеш? — Градинаря се засмя, влезе в трапезарията и седна на големия тапициран стол, който бе запазен за него. Доколкото знаех, още не бе забелязал грубо надрасканата от Блис корона на гърба. Признавам, че беше остроумно — столът напомняше на трон, имаше мека тъмночервена кадифена тапицерия и черни лакирани дървени орнаменти, които се издигаха над облегалката. Градинаря го бутна назад и подпря единия си лакът на ръба на масата, тъй като столът нямаше облегалки за ръце.

Свих рамене и взех още едно парче портокал.

— Стори ми се малко глупаво да се тревожа за подобни дреболии.

Градинаря изглеждаше странно небрежен, като седеше в сенките само по копринено долнище на пижама. Светлината от печката се отразяваше в обикновената му златна брачна халка. Не можех да позная дали бе спал в апартаментата си, или е бил при някое от другите момичета, макар че по принцип не преспиваше в стаите ни. Освен в случаите, когато жена му пътуваше извън града, той обичайно прекарваше поне част от нощта в къщата, която никога не бях виждала, а не можех и да видя дори от най-високото дърво в градината.

— Ела, седни при мен.

В краката ми Дезмънд притисна юмрук към устата си с измъчено изражение. Оставих недоядената част от портокала на плота до обелките и семките, послушно заобиколих преградата и минах през сенките, за да седна при него на масата. Тъкмо се отпусках на пейката, когато Градинаря ме придърпа в скута си. Едната му ръка ме погали по гърба и ханша — нещо, което правеше инстинктивно, а другата притисна дланта ми към бедрото ми.

— Как реагират момичетата на идването на Дезмънд тук?

Ако знаеше, че Дезмънд наистина бе тук, се съмнявах, че щеше да води този разговор.

— Ами... предпазливи са — отвърнах накрая. — Мисля, че всички очакваме да разберем дали прилича повече на теб или на Ейвъри.

— И на какво се надявате? — Хвърлих му кос поглед, той се разсмя и ме целуна по рамото. — Не бива да се страхуват от него. Дезмънд не би наранил никого.

— Сигурна съм, че ще свикнат с посещенията му.

— А ти, Мая? Какво мислиш за по-малкия ми син?

Бях на косъм да погледна към кухнята, но щом той не искаше баща му да знае, че е тук, нямаше да го издам.

— Мисля, че е объркан. Не знае как да възприеме всичко това. — Поех си дълбоко дъх и се опитах сама да си внуша, че ще задам следващия въпрос заради Дезмънд, за да му дам друга перспектива към реалността в Градината.

— Защо са ти витрините?

— Какво имаш предвид?

— След като ни държиш тук, защо ни задържаш?

Той не отговори известно време, пръстите му се движеха по шарките на кожата ми.

— Баща ми колекционираше пеперуди — внезапно поде той. — Ходеше на лов и ако не успееше да ги хване в добро състояние, си плащаше за тях и ги забождаше с карфици във витрини, докато все още бяха живи. Зад всяка една имаше черен кадифен фон, малка бронзова табелка с името ѝ на латински и популярното ѝ название. Стените в кабинета му бяха истински музей. Понякога окачваше бродериите на майка ми между витрините. В някои кутии имаше само

по една пеперуда, в други — цели букети, които изпъкваха с прекрасните си цветове на фона на кадифето.

Ръката му се откъсна от бедрото ми и тръгна нагоре по гърба ми, проследявайки очертанията на крилето.

— Той бе най-щастлив в тази стая и когато се пенсионира, прекарваше почти всеки ден в нея. Но късо съединение предизвика малък пожар в част от къщата и всички пеперуди бяха съсипани. До една, цялата колекция, на която бе посветил десетилетия, за да я събере и подреди. Вече не беше същият и не след дълго почина. Сигурно му се е сторило, че трудът на живота му е изгорял в онзи пожар.

В деня след погребението с майка ми трябваше да отидем на панаира за Деня на независимостта в града. Връчвах на мама награда за благотворителната ѝ дейност и тя не искаше да разочарова никого, като отсъства. Оставих я в компанията на съчувстващи приятели и започнах да се разхождам из малкия панаир. Тогава я видях — момиче с маска на пеперуда от пера, която раздаваше малки пеперуди от копринени розови листенца на децата, минаващи през лабиринта. Беше толкова жизнена и ярка, толкова жива, че чак ми бе трудно да повярвам как пеперудите някога умират.

Когато ѝ се усмихнах и влязох в лабиринта, тя ме последва. От там не беше трудно да я заведа у дома. Отначало я държах в мазето, докато построя Градината, която да ѝ бъде истински дом. Учех, току-що бях поел бизнеса на баща си и не след дълго се ожених. Струваше ми се, че е много самотна, дори след като я преместих в Градината, затова доведох Лорейн да ѝ прави компания, после други, които да са ѝ приятелки. — Той бе потънал в спомени, но за него те не бяха болезнени, а напълно логични и изцяло правилни. Вместо да заведе своята Ева в градината, той бе построил такава около нея и като ангел с огнен меч я пазеше вътре. Намести ме в скута си, като притисна главата ми към гърдите си и я положи на рамото си. — Смъртта ѝ ми разби сърцето и не можех да понеса мисълта, че ще ѝ остане само това кратко съществуване. Не исках да я забравя. Докато я помнех, част от нея щеше да живее. Построих витрините и проучих начини да я запазя от разложение.

— Смолата — прошепнах аз и той кимна.

— Но преди това има балсамиране. Компанията ми държи формалдехид и формалдехидни смоли на склад в производствения

отдел. Трудно е за вярване, но се използват за изработка на дрехи. Лесно е да поръчам повече, отколкото им е необходимо, и да донеса излишъка тук. Подмяната на кръвта с формалдехид забавя разложението, а смолата върши останалото. Дори когато си отидеш, Мая, ти няма да бъдеш забравена.

Най-извратеното от всичко беше, че той наистина смяташе думите си за утешителни. Освен ако не станеше някой нещастен случай или не го ядосах, след три и половина години щеше да пусне формалдехид във вените ми. Знаех достатъчно, за да съм наясно, че щеше да остане с мен през цялото време, може би дори щеше да разресва косата ми и да ми прави последна прическа, а когато цялата ми кръв бъдеше източена, щеше да ме постави в стъклена кутия и да сипе в нея прозрачна смола, за да ми даде втори живот, който не може да бъде отнет от някакъв си пожар, причинен от късо съединение. Щеше да докосва стъклото и да шепне името ми всеки път, щом минеше покрай мен, и щеше да ме помни.

И тъй като стоях в скута му, не си правех никакви илюзии какво изпитва при тази мисъл.

Той внимателно ме повдигна, разкрачи бедра и ме накара да коленича между тя, като нави косата ми около едната си ръка.

— Покажи ми, че няма да ме забравиш, Мая. — Той придърпа главата ми по-близо, докато с другата си ръка разхлабваше връзката на долнището си. — Дори и тогава.

Дори и когато отдавна щях да съм мъртва и щеше да му е достатъчно да ме зърне, за да получи ерекция.

Подчиних се, защото винаги се подчинявах, защото все още си исках трите години и половина, дори това да означаваше този мъж да ми казва, че ме обича. Подчиних се, защото той почти ме задави, подчиних се и когато ме дръпна обратно в скута си, подчиних се, когато ми нареди да му обещаая, че никога няма да го забравя.

Този път вместо да възпроизвеждам чужди стихове и истории в главата си, се замислих за момчето от другата страна на кухненския шкаф, което слушаше всичко това.

Бях се убедила, че някогашният ми съсед е педофил не толкова заради погледите, които ми хвърляше, колкото заради погледите, които приемните деца си разменяха, болезненото, извратено познание, което споделяха помежду си. Всички те бяха наясно какво се случва не само

на тях, но и сред тях. Никой не искаше да каже и дума. Виждах онези наранени погледи и знаех, че е въпрос на време, преди той да ми бръкне под роклята, преди да ми хване ръката и да я сложи в скута си и да прошепне, че има подарък за мен. Градинаря ме целуна, когато свърши, и ми каза да отида да си почина. Все още си вдигаше долнището, докато излизаше от трапезарията. Върнах се от другата страна на плота, взех недоядения портокал и седнах до Дезмънд, чието лице бе мокро и лъщящо от сълзи. Той се взираше в мен с безизразни очи.

Наранени очи.

Довърших си портокала, докато Дезмънд се сети какво да ми каже, но така и не го изрече на глас. Само ми подаде пуловера си. Аз го облякох и когато посегна към ръката ми, го оставих да я хване.

Той никога нямаше да отиде в полицията.

И двамата го знаехме.

Единствената промяна за този половин час бе, че сега малко се мразеше за това.

* * *

— Още не си попитала кои са оцелели — предизвиква я Едисън.

— Няма да ми позволиш да ги видя, докато не ти кажа всичко, което искаш да знаеш.

— Така е.

— Значи ще разбере, когато приключим, и вече ще мога да прекарам известно време с тях. В момента компанията ми така или иначе няма да промени нищо.

— Изведнъж не ми е толкова трудно да повярвам, че не си плакала от шестгодишна.

На лицето ѝ потрепва лека усмивка.

— Шибаната въртележка — ведро се съгласява тя.

* * *

Споменах ли, че Блис направи въртележка? Можеше да измайстори почти всичко от полимерна глина и вкарваше тава след тава за печене под вечно смръщения поглед на Лорейн, която я надзираваше. Беше единствената от нас, допусната до фурната. Също така беше и единствената, която го бе поискала. В нощта, преди да умре, през онези дълги часове, които прекарахме сгущени една до друга в леглото ѝ, Лионет ни разказваше истории от времето, когато е била по-малка. Не спомена имена и места, но въпреки това ги разказа, а тази, която я накара да се усмихне и която обичаше много повече от останалите, бе за една въртележка.

Баща ѝ изработвал фигури за много въртележки и понякога малката Касиди Лорънс ги рисувала, а баща ѝ вграждал рисунките ѝ в следващите проекти, като я оставял да избира цветовете или израженията на лицата им. Веднъж я взел със себе си при доставката на кончета и шейни за един пътуващ панаир. Поставили фигурите върху диска, а тя седяла на парапета и гледала как прокарват жиците през златистите прътове, за да могат конете да се движат нагоре-надолу. Когато всичко било готово, тя се затичала около въртележката, галела кончетата и шепнела имената им в ушите им, за да не ги забравят. Знаела името на всяко едно от тях и ги обичала.

Особеностите на Градинаря не съществуват поотделно, само в крайностите си.

Но кончетата не били нейни и когато дошло време да се прибира, трябвало да ги остави и вероятно никога повече нямало да ги види. Не можела да плаче, защото била обещала на баща си да бъде послушна, била обещала, че няма да прави сцени на тръгване.

Тогава сътворила първия си оригами кон.

В кабината на камиона по пътя към къщи тя направила дузина оригами кончета, като използвала листове от тетрадка и касови бележки от заведения за бързо хранене, за да се упражнява, докато не се уверила, че може да ги прави добре. Когато се прибрала, вече можела да ползва и хартия за принтер. Редяла конче след конче и ги оцветявала, за да приличат на онези, които била оставила, шепнела имената им, докато ги майсторяла, и когато приключила, внимателно боядисала тънки щифтчета и ги прикрепила към тях с лепило. Начертала и оцветила плочата, пресъздавала и шарките на покрива, дори картинките и сложните завъртулки по цялата основа на платнището, а

майка ѝ помогнала да сглобят всичко. Баща ѝ дори поставил манивела в основата, за да може цялата конструкция бавно да се върти. Родителите ѝ били толкова горди с нея.

Сутринта на деня, в който била отвлечена, след като тръгнала за училище, въртележката ѝ все още гордо стояла на полицата над камината.

След като Лионет умря, съсредоточих усилията си върху новото безименно момиче.

Блис си имаше полимерната глина.

Тя не показваше на никого по какво работи и никоя от нас не питаше. Оставихме я да преживее мъката по свой си начин. Тя бе необичайно съсредоточена върху този проект. Честно казано, стига да не беше фигурка на *Luscaena cupreus*, нямаше за какво толкова да се притеснявам. Блис постъпи така след смъртта на още няколко момичета и петсантиметровите ѝ пеперуди ми се струваха по-зловещи и плашещи от тези в стъклените ковчези.

Тогава обаче възпалението на новото момиче стигна критична точка — татуировката ѝ никога нямаше да зарасне както трябва. Дори и инфекцията да не я убиеше, крилата щяха да са безнадеждно обезобразени, а беше изключено Градинаря да се примири с дефекта. Не и когато красотата бе причината, заради която ни избираше.

Стените се спуснаха в малките часове на нощта точно като при нормален сеанс за татуиране, но когато се вдигнаха, момичето не беше в залата за татуировки. Нямаше я и в леглото ѝ. Така и не се появи в някоя витрина. Не беше сбогуване.

Беше просто... нищо.

От нея буквално не беше останало нищо, дори и име.

Търсих я и когато приключих, се върнах в стаята. Блис ме чакаше със скръстени крака на леглото ми и с рокля, смачкана на топка в скута си.

Върху бледото ѝ лице се бяха появили тъмни сенки и аз се зачудих колко ли бе спала, откакто Лионет се беше сбогувала с нас.

Седнах до нея на леглото, като подгънах единия си крак под себе си, и се облегнах на стената.

— Мъртва ли е?

— Ако още не е, скоро ще бъде — въздъхнах аз.

— Тогава ще дундуркаш някое ново момиче, след като пристигне и докато ѝ правят татуировката.

— Вероятно.

— Защо?

И аз самата се бях питала същото през последната седмица.

— Защото Лионет смяташе, че е важно.

Блис махна дрехата от скута си и разкри скритата под нея въртележка. Лионет бе направила и друга от хартия, когато бе пристигнала в Градината — след смъртта ѝ се озова на полицата над леглото на Блис. Беше я пресъздавала в цвят, същото бе направила и Блис, но със собствения си материал. Златните пилони дори имаха спираловидни рифове. Пресегнах се и побутнах червения вимпел на върха и цялото нещо леко се завъртя.

— Трябваше да я направя — прошепна тя, — но не мога да я задържа.

Блис избухна в ужасни сърцераздирателни стенания върху леглото ми. Тя не знаеше за моята въртележка. Не знаеше, че бях седяла върху кон, боядисан в черно и червено, и най-накрая бях разбрала, че родителите ми не ме обичат, или поне не достатъчно. Денят, в който окончателно бях проумяла — и приела, — че не съм желана.

Внимателно я избутах от скута си и побутнах коляното ѝ с палеца на крака си.

— Вземи си душ.

Тя хлъцна и се свлече от леглото, за да изпълни каквото ѝ казах. Докато отмиваше двуседмичната тъга и гняв, аз разгледах кончетата, за да видя дали някое от тях съвпада с онова, което бях поляла с последните си сълзи преди десет години.

Отговорът беше — почти. Този кон имаше сребриста, а не златиста юзда и червена панделка в черната грива, но иначе беше много, много сходен. Обърнах се на коляно и оставих въртележката на полицата до Симба, до оригами менажерията и другите полимерни фигурки, до камъните, които Евита бе изрисувала, стихотворението на Данел и всички други съкровища, които някак бях успяла да натрупам след шест месеца в Градината. Чудех се дали да не накарам Блис да направи малко момиченце с тъмна коса и смугла кожа, което да седи на

черно-червения кон и да се върти, върти, върти на въртележката и да гледа как целият свят го изоставя.

Ако я бях помолила, тя щеше да попита защо, но това малко момиченце нямаше нужда от съчувствие, а окончателно да бъде забравено.

Блис излезе от банята, тялото и косата ѝ бяха увити във виолетова и розова кърпа, и най-накрая заспа, свита до мен като една от дъщерите на София. Подпъхнах едната си ръка под главата и се притиснах към стената, като от време на време се протягах и бутах въртележката, за да видя как черно-червеният кон се плъзва малко подалеч от мен.

* * *

Ще му се да може да ѝ позволи това отклонение. Да остави разговора да излезе от релсите, да ѝ даде възможност да избегне челния удар, към който трябваше да я поведе.

Но Виктор се навежда напред на стола и се покашля, и когато тя обръща нещастните си очи към него, той бавно кимва.

Момичето въздъхва и скръства ръце в скута си.

* * *

През следващата седмица Дезмънд не припари до Градината. Не използваше паролите си, не придружаваше баща си, никакъв го нямаше. Блис попита Градинаря за причината по обичайния си отвратително нахакан начин, но той се разсмя и ѝ каза да не се тревожи, синът му се бил съсредоточил върху предстоящите избори.

Аз бях доволна.

Независимо дали се криеше, странеше, или просто обмисляше нещата, нямах нищо против отсъствието на още един мъж, когото да забавлявам. Радвах се на свободното пространство, което ми позволяваше да мисля.

Ейвъри все пак се върна в Градината, което означаваше, че постоянната ми деликатна намеса беше необходима, за да предпазя по-

крехките момичета от неговия интерес. Грижете за Симон обаче допълнително ме затрудняваха.

Тя видимо отслабна през последната седмица и половина и не можеше да задържи никаква храна повече от половин час. През деня седях при нея, а през нощта, когато Данел идваше да ме отмени, отивах в Градината и спях на слънчевата скала, където можех да се преструвам, че стените не падат и времето не тече.

Харесвах Симон. Беше забавна и хаплива, не се връзваше на глупости и успяваше да се издигне над нещата. Докато ѝ помагах да се върне в леглото след поредното висене пред тоалетната чиния, тя ме сграбчи за китката.

— Ще трябва да си направя тест, нали?

Блис ми беше казала, че Лорейн дошла на закуска и задавала въпроси.

— Да — отвърнах провлачено. — Мисля, че ще се наложи.

— И ще е положителен?

— Така мисля.

Симон затвори очи и отметна с ръка потните кичури коса от челото си.

— Трябваше да се сетя по-рано. Виждала съм мама и по-големите ми сестри бременни и те повръщаха по цели два месеца.

— Искаш ли аз да пишкам на теста вместо теб?

— Колко сме сбъркани, щом това ни е декларацията за обич и приятелство? — Тя примирено поклати глава. — Не искам и двете да умрем, какъвто, както знаем, ще е крайният резултат.

Известно време седяхме в мълчание, защото някои въпроси така и не намират отговори.

— Ще ми направиш ли услуга? — попита тя накрая.

— Какво искаш?

— Ако книгата е в библиотеката, може ли да ми почетеш?

Когато ми каза какво иска, почти се засмях. Почти. Не защото беше смешно, а защото почувствах облекчение, че бих могла да направя точно това за нея. Взех книгата от библиотеката, седнах на леглото до Симон, хванах я за ръка и отворих на съответната страница, за да започна да чета.

— „Беше люта зима, валеше сняг, настъпваше тъмна вечер — последната вечер на годината. В тоя студ и в тая тъмнина вървеше по

улиците бедно, малко момиченце, гологлаво и босо“^[4].

* * *

— Каква е тази книга?

— Част от книга — поправя го момичето. — „Малката кибритопродавачка“ от Ханс Кристиан Андерсен.

Виктор смътно си спомня историята — някакъв балет, в който дъщеря му Британи участва като много по-малка, но споменът е заглушен от „Лешникотрошачката“ и „Храбрият оловен войник“.

— От онези приказки, които са много по-разбираеми в Градината, отколкото в истинския свят.

* * *

Продължих с други приказки, когато тази свърши, но млъкнах, щом в стаята влезе Лорейн. Носеше поднос с два обяда, а между тях имаше тест за бременност.

— Трябва да съм тук, докато го правиш — оповести тя.

— Стига, бе.

Симон въздъхна, седна, облегна се на таблата на леглото и посегна към чашата с вода. Подадох ѝ още една от подноса, този път с плодов сок, и тя изпи и него. Направи похвален опит да преглътне обяда, който се състоеше само от супа и препечена филийка, но по-голямата част остана недокосната. Когато течностите преминаха през системите ѝ, тя грабна теста от подноса, влезе в малката си тоалетна и дръпна пердето, за да се скрие.

Лорейн се въртеше край входа като лешояд, раменете ѝ бяха приведени, а очите — приковани в завесата.

Симон се наведе напред и срещна погледа ми, след това кимна към кучката на входа. Аз кимнах, поех дълбоко дъх и започнах да чета „Храбрият оловен войник“.

С пълен глас.

Това ми спечели зверски смръщена физиономия от готвачката медицинска сестра, но поне даде възможност на Симон да се изпишка на спокойствие. Чухме я да пуска водата и миг по-късно тя излезе иззад пердето, хвърляйки капещия тест към по-възрастната жена.

— Забавлявай се. Върви да докладваш. Само се разкарай.

— Не искаш ли да...

— Не. Махай се. — Симон се хвърли на леглото и горната половина на тялото ѝ се озова в скута ми. — Ще продължиш ли да ми четеш?

Подпрях книгата върху гърба ѝ, скрих скучните кафяви криле на *Neonympha mitchellii* и продължих от там, където бяхме спрели. Симон спа през по-голямата част от следобеда, като от време на време се събуждаше и се хвърляше към тоалетната. По-късно Данел дойде при нас и подреди тъмокестенявата ѝ коса в елегантна прическа. Блис ни донесе вечеря и я украси с малки полимерни цветчета на ралица. След като аз се нахраних, а Симон разбърка чинията си, Блис отнесе подносите в кухнята при Лорейн. Когато настъпващата вечер размести сенките в коридора, на входа се появи Градинаря.

С рокля.

Беше многопластова дреха от чиста коприна в кафяви и кремави нюанси, които трябваше да подчертаят смуглата ѝ кожа. Симон вдигна очи, щом всички внезапно се умълчахме, видя роклята и бързо извърна лице, преди да сме забелязали сълзите ѝ.

— Дами?

Данел трескаво замига и целуна извивката на ухото на Симон — толкова успя да се доближи до лицето ѝ, и мълчаливо напусна стаята. Симон бавно се изправи до седнало положение, прегърна ме и зарови нос в рамото ми. Аз я стиснах с всички сили, защото усетих, че започва да трепери.

— Казвам се Рейчъл — прошепна тя в извивката на врата ми. — Рейчъл Йънг. Ще го запомниш ли?

— Ще го запомня. — Целунах я по бузата и с неохота я пуснах. С книгата с приказки в ръка отидох до входа, където Градинаря леко ме целуна.

— Няма да я боли — прошепна той.

Тя щеше да умре.

В този момент трябваше да се върна в стаята си или да отида при Блис или Данел. В този момент трябваше да се съберем на малки групички, да се правим, че не сме това, което сме, и да тъжим за загубата, която все още не се бе състояла. В този момент трябваше да чакаме Симон да умре.

Но за първи път не можех да го направя.

Просто не можех.

Светлините примигнаха като предупреждение към нас да се приберем по стаите си, преди стените да се спуснат и да препречат входовете. Излязох на пясъчната пътека и забелязах раздвижване в сенките в далечния край на Градината. Не бях сигурна дали е Ейвъри, Дезмънд или някое от момичетата, но точно тогава не ми пукаше. Светлините угаснаха и стените засъскаха зад мен, сетне глухо тупнаха в тишината.

Навлязох още по-навътре в Градината. Вървах по брега на потока, докато не стигнах до водопада. Хвърлих книгата върху скалата на безопасно разстояние от пръските, обгърнах корема си с ръце и стиснах лактите си в опит да се съпротивявам на огромната тежест, която растеше в гърдите ми. Главата ми се отметна назад и се опря в камъка. Зарях поглед в стъклата над мен. Звездите се появяваха една по една в настъпващата вечер, някои бяха сребристи и ярки, други — бледи, синкави или жълтеникави. Имаше и една самотна червена точка, която сигурно беше самолет.

Малка искрица светлина се стрелна в небето и макар да бях наясно с научното обяснение — знаех, че това е космическа отломка, камък, метал или някакъв отпадък от сателит, който изгаря в атмосферата, — единственото, за което можех да мисля, беше онази глупава приказка.

„Някой умира в тоя час!“ — помисли си момиченцето, защото баба му, която го обичаше много, но бе умряла вече, му беше разказвала, че когато пада някоя звезда, тогава се възнася към бога една човешка душа.

Това глупаво малко момиченце стои навън през зимата и не спира да пали кибритени клечки, за да зърне семейства, които не са — и никога няма да бъдат — нейни. Накрая измръзва до смърт в онези жестоки моменти от реалността между пламъчетата, защото клечките, макар и да горят, само светят, но не топят.

Дъхът ми секна при сблъсък с нарастващата огромна тежест, която не успяваше да преодолее. Не можех нито да вдишам, нито да издишам, застоялият въздух в гърдите ми ме давеше. Шум от листа и клони отекна в тишината, когато паднах на колене и започнах да се боря за глътка въздух, която така и не идваше. Свих ръката си в юмрук и заудрях с него по гърдите си, но освен че се появи нова пулсираща болка, нищо друго не се случи. Защо не можех да дишам?

Една ръка докосна рамото ми. Извърнах се и я избутах, но паднах заради некоординираното движение.

Дезмънд.

Претърколих се на колене и длани, с мъка се изправих на крака, минах през водопада и влязох в пещерата, но той ме последва и ме хвана, когато се спънах в дупка на земята и пак полетях. Внимателно ме положи на земята и коленичи пред мен. Взираше се в лицето ми, докато се мъчех да си поема дъх:

— Знам, че нямаш никаква причина да ми се довериш, но въпреки това го направи, само за минута.

Ръката му се приближи към лицето ми и аз отново я избутах. Дезмънд поклати глава и ловко ме обърна към себе си. С едната си ръка притисна ръцете ми отстрани на тялото, а с другата покри носа и устата ми.

— Вдишай — прошепна той в ухото ми. — Няма значение дали ще е с пълни гърди, пак ще поемеш малко въздух. Вдишай.

Опитах и може би беше прав, може би наистина поемах някакъв въздух, но не го усещах. Долавях само ръката му, която бе застанала между мен и онова, от което имах нужда, за да живея.

— Правя това, за да те принудя да вдишаш висока концентрация на въглероден двуокис — продължи той спокойно. — Вдишай. Въглеродният двуокис се закача за кръвотока ти на мястото на кислорода и забавя реакциите на тялото ти. Вдишай. Когато тялото ти достигне критична точка и се намиращ на ръба на припадъка, естествената му реакция побеждава психологическите фактори. Вдишай.

Всеки път, щом ми даваше указания, се опитвах да ги изпълня, наистина се опитвах, но не ми достигаше въздух. Спрях да се боря, крайниците ми сякаш се наляха като с олово и се отпуснах до гърдите му. Ръката му все така плътно покриваше носа и устата ми. Чувствах

се толкова омаломощена, че вече почти не усещах тежестта в гърдите си. Докато Дезмънд повтаряше указанията си, въздухът бавно започна да прониква в дробовете ми. Изведнъж главата ми се замая, но дишах. Дезмънд премести ръка върху рамото ми и започна да движи длан нагоре-надолу по ръката ми, като продължаваше да шепне:

— Вдишвай.

С течение на времето дишането отново се превърна в навик, даденост, за която не се налага да мисля, и тогава затворих очи, заслепена от срам. Никога преди не бях получавала панически атаки, макар често да ги бях наблюдавала при други, и собствената ми неспособност да постъпя разумно направо ме срази. Още повече че и друг стана свидетел на това. Когато бях наполовина сигурна, че няма да падна по лице, се олюлях и се опитах да се изправа на крака.

Дезмънд затегна хватката си около мен. Не болезнено, но достатъчно, за да не мога да отида никъде без борба.

— Аз съм страхливец — промълви той. — По-лошо, мисля, че съм като баща си. Но щом мога да ти помогна по този начин, моля те, позволи ми.

Ако около онази малка кибритопродавачка се бе увил някой така топъл и стабилен, ако тялото му я бе покрило, дали щеше да оцелее?

Или и двамата щяха да замръзнат?

Дезмънд се завъртя и се облегна на стената. Внимателно ме издърпа, докато не се озовах между краката му, извърната настрани, бузата ми се притисна в гърдите му и почти чувах как бие сърцето му. Синхронизирах все още нестабилния си дъх с пулса му и усещах как се усилваше и прескачаше всеки път, щом помръднеш. Той не беше набит като брат си, не беше застрашително мускулист, нито имаше жилавата сила на баща си. Беше слаб като бегач, крехък и издължен. Тихичко тананикаше мелодия, която не разпознавах и не можех да чуя добре, притисната до гърдите му, но пръстите му се движеха по кожата ми, все едно свиреше на пиано.

Седяхме във влажната тъмна пещера с подгизнали от водопада дрехи, сгушени един в друг като деца след кошмар, а когато заспах, кошмарът не си бе отишъл. Събудех ли се, кошмарът пак щеше да ме очаква. Всеки ден през трите и половина години кошмарът щеше винаги, винаги да е тук и от него нямаше спасение.

Но поне за няколко часа можех да се престоря, че има.

Можех да съм малката кибритопродавачка, да паля илюзиите си в стената като кибритени клечки и да се топля на тях, докато пламъчето не угасне и отново не се озова в Градината.

* * *

— Не са били просто пленнички, нали? — пита Виктор, след като ѝ дава малко време да се съвземе. — Били са ти приятелки.

— Някои от тях са приятелки. Всичките са семейство. Предполагам, че така става.

* * *

Понякога беше трудно да се заставиш да опознаеш другите. Така само щеше да боли повече, когато умрат, или пък ти щеше да нараниш тях, когато умреш. Често се затруднявах да повярвам, че болката си струва. Сърцето на Градината обаче се криеше в самотата и вечната опасност да се сринеш, така че изграждането на връзка с останалите хора изглеждаше по-безопасното зло. Не задължително по-малкото, а по-безопасното.

Ето защо знаех, че Назира се страхува от забравата дори повече от Блис. Тя беше художничка и изпълваше скицник след скицник с рисунки на семейството и приятелите си. Изобразяваше любимите си дрехи, дома и училището си, малката люлка в градския парк, където била първата ѝ целувка. Рисуваше ги отново и отново и изпадаше в паника, ако случайно подменеше някой детайл или споменът за него ѝ убягваше.

Там беше и Зара Кучката, а когато Блис те нарече така, значи наистина си непоносима и ужасна. Блис, общо взето, беше рязка и не проявяваше търпимост към глупостите. Зара изначално беше зла. Харесваше ми, че не се поддава на илюзиите, но правеше живота истински ад за онези, които имаха нужда да се вкопчват в тях. Като Назира, която вярваше, че стига да не забрави миналото си, ще се завърне при него. Не минаваше и седмица, без да ги разтървавам, обикновено като завлека Зара до потока и я бутна там, докато се

усмири. Не ми беше приятелка, но в спокойните мигове я харесвах. Обичаше книгите също като мен.

Гленис непрекъснато тичаше, правеше безкрайни обиколки по коридорите, докато Градинаря не нареди да ѝ дават два пъти повече храна, отколкото на останалите. Равена бе една от малкото с МРЗ плейър и тонколонка и танцуваше с часове. Балет, хип-хоп, валс, степ без обувки — всичко, което сигурно бе тренирала с години. Когато някоя от нас минаваше покрай нея, Равена сграбчваше ръката ѝ и я придърпваше да танцуват. Хейли обичаше да се грижи за косите на останалите и правеше фантастични прически, Пиа искаше да разбере как работи всичко, Маренка бродираше великолепно — дори имаше изключително остра ножица, която Градинаря изискваше тя да носи на панделка на шията си, за да не може някоя друга да се нарани. Адара пишеше разкази, Елени рисуваше и понякога Адара караше Елени или Назира да илюстрират произведенията ѝ.

Там се намираше и Сирват. Сирват беше... Сирват. Трудна за разгадаване. Не само защото бе дистанцирана и тиха.

Никога не се знаеше какво, по дяволите, ще излезе от устата ѝ. Тя бе последната, която Лионет посрещна. Лионет изрично ме помоли да не ѝ помагам с нея, защото Сирват беше много особена и нито Лионет, нито аз можехме да отгатнем каква ще е реакцията ми. Видях я за първи път, когато крилете ѝ вече бяха готови. Беше се проснала на брега на потока с лице в калта, а Лионет се взираше в нея, напълно объркана.

— Какво правиш? — попитах.

Тя дори не ме погледна, половината ѝ светлокестенява коса бе изцапана с кал.

— Водата може да те убие по много начини, не само чрез удавяне. Пиенето на прекалено големи количества е смъртоносно, също както пълната ѝ липса. Погледнах към слисаната Лионет.

— Тя наистина ли иска да се самоубие?

— Не мисля.

Не искаше, поне през повечето време. С течение на месеците разбрахме, че Сирват си е такава. Намираше цветя, които можеха да ни отровят, ако ги изядем, но тя самата не опитваше нито едно. Знаеше хиляди преки пътища към смъртта и беше очарована от момичетата

във витрините по начин, който никоя от нас не искаше да разбере. Посещаваше ги почти толкова често, колкото Градинаря.

Сирват беше странна птица. Честно казано, не прекарвах много време с нея, а тя сякаш не го забелязваше, камо ли да има нещо против.

Но повечето се познавахме добре. Дори когато предпочитахме да не споделяме за животите си преди Градината, в нашата компания съществуваше близост. За добро или зло — почти винаги за зло, — бяхме Пеперуди. Неотменима точка на сближаване.

* * *

— И тъгувахте една за друга. — Не е въпрос.

Устата ѝ се изкривява. Не е усмивка, дори не е гримаса, а потвърждение, че трябва да реагира на думите му.

— Винаги. Дори нямаше нужда да чакаме някоя да се озове зад стъклото. Тъгувахме една за друга всеки божи ден, защото всеки божи ден умирахме.

— Дезмънд сближи ли се с другите момичета?

— И да, и не. С течение на времето. Беше... — Инара се колебае, очите ѝ се стрелкат между Виктор и наранените ѝ ръце, после въздиша и стисва длани в скута си под масата, извън полезрението им. — Е, досещаш се, че беше сложно.

Той кимва.

— Баща му какво мислеше?

* * *

На другия ден, след като Симон се озова зад стъклото — не че я бяхме видели, защото стените все още бяха спуснати, — Градинаря отново ме заведе в апартамента си за изискана частна вечеря. Доколкото знаех, без специално да съм го питала, бях единствената, която водеше там. Предполагам, че трябваше да съм поласкана, но ми се струваше само и единствено обезпокоително. Разговорът беше небрежен. Градинаря не спомена Симон нито веднъж и аз не попитах

за нея, защото не исках да знам най-лошото. Единствената загадка, която бе останала в това място, бе как точно щеше да ни убие.

Когато приключихме с десерта, Градинаря ми каза да седна с пълна чаша шампанско и да се отпусна, докато той раздига масата. Избрах си фотьойл, а не диван, вдигнах опората за крака и придърпах дългата си рокля, така че да скрие дори стъпалата ми. С тази рокля можех да водя церемония по награждаване и се чудех колко ли пари пилее похитителят ни за Градината и за нашата издръжка. Пусна някаква класическа музика на старомоден грамофон, а аз затворих очи и облегнах глава на меката облегалка.

Дебелият килим приглушаваше стъпките му, но все пак чух как се връща. Застана над мен и известно време просто ме наблюдаваше. Знаех, че понякога обича да ни гледа как спим, но беше още по-зловещо да го прави, докато съм будна.

— Дезмънд разстрои ли те онази вечер?

Рязко отворих очи, което той прие като знак да седне на облегалката за ръце.

— Да ме е разстроил?

— Преглеждах някои от записите и видях как го отблъскваш. Той те последва в пещерата, но там няма камери. Да не би да те е разстроил или наранил?

— О, не.

— Мая.

Насилих се леко да се усмихна. Не бях сигурна дали го правя заради него или заради себе си.

— Бях разстроена, да, но стана преди Дезмънд да дойде. Получих паническа атака. Никога преди не ми се бе случвало и не знаех какво да направя, затова първоначално изтълкувах погрешно присъствието му. Той ми помогна да я преодоля.

— Паническа атака?

— Ако след година и половина това е единствената ми реакция, не мисля, че е толкова тревожно, нали?

Градинаря ми отвърна с усмивка — топла и искрена.

— И той ти е помогнал?

— Да. И остана при мен, докато се успокоя.

Дезмънд не си тръгна през цялата нощ, дори когато чухме две различни врати да се отварят и доловихме как баща му върви по

коридорите с подсмърчащата Симон. Понякога обичаше да чука момичетата за последно, преди да ги убие. Предполагам, че е по-добре да го прави в собствената ѝ стая, отколкото в някоя от тайните. Дез остана с мен до сутринта, когато всички врати се вдигнаха и момичетата излязоха в Градината, за да са заедно след болезнената загуба, което той не разбра, защото не осъзнаваше, че Симон вече е мъртва или скоро щеше да бъде. Дали си мислеше, че просто ще бъде изгонена? Или принудена да направи аборт?

— По-малкият ми син е труден за разгадаване.

— Което значи, че не можеш да разгадаеш реакцията му към нас?

Градинаря се засмя и кимна, след което се плъзна до мен във фотьойла. Прегърна ме с една ръка през раменете, придърпа главата ми до гърдите си и за миг заприличахме на обикновени хора, които са се гушнаели, за да гледат филм.

Само че ако бяхме обикновени хора, кожата ми вероятно нямаше да настръхне. Със сигурност не ставаше така с Тофър или когато се струпвахме върху диваните на Джейсън, Кегс или някое друго момче от работа. Интимността с Градинаря бе точно толкова илюзорна, колкото и крилете, които татуираше на гърбовете ни — от нея не произлизаше нищо истинско.

— Той не обича да говори с мен за това.

— Като се има предвид, че сме нещо като харем, не мога да си представя, че повечето младежи биха се чувствали удобно да разговарят по тази тема с бащите си. Можеш да помолиш родителите си за съвет как да подходиш към някого или какво да правиш на първа среща, но сексът обикновено е табу, дори когато не присъства проблемът с доброволното даване на съгласие.

Това бе поредното напомняне, че не бяхме обикновени хора, защото Градинаря само се засмя и повдигна брадичката ми, за да ме целуне. Хрумна ми, че можех да отида в личната му кухня в апартамента, да взема нож и да го забия в сърцето му. Можех да го убия там и тогава, но ме спря мисълта, че Ейвъри щеше да наследи Градината.

— Ейвъри бе много развълнуван, когато му показах Градината за първи път. Винаги говореше за нея, когато оставахме насаме. Може би

един баща няма нужда да знае толкова много за сина си, но не виждам Дезмънд да прави нещо повече от това да разглежда.

— Разочарован ли си? — попитах без следа от емоция.

— Озадачен съм. — Ръката му се придвижи нагоре по рамото към тила ми и дръпна връзките на роклята. Черната коприна се разпиля под пръстите му и той гледаше как дрехата се смъква надолу до талията и оголва гърдите ми. Леко галеше едното ми зърно, докато говореше. — Той е здрав млад мъж, обграден от красиви момичета, и знам, че не е девствен, но въпреки това не се възползва от възможностите.

— Може би още се приспособява.

— Може би. Или пък разнообразието не го изкушава. — Градинаря леко ме повдигна, за да може да се настани по-удобно и да получи по-добър достъп до гърдите ми, след което свлече роклята до бедрата ми. — Когато идва, търси теб, дори и да не те намира.

— Очевидно съм много директен човек — отвърнах сухо и той се засмя.

— Да, разбирам защо ти задава въпросите си. Какво би направила, ако дойде при теб, както аз идвам?

— Предполагам, че също като при теб и Ейвъри, се очаква да правим каквото ни се каже. Не съм ли права?

— Значи ще му позволиш да те докосва? — Градинаря сведе глава към гърдата ми и устните му допряха чувствителната кожа. — Ще му позволиш да си достави удоволствие с теб?

Дезмънд не беше като баща си.

Но беше негов син.

— Освен ако не ми наредиш обратното, правя каквото се иска от мен.

Той простена и изцяло съблече роклята ми, хвърли я на черна купчина до фотьойла, а устата и ръцете му превърнаха тялото ми в предател. Не изрече нито дума, само повтаряше името ми. Виковете му грубо отекваха в тишината.

*Съществуват неразделими неща.
Природата им двойствена създава
чрез светлина обвивката и същността.*

*Тъй те в предмет и сянка се явяват.
Във двойна тишина, море и бряг, душа и тяло.
Ала обитава молитви тихи и трева горяла
с болезнено познание едно от тях^[5].*

Онази вечер ме обладаваше отново и отново — на фотьойла, на килима, в голямото легло, и аз изрецитирах наум всичко, което можах да си спомня, дори и рецепти за напитки. Много преди да дойде утрото обаче, думите ми свършиха и усетих как отровата се влива през пукнатините в душата ми. Бях свикнала с гадното усещане, което ме обземаше, след като давах на Градинаря да ме чука, но така и не преодолях зашеметяващата болка от това да му позволявам да вярва, че ме обича.

Когато най-после ме изпрати до стаята ми, седна накрая на тясното ми легло и ме зави с одеялото, отметна косата от лицето ми и леко ме целуна.

— Надявам се Дезмънд да осъзнае каква изключителна млада жена си — прошепна той до устните ми. — Ти би му се отразила толкова добре.

След като си тръгна, станах от леглото и влязох под душа. Търках кожата си, докато се зачерви, защото ми се искаше да вярвам, че мога да отмия спомена за докосването му. Блис ме намери там и, неочаквано за нея, тактично си замълча. Помогна ми да се доизплакна и когато косата ми бе сресана, без възли и стегната на опашка, се свихме под одеялата.

За първи път разбрах защо беше обмисляла да скочи.

За първи път ми се стори, че не си струва да искам онези допълнителни години пред пренебрежимо малката възможност да избягам.

За първи път от година и половина усетих всяко бодване на иглите, вкарващи отровното мастило в тялото ми. Никога не съм се вкопчвала в надеждата, както и никога не съм се поддавала на отчаянието, но усещах как сега то ме задавя при всеки спомен. Поех дълбоко дъх, заслушана в ехото от гласа на Дезмънд в пещерата, и то ми напомни да продължа да дишам, така че дори Блис, която ми бе

помагала при състояния, в които другите не подозираха, че изпадам, да не види колко уплашена бях.

И от ужас сломена, безволна, в миг отпусна крилата си тя над развените мъртви листа — да се ваят в праха меланхолно над развените мъртви листа^[6].

Но моите криле не можеха да се движат и аз не можех да летя, дори не можех да плача. Бяха ми останали само ужасът, агонията и тъгата.

* * *

Виктор напуска стаята, без да продума.

Миг по-късно Ивон се появява в коридора от залата за наблюдение и му подава две бутилки с вода.

— Рамирес се обади с нова информация — докладва тя. — Момичетата в по-деликатно състояние се стабилизират. Все още искат да се срещнат с Мая, преди да отговорят на прекалено много въпроси. Сенатор Кингсли започва да притиска Рамирес да се свърже с нея.

— Мамка му. — Виктор търка бузата си. — Рамирес не може ли да я задържи в болницата?

— Още малко. Тя действа като посредник между сенатора и дъщеря ѝ. Смята, че може да спечели още няколко часа, имайки предвид какво се случва.

— Добре, благодаря. Кажи на Едисън, щом се върне.

— Ще го направя.

Политиците са като службите за закрила на детето, мисли си той. В крайна сметка са полезни, но са страшни дразнители, докато си вършат работата. Връща се в стаята за разпити и подава едната бутилка на Инара. Тя я приема с кимане и развърта капачката със зъби вместо с разранените си ръце. Половината от съдържанието ѝ изчезва, след което момичето затваря очи и я оставя на масата. Показалецът ѝ рисува нещо по металната повърхност, докато събира сили за следващия въпрос.

Виктор наблюдава движението на пръста ѝ и стомахът му се свива, когато осъзнава, че това, което първоначално приема за

драскулки, всъщност са криле на пеперуда. Инара я очертава върху метала като в транс, сякаш за да не забравя какво я е довело тук.

— Вече нямам време да те защитавам — продумва агентът.

Момичето само го поглежда.

— Много влиятелни хора искат да знаят какво се е случило. Те няма да са търпеливи като мен, Инара, а аз бях много търпелив с теб.

— Знам.

— Спри да танцуваш около истината. Кажете ми каквото трябва да знам.

* * *

Известно време Градинаря продължи да се озадачава от помладия си син. Дезмънд редовно посещаваше Градината, но не докосваше никоя от нас. Най-много да ни подаде ръка, за да ни помогне да станем.

Донесе си и учебниците.

През деня бях при последната пристигнала — изключително същество от японски произход. През нощта Данел оставаше при спящото момиче, а аз се качвах горе на скалата, вкопчена в илюзията за пространство. Дезмънд често идваше при мен и първите няколко пъти седяхме мълчаливо, всеки потънал в четивото си. Отдавна не бях стояла до мъж, без да се чувствам в истинска опасност. Не че бях в пълна безопасност, но не усещах и заплахата. Понякога говорехме за следването му. Никога за Градината. Никога за баща му.

Мразех го — мисля, че се дължеше на отказа му да нареди пъзела, — но не го показвах. Градинаря никога нямаше да ни пусне, а Ейвъри бе прекалено опасен, че да се опитваме да му влияем. Не бях сигурна дали Дезмънд е надеждата ни, но лично за мен най-много се доближаваше до това понятие. Исках да живея, исках и другите момичета да живеят и за първи път исках митът за избягалата Пеперуда да е верен. Исках да вярвам, че мога да изляза, без да свърша зад стъклото или на речния бряг.

Един ден Дезмънд донесе цигулката си.

Градинаря ми бе казал, че синът му е музикант. Бях виждала как, щом се замисли, пръстите му се движат върху книги, камъни, колене,

върху всяка налична повърхност, все едно е инструмент. Сякаш превеждаше терзанията си на езика на музиката, за да може да ги разбере.

Лежах по корем на скалата с книга и ябълка пред мен и държах под око три Пеперуди долу в основната Градина — бяха се потопили до шиите в малкото ни езеро и се пръскаха с всички сили. Знаех, че сензорите вече са предупредили Градинаря за присъствието им във водата, но момичетата само трябваше да си поиграят достатъчно дълго, за да го успокоят и да отклонят вниманието му в друга посока. Тази вечер го нямаше в Градината — беше споменал за някакво благотворително събитие, на което щял да ходи със съпругата си, когато дойдох да придружа новото момиче до стаята му след първия сеанс за татуиране, — но не се и съмнявах, че има начин да ни наблюдава, ако поиска. Елени и Исра бяха в Градината съответно от три и четири години и вече нищо не можеше да ги заблуди, но Адара бе пристигнала само два месеца преди мен. Като цяло се държеше, но от време на време получаваше ужасни пристъпи на депресия, които направо я омаломощаваха. Пристъпите бяха клинични и се чудех как без лекарства не са по-чести, но се опитвахме да не я оставяме сама по време на тези епизоди. Макар почти да излизаше от последния, настроението ѝ все още бе колебливо.

Дезмънд се качи по пътеката с калъфа в ръка и спря до скалата.

— Здравсти.

— Здравей — отвърнах.

Дори баналните поздрави звучаха странно в Градината.

Погледнах калъфа в ръката му. Дали, ако го помолех да ми посвири, щях да полаская егото му? Или щеше да си въобрази, че му дължа услуга? Бях умела в разгадаването на Градинаря и Ейвъри. Дезмънд беше по-труден. За разлика от баща си и брат си, той не знаеше какво иска.

Биваше ме да бягам от хората, не и в манипулациите. Това бе нова територия.

— Ще ми посвириш ли? — попитах накрая.

— Нали нямаш нищо против? Утре имам колоквиум, а не исках да будя мама. Щях да репетирам навън, но, въъ... — Дез посочи нагоре.

Не погледнах. Чувах дъжда по стъклото. Липсваше ми усещането за дъжд.

В апартамента почти винаги звучеше музика. Катрин обичаше класическа, Уитни предпочиташе шведски рап, Ноеми — блуграс^[7], а Амбър си падаше по кънтри. Получаваше се най-голямата музикална еkleктика, която можете да си представите. Някои от момичетата в Градината имаха радиоапарати или плейъри в стаите, но за повечето музиката вече не съществуваше.

Затворих книгата и се изправих до седнало положение, а Дезмънд натърка лъка си с колофон и разкърши пръсти. Беше невероятно да гледам всичките му дребни подготвителни ритуали, но когато най-накрая докосна лъка до струните, за да засвири, осъзнах защо баща му го наричаше музикант.

Беше повече от свирене. Макар да не бях експерт, Дезмънд ми се струваше технически умел, но същевременно можеше да накара нотите да плачат или да се смеят по струните. Пропиваше всяко произведение с емоция. Трите момичета долу в езерото спряха да се пръскат и се отпуснаха във водата, за да могат да слушат. Затворих очи и оставих музиката да ме обгърне.

Понякога, когато с Катрин сядахме навън на противопожарната стълба или на покрива в три-четири часа сутринта след работа, един тип от съседната сграда излизаше да се упражнява да свири на цигулка. Плетеше си пръстите и движението на лъка му невинаги бе в такт, но докато седяхме в полумрака — най-близкото до истинска нощ, на което можеш да се надяваш в града, — сякаш цигулката му беше любовница. Така и не разбра, че има публика, за него целият свят беше съсредоточен в инструмента и звуците, които двамата създаваха. Това бе единственото занимание, което с Катрин редовно вършехме заедно. Дори и да имахме свободна вечер, се стараехме да останем будни, за да излезем навън и да слушаме как момчето свири.

Дезмънд беше по-добър.

Преминаваше от композиция в композиция с лекота и когато накрая отпусна лъка, последните ноти продължиха да се реят в очакване на още.

— Не мисля, че ще имаш проблем с колоквиума — прошепнах.

— Благодаря. — Той провери инструмента, като нежно го гушна, и когато се увери, че всичко е както трябва, го върна в тапицирания с

кадифе калъф. — Когато бях по-малък, си мечтаех да стана професионален музикант.

— В минало време?

— Баща ми ме заведе в Ню Йорк и уреди да прекарам няколко дни с професионален цигулар, за да видя как е. Никак не ми хареса. Беше... ами някак си бездушно. Стори ми се, че ако с това си изкарвам прехраната, ще намразя музиката. Щом съобщих на баща ми, че бих предпочел да се занимавам с нещо друго, което все пак ще ми позволи да обичам музиката, той каза, че се гордее с мен.

— Той често се гордее с теб — промърморих и Дезмънд ми хвърли особен поглед.

— Говори за мен?

— Малко.

— Хм.

— Ти си му син. Той те обича.

— Да, но.

— Но?

— Но не ти ли се струва малко странно, че говори за сина си на пленничките си?

Реших да не му разкривам всичко, което баща му бе казал за него.

— По-странно от това, че изобщо има пленнички?

— Така е.

Ето че Дезмънд най-накрая беше в състояние да ни нарече пленнички, но не и да промени този факт.

Потоъкът, свързващ водопада и езерото, бе едва метър дълбок, ала Елени успя да преплува цялото разстояние до скалата, без да се изправя.

— Мая, влизаме. Имаш ли нужда от нещо?

— Не се сещам, благодаря.

Дезмънд поклати глава.

— Понякога приличаш на майката на къщата.

— Какво извратено малко сестринство.

— Мразиш ли ме?

— За какво, че си син на баща си ли?

— Вече започвам да осъзнавам до каква степен — промълви той. Седна до мен на скалата и опря ръце на коленете си. — Едно от

момичетата в курса ми по Фройд и Юнг има татуировка на пеперуда на рамото си. Грозна и зле направена — от онези пеперудени феи с лица, които приличат на разтопени кукли, но бе облечена в прилепнала рокля и до края на лекцията можех да мисля само за вашите криле и колко красиви са те. Ужасяващи, но също толкова красиви.

— Общо взето, и ние така гледаме на тях — отвърнах неутрално. Бях любопитна да разбера накъде бие.

— Съмнявам се, че се възбуждате при вида на крилето си.

О.

Да, определено беше син на баща си.

Но за разлика от баща си, се срамуваше от този факт.

— В един от другите ми курсове говорихме за патологичните вещомани и тогава се сетих за историята за колекцията от пеперуди на дядо. Естествено, след това се замислих за версията на баща ми и изведнъж отново си спомних за вас и как излъчвате повече достойнство само по татуировки, отколкото други хора, когато са напълно облечени. От седмици... сънувам определени сънища и се будя потен и надървен. Не знам дали са кошмари. — Дезмънд отметна косата от лицето си и опря ръка на тила си. — Не искам да вярвам, че съм от хората, които биха могли да извършат подобно нещо.

— Може би не си. — Свих рамене, когато той ми хвърли кос поглед. — Да се примириш със случващото се, е сложно, но не означава, че някога самият ти би го направил.

— Но все пак е примиряване.

— Наличието на добро и зло не предполага, че изборът между тях е лесен.

— Защо не ме мразиш?

Доста бях разсъждавала върху този въпрос през последните няколко седмици и все още не бях сигурна, че съм намерила отговора.

— Може би си точно толкова в капан, колкото и ние.

Наистина го мразех, но по различен начин от баща му и брат му.

Дезмънд повъртя думите ми в главата си. Внезапно реших да разгадая емоциите, които препускаха през лицето му. Имаше очите на баща си, но беше много по-притеснителен от Градинаря. Градинаря здраво се беше вкопчил в заблудите си, докато Дезмънд с течение на времето се изправяше лице в лице с тежките истини, или поне

частично. Не знаеше какво да прави с тях, но не се опитваше да ги изкарва нещо по-различно от това, което са.

— Защо не опиташ да избягаш?

— Защото други момичета са го правили преди мен.

— Бягали са?

— Опитвали са.

Той примигна.

— Има една-единствена врата, която води навън, и тя винаги е заключена с парола. Трябва да въведеш кода си както при влизане, така и при излизане. Когато идва екипът по поддръжката, стаите стават звукоизолирани. Можем да викаме и да тропаме колкото си искаме, но никой няма да ни чуе. Бихме могли да останем навън, когато стените се спуснат, но някоя се опитала да го направи преди десет години и не се получило. Само дето изчезнала. — И се завърнала в смола зад стъклото, но Дезмънд още не бе видял онези Пеперуди. Сякаш бе забравил думите на баща си как ни съхранява и след като умрем. — Не съм сигурна дали баща ти наема разсеяни хора, или пък е изкарал ситуацията като нещо съвсем нормално, но никой не се притекъл на помощ. В крайна сметка всичко опира до това, че се страхуваме.

— От свободата?

— От това какво ще се случи, ако почти успеем. — Вдигнах очи към нощното небе отвъд стъклото. Нека не се заблуждаваме. Баща му можеше да ни избие до крак доста бързо, ако някога му се наложи. В случай че някоя от нас опита и се провали, защо да не накаже всички ни?

Или поне тази, която се е осмелила, и мен, защото смята, че ми казват всичко. Как бих могла да съм в неведение за подобен план?

— Съжалявам.

Какво безумно изказване при тези обстоятелства.

Поклатих глава.

— Аз пък съжалявам, че изобщо дойде тук.

Още един кос поглед, изразяващ смесица от обида и веселие.

— Напълно ли съжаляваш? — попита Дезмънд след минута.

Разгледах лицето му под лунната светлина. Два пъти ми бе помогнал при панически атаки, макар да знаеше само за единия. Беше уязвим по начин, по който баща му и брат му не бяха, като човек, който иска да бъде добър, да върши добро, но просто не знае как.

— Не — отвърнах накрая. — Не напълно. — Не и ако успееш да измисля начин да го накарам да бъде полезен.

— Ти си много сложна личност.

— А ти си усложнение.

Той се засмя и протегна ръка в пространството между нас, а аз не се поколебах да я поема, като преплетох пръсти с неговите. Наведох се към Дезмънд, положих глава върху рамото му и открих, че можем да си мълчим, без да ни е неловко. Малко ми напомняше за Тофър, макар да бе по-особен, и поне за миг исках да се преструвам, че това момче не е син на баща си, че ми е приятел.

Заспах така и когато утринните лъчи докоснаха очите ми, бавно седнах и видях, че се бяхме гушкали цяла нощ. Ръката му почиваше върху ханша ми, а другата бе предпазвала бузата ми от скалата. Новото момиче нямаше да се събуди още няколко часа, но Дезмънд имаше лекции, а в някакъв момент — и колоквиум по цигулка, който щеше да премине като детска игра.

Колебливо се пресегнах и отметнах една тъмна къдрица от челото му. Дезмънд се размърда и несъзнателно повтори жеста ми, а аз не сдържах усмивката си.

— Събуди се.

— Не — промърмори Дез, хвана ръката ми и я използва като преграда между очите си и слънцето.

— Имаш лекции.

— Ще ги пропусна.

— Имаш колоквиум.

— Да.

— А следващата седмица са последните ти изпити.

Въздъхна и въздишката се превърна в огромна прозявка, след което с неохота седна и започна да търка очи, за да се разсъни.

— Командориш, обаче е приятно човек да се събуди до теб.

Извърнах поглед, защото не бях сигурна какво е изписано на лицето ми. Дезмънд ме докосна по брадичката с върховете на пръстите си, леко задебели от струните, и приближи лицето ми към своето. Усмиваше се. Наведе се напред, но ненадейно спря и се отдръпна. Аз бях тази, която преодоля разстоянието помежду ни. Устните на Дезмънд бяха меки. Пръстите му, нежно докосващи брадичката ми, поеха нагоре, докато дланта му не покри бузата ми. Целувката му

стана по-дълбока и накрая главата ми се наклони. Толкова отдавна не бях целувала никого, а само бях позволявала да ме целуват насила. Градинаря смяташе, че синът му може да ме заобича, и в онзи момент се опасявах, че вероятно е прав. Също така се чудех дали любовта на сина би могла да породви различен резултат от тази на бащата. Надявах се. Дезмънд се отдръпна и ме целуна по бузата.

— Може ли да дойда да те видя след лекциите?

Кимнах, макар да си отбелязах наум, че животът ми вече бе прецакан на съвсем ново ниво.

* * *

— И Градинаря одобряваше това?

— Всъщност да. Така де, със сигурност е имало елемент на личен интерес — ако Дезмънд се привържеше емоционално към една или повече от нас, рискът нещо да ни се случи намаляваше. Напълно е възможно, но по-скоро мисля, че искрено се радваше да вижда сина си щастлив.

Виктор въздъхва.

— Точно когато реших, че тази история не може да стане по-откачена.

— Винаги може да стане още по-откачена. — Инара се усмихва, докато говори, но Виктор не се доверява на усмивката ѝ. Не е мила, нито пък е нормално подобна гримаса да се появява на лицето на толкова младо момиче. — Такъв е животът, нали?

— Не — тихо възразява Виктор. — Не е такъв. Или поне не би трябвало да бъде.

— Не е едно и също. Какъв е и какъв трябва да бъде, са две напълно различни неща.

Агентът започва да си мисли, че Едисън няма да се върне.

Не може да го вини.

Ако това, което тя признава, е откачено, колко по-зле е онова, което все още крие?

— Как се промениха нещата след изпитите му?

* * *

През лятото Дезмънд идваше по-често, с изключение на онзи час в ранния следобед, когато се разхождаше с родителите си във външния парник. Ако пристигнеше сутрин, оставаше горе на скалата или в библиотеката, тъй като уважаваше поверителността на разговорите ми с другите момичета в пещерата. Данел бе заменила Лионет като моя партньорка по време на най-деликатните сеанси точно както бе поела и нощните смени с новопристигналите.

Нощем нямаше кой знае какво за вършене, като се има предвид, че момичетата бяха упоени и спяха, но все пак бях доволна, че разполагам с малко лично пространство.

Въпреки крилете по бузите и челото ѝ, на Данел можеше да се има доверие и бе разумен избор. Бях свикнала с двойната *Limenitis arthemis*, с контрастите между наситените, богати цветове и ярките светли краски. Не бих казала, че ѝ отиваха, както не бих го казала и за татуировката на гърба ми, но тя ги бе превърнала в част от себе си и се бе поучила от опита. Данел и Маренка бяха последните, получили криле на лицата си. След това разубедиха всички останали да се подмазват до такава степен. Някои се доближаваха до границата, но не я прекрочваха.

Поех най-ранните разговори и тя ме смени, когато новото момиче даде знак, че се пробужда. Също като останалите с криле на лицата, Данел се въздържаше да се среща с новопристигналите, преди да са улегнали до някаква степен.

След първия сеанс винаги влизах в стаята, когато Градинаря работеше по татуировката на новото момиче. Тя мразеше игли, но ако ѝ четях — и ѝ позволявах да ми стиска ръката, докато не посинее, — можеше да лежи неподвижна. Бях там по-скоро по нейна молба, отколкото по настояване на Градинаря, макар че според мен той оставаше доволен от присъствието ми. Докато ѝ четях на глас „Граф Монте Кристо“ и се чудех дали изборът не е твърде ироничен, гледах как върху порцелановата ѝ кожа се появява яркият студеносин цвят на *Celastrina ladon*, на места прекъсван от сребристобели нишки и тясна ивица мастиленосиньо по върховете на горния чифт криле.

Блис донесе с обяда и лед, който да сложа на вече непрекъснато насинената си ръка. Градинаря не ме докосваше, ако Дезмънд беше в Градината, но интересът на сина му към мен пораждаше съответна възбуда и у бащата. Сред момичетата не беше тайна, че Градинаря ме харесва най-много — честно, според мен те изпитваха облекчение от този факт, — но ако преди ме посещаваше два или три пъти седмично, вече бе започнал да го прави почти всеки ден.

Все още ходеше и при другите момичета, разбира се, но когато бе с някоя от тях, не му пукаше дали по-малкият му син е в Градината или не. Ейвъри също идваше, но неговите зъби до голяма степен бяха извадени след разрушаването на бърлогата му и заради явната гордост, която Градинаря изпитваше към Дезмънд. След като по-малкият му брат бе ярък пример как баща му искаше да се държи с нас, за него бе все по-трудно да се отдава на заниманията, които му харесваха.

Намразих обяда, защото всеки божи ден, когато Дезмънд отиваше да се храни с майка си и да прекара с нея ранния следобед, Градинаря идваше при мен така възбуден, че ръцете му трепереха. Започнах да ям в стаята си, за да не търпя унижението той да идва в трапезарията и да зове името ми, надвиквайки разговорите. Макар да знаеше, че Дезмънд не бе сторил нищо повече от това да ме целуне, само мисълта, че може да направи още нещо, му бе достатъчна, за да го доведе до състояние, в което почти да си нацапа гащите.

Мили боже, вероятността да преглежда записите от камерите с надеждата да види сина си с мен караше мозъкът ми напълно да блокира.

Поне тези посещения имаха ограничено времетраене, защото Градинаря трябваше да е в къщата до два без четвърт, за да излезе с жена си на следобедна разходка. Докато семейството обхождаше квадрата на външния парник, аз прекарвах един час с момичето, което бе кръстил Тереза. Тя беше почти на седемнайсет, дъщеря на двама юристи и рядко издаваше звук, по-силен от шепот. Когато го правеше, беше за нещо важно, като например да ме накара да ѝ чета, докато Градинаря ѝ татуира криле. Освен това я привличаха разговорите за музика. Разбрахме, че свири на пиано и иска да стане професионална пианистка. С Равена можеха с часове да си говорят за балетна музика. Тереза бе наблюдателна, забелязваше подводните течения във всяка

ситуация, така че май бе осъзнала деликатното ни положение още преди да ѝ покаже витрините през първата седмица.

За нейно добро, за да има някаква надежда да остане стабилна, помолих Градинаря да ѝ даде музикален инструмент.

Той сложи красиво пиано на мястото на леглото в една от празните стаи и ѝ остави цяла стена с рафтове, пълни с партитури. С изключение на времето, в което се хранеше, спеше и се примиряваше с посещенията на Градинаря — които бяха многобройни, тъй като бе нова, — Тереза непрекъснато беше в тази стая и свиреше, докато ръцете ѝ отмалеят.

Един ден видях Дезмънд в коридора, облегнат на стената, водеща към Градината. Беше наклонил глава настрани и слушаше.

— Какво се случва, ако някоя получи нервен срив? — тихо попита той.

— В какъв смисъл?

Той кимна по посока на вратата.

— Познава се по музиката. Тя се разпада. Разтърсена е, сменя ритъма, блъска върху клавишите... може би не говори, но това не означава, че се приспособява.

Нямаше как да забравя, че учи психология.

— Или ще получи нервен срив, или няма. Способностите ми да го предотвратя са ограничени.

— Но какво ще стане, ако получи?

— Знаеш какво ще стане. Просто не искаш да го признаеш. — Никога не бе питал защо Симон не се е върнала. Пристигането на Тереза бе посрещнато със смайване, последвано от очевидно усилие да не се замисля прекалено дълбоко.

Дезмънд пребледня, но кимна, за да покаже, че разбира. След това направо смени темата. Нали ако не гледаш към злото, то не може да те види?

— Блис работи върху някакъв проект горе на скалата. Заплаши, че ако седна върху глината, ще ми я завре в нос.

— Какво прави?

— Нямам представа, още я мачкаше.

Летните следобеди в Градината бяха почти непоносимо горещи. Жегата се просмукваше през стъклото. Повечето момичета ги прекарваха във водата, на сянка или в стаите си, където усещаха как

хладният въздух се движи във вентилацията. Не смятах да притеснявам Блис, когато твори нещо, особено щом го правеше в най-горещата част на Градината, затова хванах Дезмънд за ръката и го поведох по коридора. В другия край бе по-усойно, тъй като там основата на скалата заставаше точно пред стъклото и спираше слънчевата светлина.

Завих към моята стая и Дезмънд веднага започна да изучава полицата над леглото ми. Побутна въртележката, за да я накара да се върти.

— Не знам защо, но не си те представям като човек, който обича въртележки — каза той, като се обърна да ме погледне.

— Не ги обичам.

— Тогава защо...

— Някой друг ги обичаше.

Дезмънд отново насочи вниманието си към въртележката и не каза нищо. Не можеше да поиска повече информация, без да засегне темата, за която така усърдно се мъчеше да не мисли.

— Подаръците, които поднасяме, казват много за нас, както и подаръците, които получаваме и пазим — промълви той накрая. Докосна муцуната на тъжния малък дракон, който вече си имаше за компания дребничко мече, облечено в пижама. — Предметите ли са важни или хората?

— Мислех, че лекциите свършиха и си във ваканция.

Той ми се усмихна стеснително.

— Навик?

— Точно така.

Стаята ми леко се бе променила от първия ден. Чаршафите ми бяха наситенорозови, одеялата — ярколилави, а калъфките — бледобежови. Тоалетната и душът бяха скрити зад пердета в подобни цветове, а по стените висяха розови и виолетови ленти, в случай че ми потрябват за нещо. Имаше два ниски шкафа за книги с различни томове, които Градинаря лично ми бе донесъл, а не просто добавил към общата библиотека. По рафтовете бяха пръснати най-различни дреболии, но най-важните — или поне тези с най-голяма емоционална стойност — бяха наредени на полицата над леглото ми.

Като изключим тях, нищо друго в стаята не издаваше коя съм, тъй като не бях избирала нищо в нея. Дори дрънкулките бяха трудни за

разгадаване. Веднъж Евита ми бе нарисувала върху камък красива хризантема, но тя изразяваше нейната слънчева личност, не моята. Фактът, че я бях запазила, означаваше само, че създателката ѝ е била важна за мен.

Имаше и още нещо, което непрестанно ми напомняше колко чуждо ми беше това място — мигащото червено око на камерата над вратата.

Седнах на леглото и се облегнах на стената. Гледах как Дезмънд се привежда и чете гръбчетата на книгите ми.

— Колко от тези са по избор на баща ми?

— Може би половината.

— „Братя Карамазови“?

— Не, тази е по мой.

— Наистина ли? — Ухили ми се през рамо. — Тежка е, нали?

— На повърхността. Забавна е за обсъждане.

Със Зара разисквахме много книги, но никога класики. За тях говорех с Ноemi — правехме им дисекция и понякога спорехме с дни, дори със седмици, без да стигнем до пълно разбиране. Препрочитането на Достоевски съхраняваше спомена за Ноemi в ума ми по начин, който не бе толкова болезнен, колкото ако непосредствено си мислех за нея и другите в Ню Йорк.

Имах книга за всяко момиче от апартамента. Беше по-неудовимо от рисунките на Назира и фигурките на Блис, но поривът оставаше същият.

— Защо ли не съм изненадан, че харесваш многопластови книги?

— Дезмънд приключи с четенето и застана до леглото с ръце в джобовете.

— Можеш да седнеш на леглото ми.

— Аз, ъ... това си е твоето пространство — запелтечи той с неудобство. — Не бих искал да се натрапвам.

— Можеш да седнеш на леглото.

Този път се усмихна, свали си обувките и се настани до мен върху одеялата. Бяхме се целували няколко пъти след онази сутрин, всеки път нежно и завладяващо. Баща му и в по-малка степен брат му започваха да се навъртат около нас винаги, когато изникнеше възможност да стигнем малко по-далеч, и не бях сигурна какво изпитвам по въпроса.

Всъщност не бях сигурна почти в нищо, което се отнасяше до Дезмънд. Приказвахме си малко за приятелите му, за следването му, но дори и това понякога беше трудно. Бях живяла достатъчно дълго в Градината, в резултат на което външният свят бе станал някак сюрреалистичен, като легенда, в която не вярвах изцяло. Най-накрая настъпи време за вечеря, а за него — да се връща в къщата, за да не се чуди майка му къде е през цялото време, затова тръгнахме заедно по коридора, хванати за ръце. Ако го придружах до входа, дали щеше да ме отпрати, преди да набере кода за заключване? Зачудих се дали баща му го бе обучил на тези предохранителни мерки. Ако побегнех през вратата, дали щеше да ме съжали и да ме остави да си тръгна? Можех ли да доведе полицията, преди нещо да се случи с момичетата?

Ако не бях потънала в размисли за вратата, може би веднага щях да забележа, да си дам сметка колко странна е тишината, но ми отне минута да осъзная, че би трябвало да чуваме музика от пиано да се носи по целия коридор. Пуснах ръката на Дезмънд и без да се интересувам дали ще ме последва, побягнах към музикалната стая, ужасена какво бих могла да заваря там.

Тереза бе жива и без наранявания.

Но пречупена.

Седеше на столчето пред пианото, всичко в позата ѝ бе правилно и свършено, ръцете ѝ дори докосваха клавишите, извити и готови за действие. Сякаш всеки момент щеше да засвири.

Но не и ако погледнеш лицето ѝ, сълзите, които мълчаливо се стичаха по бузите ѝ, напълно празния ѝ поглед. Тогава разбираш, че това, което я прави Тереза, вече го няма. Понякога се случваше за едно мигване, за един удар на сърцето, като всяко друго събитие в съвсем нормална последователност.

Седнах до нея и сложих ръка на гърба ѝ. Тя потръпна, като продължаваше да се взира в празното пространство.

— Ако можеш да се върнеш, моля те, опитай — прошепнах. — Знам, че е лошо, но след това няма нищо. По-лошо от нищо.

— Мислиш ли, че можем да влошим положението, ако се намесим? — попита предпазливо Дезмънд.

— Как да се намесим?

— Ела, стани от стола и я задръж на самия му ръб. — Той седна в другия край и внимателно я избута, докато не получи достъп до

всички клавиши. Тереза не се съпротивляваше, когато преместих ръцете ѝ. Дезмънд дълбоко пое въздух и започна да свири нежна и лирична мелодия, изпълнена с болка.

Тереза затаи дъх — единственият признак, че чува.

Затворих очи, а музиката продължаваше да се лее. Гърдите ми се стегнаха от сълзи, които не знаех как да изплача. Той не просто свиреше, а изливаше душата си и колкото по-надълбоко се потапяше, толкова повече трепереше Тереза в ръцете ми. Накрая избухна в сърцераздирателни стонове и зарови лице в гърдите ми. Дезмънд продължи да свири, но смени мелодията с нещо леко и въздушно, не толкова весело, колкото утешително. Тереза плачеше, но беше там — все още бе прекършена и някои основни парчета от нея липсваха, но реагираше. Прегърнах я силно и за един мъчителен миг се замислих дали нямаше да е по-милостиво, ако я бяхме оставили пречупена. Ако я бяхме оставили да умре.

Когато не се появихме на вечеря, нито пратихме някой да ни вземе подносите, Лорейн съобщи на Градинаря. Все още бяхме в музикалната стая и се опитвахме да накараме Тереза да ни посвири, когато той се появи на входа. Забелязах го, но не му обърнах особено внимание — бях прекалено заета с момичето, което не спираше да трепери като лист. Дезмънд тихо ѝ говореше и не правеше резки движения. Накрая тя постави ръцете си обратно върху клавишите и изсвири една-единствена нота.

Дезмънд изсвири друга по-ниска.

Тереза възпроизведе следващ тон, на който той отговори. Постепенно нотите се превърнаха в акорди и фрази и накрая двамата свиреха дует, който почти разпознах. Когато Дезмънд свърши, Тереза бавно и дълбоко пое дъх, сетне издиша и отново вдиша.

— Свиква се — прошепна тя почти беззвучно.

Много внимавах да не поглеждам към входа.

— Да, свиква се.

Тереза кимна, избърса лицето и шията си с полата и засвири нова мелодия.

— Благодаря.

Изслушахме две композиции, преди Градинаря да пристъпи в стаята, за да ми привлече вниманието. Подканващо сви пръста си, а аз потиснах въздишката си. Станах и се присъединих към него в

коридора. Дезмънд ме последва. Дезмънд я бе спасил, но нямаше да признае пред себе си от какво.

— Лорейн каза, че сте пропуснали вечерята — строго рече баща му.

— Тереза преживяваше труден момент — отвърнах. — Това беше малко по-важно от вечерята.

— Ще се оправи ли?

Би трябвало, иначе щеше да се озове зад стъклото. Хвърлих поглед към Дезмънд, който ме хвана за ръката и леко я стисна.

— Не мисля, че ще е последният ѝ труден момент, но смятам, че този беше най-лошият. Закъснял шок, предполагам. Дезмънд обаче я накара отново да свири, което е добър знак.

— Дезмънд? — Градинаря се усмихна, загрижеността му се смени с гордост и той стисна сина си за рамото. — Радвам се да го чуя. Мога ли да направя нещо, с което да ѝ помогна?

Аз прехапах устни, а той размаха пръст.

— Мая, истината. Веднага.

— Може би ще е най-добре, ако известно време не правиш секс с нея — въздъхнах. — Няма нищо лошо да я посещаваш, но сексът ще изисква повече сили, отколкото тя има в момента.

Градинаря примигна срещу мен, сякаш го бях сварила неподготвен, но Дезмънд кимна.

— И не позволявай на Ейвъри да я доближава — добави той. — Винаги е обичал да руши около себе си.

— Колко дълго?

— Може би две седмици? Непременно трябва да я държим под око, за да проследим как се справя.

Градинаря се притесняваше от сина си и не се поддаде на импулсите си. Вместо това ме целуна по челото.

— Ти се грижиш добре за тях, Мая. Благодаря.

Кимнах, защото ми се струваше по-безопасно, отколкото да говоря.

Градинаря мина покрай нас, влезе в стаята и мелодията на Тереза позаглъхна, но пак набра сила, когато той само дръпна един стол от ъгъла и седна да я слуша как свири.

С Дезмънд останахме в коридора, докато изпълни още няколко композиции. Чакахме да разберем дали неравномерността ще се върне,

но Тереза звучеше все едно е на рецитал — цялата изтъкана от грация и увереност. Когато се уверихме, че няма непосредствена заплаха от нов срив, Дезмънд леко дръпна ръката ми и ме поведе по коридора.

— Гладна ли си?

— Всъщност не.

Баща му щеше да настоява да ям, защото пропускането на храненията не беше здравословно. Брат му щеше да настоява да ям, защото щеше да му е забавно да гледа как преглъщам въпреки гаденето си. Дезмънд каза „добре“ и ме поведе към пещерата.

Беше празна, защото всички още се хранеха в трапезарията. Когато се озовахме в центъра на влажната кухня, той се спря, обърна се към мен, прегърна ме и ме придърпа към себе си.

— За едно е прав — прошепна той в косата ми. — Наистина се грижиш добре за тях.

Единствената причина да знам как да го правя беше апартаментът, тъй като София се изявяваше като наша майка по собствения си леко странен начин. И Лионет. София се грижеше за дъщерите си, но Лионет ме научи как да се грижа за Пеперудите.

— Сигурно е трудно да се приспособиш към такова място, ако си живял на улицата — продължи той. — Да си в безопасност, но да не ти е позволено да си тръгнеш.

Не бяхме живели на улицата и не бяхме в безопасност, но не знаех как да накарам Дезмънд да го разбере, докато момичетата във витрините бяха скрити. След като паниката ми се укроти достатъчно, че апетитът ми да пробие през нея, отидохме в кухнята и хапнахме банани и ванилови курабийки. Адара намина и обеща да стои при Тереза през нощите. Депресията на Адара й даваше различна перспектива от нашата, а и няколко пъти преди това й се бе налагало да събира парчетата на разбитата си душа. Целунах я по бузата, защото не намирах думи да й благодаря подобаващо.

Данел също доброволно допринесе към каузата, като покани Градинаря в стаята си, както бе правила в дните, когато си бе спечелила крилете на лицето. Мисля, че той разбра причината, но въпреки това бе трогнат, защото, макар Данел да не го правеше заради него, го правеше заради Тереза. Да стори нещо добро за друга Пеперуда, бе все едно да стори нещо добро за Градинаря.

Дезмънд си наля чаша мляко и приседна до мен на плота. Двамата започнахме да си подаваме чашата.

— Ако направя нещо наистина жалко, мислиш ли, че би могла да се престориш, че ти харесва, за да поласкаеш егото ми?

Погледнах го изпитателно.

— Ще ми се да те подкрепя и да кажа „да“, но не мога да обещаая, без да знам какво ще е то.

Дез изпразни половината чаша на една глътка.

— Ела. Ще ти покажа.

— Дали ще усетиш подкрепата ми, ако призная, че ме е страх, но въпреки това ще дойда?

— Достатъчно ми е. — Свали ме от плота, хвана ме за ръка, двамата прекосихме кухнята и излязохме в Градината. Все още бе сравнително светло, но здрачът затъмняваше небето. Наблюдавах как цветовете се променят. Двамата се промушихме зад водопада, влязохме в пещерата и той пусна ръката ми. — Изчакай ме тук.

Върна се след по-малко от минута.

— Затвори очи.

Когато Дезмънд ми кажеше да направя нещо — още повече, когато наистина го вършех, — не се чувствах като човек, който се подчинява. Подчинявах се на Градинаря. Подчинявах се на Ейвъри.

Дезмънд беше много по-внимателен в заръките си.

Водопадът заглушаваше звуците от движенията му, но след миг чух музика. Музика, която всъщност познах. Sway^[8] бе любимата песен на София, на която танцуваше с дъщерите си в края на всяко посещение. На финала винаги се разплакваше.

Дезмънд пое ръцете ми, постави едната ми длан на бедрото си и се приближи.

— Отвори очи.

Близо до прохода, на безопасно сухо място на земята имаше айпод и тонколонка. Той нервно ми се усмихна и сви едното си рамо.

— Ще танцуваш ли с мен?

— Никога... Не... — Поех дълбоко дъх и притеснената му усмивка някак се озова върху моите устни. — Не мога да танцувам.

— Няма нищо. Аз мога само валс.

— Можеш да танцуваш валс?

— Благодетелните събития на майка ми.

— Аха. — Дръпна ме още по-близо към себе си, докато бузата ми не се озова върху рамото му, и започна да се поклаща напред-назад. С едната си ръка държеше дланта ми прилепена към гърдите си, а другата се плъзна към кръста ми. Тихо, едва доловимо, започна да пее в тон със записа. Оставих го да води и зарових лице в рамото му, за да скрия физиономията си, каквато и да беше тя. Има моменти, в които изведнъж разбираш, че всичко се е променило. Повечето хора ги изпитват много пъти в живота си.

Случи ми се, когато бях на три и осъзнах, че баща ми не е като останалите от семейството му.

Случи ми се, когато бях на шест и седях на шибаната въртележка, докато всички се разбягваха.

Случи ми се, когато трябваше да взема такси до дома на баба, когато баба умря, когато Ноemi наля онова първо питие в апартамента.

Случи се и когато се събудих в Градината, когато получих ново име, целящо да изкорени момичето, което съм била в миналото.

И сега, в прегръдките на това странно загадъчно момче, знаех, че дори и нищо друго да не се е променило, всичко вече бе различно.

Навярно и аз можех да го променя. Да го убедя, подлъжа или манипулирам да ми помогне да постигна свободата, която исках за всички ни — но постъпката ми щеше да си има цена.

— Дез...

Усетих как широко се усмихна до слепоочието ми.

— Да?

— Точно в момента може би малко те мразя.

Той не спря да танцува, но усмивката му изчезна.

— Защо?

— Защото това е напълно откачено. — Бавно и дълбоко поех дъх, обмисляйки следващите си думи. — И защото ще ми разбие сърцето.

— Значи и ти ме обичаш?

— Майка ми ме е учила да се погрижа мъжът да го каже първи. — Дезмънд леко се отдръпна назад, колкото да види лицето ми.

— Наистина ли?

— Да.

Не мисля, че можеше да разбере дали говоря сериозно.

Песента свърши и започна друга, която вероятно трябваше да позная. Дезмънд се отдръпна, за да остави известно разстояние

помежду ни.

— И на кого го казвам? Защото може да отговаряш на името Мая, но това не си ти.

Поклатих глава.

— Не мога да мисля така. Не и когато няма никаква възможност отново да съм предишната личност.

Той сведе глава, но, честно казано — какво очакваше? След това падна на коляно, хванал двете ми ръце, вдигна лице към мен и ми се усмихна.

— Обичам те, Мая, и се кълна, че никога няма да те нараня.

Повярвах му.

Не исках да се чувствам виновна.

Но се чувствах, затова коленичих до него и го целунах, а той така се увлече в целувката, че загуби равновесие и двамата паднахме върху влажната скала. Засмя се и дълго продължи да ме целува, докато не разбрах, че никога няма да повярвам в останалото. Дезмънд не беше добър човек, без значение колко много искаше да бъде, а фактът, че е по-свестен от роднините си, не беше достатъчен. Нараняваше ме всеки ден, през който им помагаше да ни държат затворени.

* * *

— Този път не рецитирах По, в случай че се чудиш.

— Не, сигурен съм, че цялото ти внимание е било ангажирано — мрачно се съгласява Виктор. — Значи е било сериозно?

— Кое, това между мен и Дез?

— Ами да, но по-скоро онова, което каза за майка си.

— Всъщност е истина.

Той се замисля за момент, опитва се да го проумее.

Не успява.

— Все още ли искаш да разбереш коя съм и откъде съм?

— Да.

— Защо?

Агентът въздъхва и поклаща глава.

— Защото не мога да изправа измислена личност на свидетелската скамейка.

— Не съм измислена личност. Аз съм внимателно и достоверно създадена.

Не бива да се смее, наистина не бива, но се разсмива и не може да спре. Привежда се към масата и се опитва поне да заглуши звука. Когато най-накрая се изправя, Инара му се усмихва, този път истински, и в отговор Виктор също ѝ се усмихва с благодарност.

— Истинският свят пречи, нали? — пита тя едва чуто и смехът му заглъхва.

— Искаш ли да бъда честен?

— Болезнено е да питаш, болезнено е и да слушаш дори когато си чувал голяма част и преди. Харесвам те, специален старши агент Виктор Хановериан. Дъщерите ти имат късмет да си им баща. Историята и без това е почти към края си. Ще боли още малко.

* * *

В края на лятото в Градината настъпи промяна. Дезмънд беше прекарал толкова време с нас, че бе станал част от пейзажа, и макар да се докосваше само до мен, не бях единствената, която го опозна. Тереза говореше с него повече, отколкото с мен, защото музиката преминаваше границата на нашата клетка и ѝ помагаше да забравя, макар и за кратко.

Дори Блис като че ли го харесваше, макар да не бях сигурна доколко се дължеше на мен.

Постепенно момичетата свикнаха с него по начин, по който така и не успяха с баща му и брат му, защото Дезмънд никога нямаше да поиска нищо от тях. Повечето се бяха отказали от надеждата някога да бъдат спасени, затова и не изпитваха горчивина, че той не докладва нищо в полицията.

А Градинаря бе на седмото небе.

Първия път, когато говорихме за Дез, той каза, че „майка му много се гордее с него“. Тогава изтълкувах думите му така, все едно той самият не го прави, но вече не го мислех. Градинаря винаги се бе гордял с Дезмънд, но изправен пред момиче, което познаваше само Ейвъри, бащата трябваше да отличи сина, открито споделящ собственото му очарование към насилственото поддържане на харем.

Сега, след като и Дезмънд се беше присъединил към Градината, щастието на баща му бе пълно. Нервният срыв на Тереза се оказа единственият за онова лято. Нямаше нещастни случаи, нямаше двайсет и първи рождени дни, нищо, което да ни принуди да си спомним, че не сме в състояние да се забавляваме.

Е, като изключим, че все още позволявахме на Градинаря и Ейвъри да ни изнасилват. Това беше лъжицата катран в меда.

Тогава видях намръщения Ейвъри да стои на прага и да мастурбира. След като с Дезмънд правихме секс, Градинаря вече не ме докосваше по същия начин. Отнасяше се към мен като към... е, като към майка на къщата, да речем. Или дъщеря. Не бях лишена от любовта му както Лорейн, но някак реши, че вече принадлежа на Дезмънд. С Ейвъри делеше, на Ейвъри отстъпваше.

Сбъркано, а?

Известно време бях склонна да приема промяната, без да задавам въпроси. Ако исках да запазя някаква надежда да въздействам на Дезмънд, не можех да му позволя да остане просто влюбен. Имах нужда наистина да ме обича, да бъде готов да се бори за мен, а това нямаше да се случи, ако все още ме делеше с баща си и брат си.

Градинаря дори изключи камерата в стаята ми, защото Дезмънд го бе помолил — притеснявал се баща му да го гледа как прави секс, а и нима не можело да му се има доверие да не ме нарани, след като толкова много ме обичал?

Е, сигурна съм, че разговорът е бил малко по-сдържан и мъжки, но Блис караше момичетата да се смеят до несвоят, като им предаваше своята версия. Дезмънд обаче си оставаше син на баща си. Всеки път, щом се опитвах да го изпратя до вратата, той любезно, но категорично ме отпращаше, за да не видя как въвежда кода си.

— Истината би съсипала майка ми — изтъкна той, когато най-накрая го споменах. Разбирах, че предприемането на открити действия срещу баща му би било сложно, но защо да не ни даде възможност сами да се спасим? — Семейното ни име, репутацията ни, компанията ни... Не мога да бъда човекът, който ще ги унищожи.

Все едно името значеше повече от живота. От живота на всички ни.

През седмицата преди началото на есенния семестър в Градината се проведе концерт. Дезмънд донесе качествени тонколони и ги

разположи на скалата. Специално за повода Градинаря ни позволи да носим ярки цветове, имаше лакомства и се чувствахме толкова щастливи. Мамка му, каква жалка картинка представлявахме. Все още бяхме пленнички, смъртта все така надничаше зад рамото ни и отброяваше до двайсет и първия ни рожден ден, но въпреки всичко онази вечер беше вълшебна. Пеперудите се смееха, танцуваха и пееха, макар и фалшиво, а Градинаря и Дезмънд се забавляваха заедно с нас.

Ейвъри седеше настрани и се цупеше, защото цялото празненство беше идея на Дезмънд. След като почистихме и момичетата се пръснаха по стаите си за през нощта, Дез донесе най-малката тонколونا в стаята ми и танцувахме, поклацахме се на място и се целувахме. Интимността с Дез не беше по-истинска от тази с баща ми, но той не го осъзнаваше. Никога не му го казах, тъй като той вярваше, че го обичам. Въобразяваше си, че това е щастие, че по някакъв начин е здравословно и стабилно, основа, върху която можеш да изградиш живота си. Или пропускаше фактите покрай ушите си, или не разбираше непрекъснатите ми напомняния, че съществата в клетка живеят по-кратко.

Дез толкова отчаяно искаше да е добър човек, да върши добро, но условията, в които живеехме, не се бяха променили, нито имаше вероятност да се променят.

Когато най-накрая се строполихме на леглото, на мен ми се виеше свят от целувките му, а той не спираше да се смее. Ръцете му шареха по цялото ми тяло, следвани от устните му, смехът му гъделичкаше кожата ми. Сексът с Дез не беше интимен, но беше забавен. Той направо ме побърка от възбуда. Най-накрая го преобърнах по гръб, възседнах го и, прехапвайки устни, го поех в себе си. Дез простена и бедрата му потръпнаха. После се разсмя, тъй като започна една много неподходяща за случая песен. Когато го плеснах по корема, той се изправи и ме зацелува, докато главата ми не се завъртя, след което ме положи в края на леглото.

Тогава видях намръщения Ейвъри да стои на прага и да мастурбира. Извиках — не се гордея с това — и Дезмънд вдигна очи, за да види какво ме е разтревожило.

— Ейвъри! Махай се!

— Имам право точно колкото и ти — изръмжа Ейвъри.

— Махай се!

Малка част от мен искаше да умре от смях. За щастие, тази част до голяма степен бе размазана наред царящата буря от ярост и ужас. Мислех си да посегна към одеялото, но Ейвъри вече ме бе виждал цялата, а Дезмънд... е, в онзи момент неговите интимни части не бяха на показ. Затворих очи, докато двамата се караха над главата ми, защото отказвах да разбера дали Ейвъри все още държи члена си в ръце, докато спори с брат си.

Защото смехът заплашваше да излезе на повърхността.

И тогава се появи Градинаря. Ама разбира се!

— Какво, по дяволите, става тук? Ейвъри, прибери го.

Отворих очи и видях как Ейвъри дърпа ципа на панталоните си, а Градинаря се опитва да му закопчее ризата. О, я виж ти, цялото семейство е тук, с изключение на Елинор. Като ругаеше под носа си, Дезмънд се отдръпна от мен и ми подаде роклята, преди да посегне към панталоните си.

Понякога дребните жестове са най-значими.

— Бихте ли обяснили защо спорът ви се носи из цялата Градина? — попита Градинаря с нисък и заплашителен глас. Братята започнаха да говорят един през друг, но баща им ги прекъсна с рязък жест. — Мая?

— С Дез правехме секс и Ейвъри реши да се самопокани на партито. Стоеше на входа и лъскаше.

След като примигна заради грубостта ми, Градинаря се взря в първородния си син и гневът бавно се примеси с отвращение и ужас.

— Как можа?

— Защо той е с нея? Никога не ти е помагал да доведеш някоя тук, никога не е ходил с теб да търси нови, а ти му я даваш като някаква шибана булка, докато на мен дори не ми е позволено да я докосна?

На Градинаря му трябваше минута, преди да възвърне дар слово.

— Мая, би ли ни извинила?

— Разбира се — отвърнах любезно. Защото любезността може да бъде също толкова гадна, колкото презрението. — Би ли желал да изляза?

— В никакъв случай, това е твоята стая. Дезмънд, моля те, ела с нас. Ейвъри. Тръгвай.

Останах в леглото, докато стъпките им заглъхнат, след което си облякох роклята и изтичах по коридора към стаята на Блис. Тя седеше на пода с парче глина до себе си и някакво подобие на клане на плюшени мечета, разпиляно върху тавите за сладки пред нея.

— Какъв беше този шум?

Проснах се на леглото ѝ и ѝ разказах, а тя истерично се разкикоти.

— Според теб кога напълно ще забрани на Ейвъри да идва тук?

— Не знам дали някога ще го направи — отговорих със съжаление. — Да контролираш Ейвъри в Градината, е истински ад. Колко ли по-трудно е навън?

— Никога няма да разберем.

— Така е.

Тя ми подаде топка глина, която да меся.

— Може ли да те попитам нещо лично?

— В какъв смисъл лично?

— Обичаш ли го?

Замалко да попитам кого — особено след като току-що бяхме говорили за Ейвъри, но осъзнах какво има предвид половин секунда преди да заприличам на пълна идиотка. Вдигнах очи към мигащото червено око на камерата и се плъзнах от леглото на земята, за да прегърна Блис.

— Не.

— Тогава защо правиш всичко това?

— Вярваш ли, че има Пеперуда, която е избягала?

— Не. Може би. Донякъде. Чакай... ах, мамка му. Изведнъж светът отново има смисъл. Мислиш ли, че ще проработи?

— Не знам — въздъхнах, докато месех глината. — Той се ужасява, че е син на баща си, но също така е горд? За първи път в живота си ясно вижда, че баща му се гордее с него. Връзката им все още означава много повече, отколкото означавам аз, и е прекалено уплашен да прецени кое е добро и кое — зло.

— Ако нямаше Градина, ако го беше срещнала в библиотека например, мислиш ли, че щеше да го обикнеш?

— Честно ли? Не мисля, че познавам този вид любов. Виждала съм я у други хора, но при мен? Може би не съм способна на нея.

— Не мога да преценя дали това е тъжно или безопасно.

— Не виждам причина да не е и двете.

Семейството, което живееше срещу нас, се обичаше почти до смърт и появата на бебето им някак си направи връзката им още по-цялостна, вместо да унищожи любовта, която вече съществуваше между тях. Ребека, салонната управителка на „Вечерна звезда“, дълбоко обичаше съпруга си — който беше племенник на Гилиан — и понякога, когато ги виждахме заедно, бяха толкова сладки, че всички се размеквахме.

Въпреки че им се подигравахме, разбира се.

С Таки и Карън беше същото, както и с дъщеря им и съпругата ѝ.

Но всеки път, когато видех нещо подобно, знаех, че то е изключително, нещо, което не всеки открива или което не всеки е способен да разпознае и задържи.

А и без колебание бих признала, че съм една голяма ненормалница.

— Така е справедливо. И честно. — Блис взе глината от мен и ми подаде друга топка, този път в ален цвят, който оставяше следи по кожата ми. — Ние така и не сме ти благодарили.

— Какво?

— Че се грижиш за нас — тихо поде тя, впила искрящосините си очи в мечето, което се оформяше в ръцете ѝ. — Не че се държиш като майка или нещо подобно, защото майната му на това, но си честна и изслушваш, и се застъпваш за нас в личния апартамент на Градинаря.

— Не е нужно да го обсъждаме.

— Добре. Дай ми глината и иди си измий ръцете.

Послушах я и замислено отмих ярките червени следи от кожата си. Блис ми подаде тюркоазена топка глина. Този път, когато седнах на пода, разгледах всички парчета. Половината от частите на мечетата — глави, лапи и опашки — бяха черни, другата половина — бели. Някои бяха сглобени и имаха униформи — червени за черните фигурки и сини за белите. Половината мечета от всеки цвят бяха малко по-големи и униформите им имаха повече украса, а няколко от тях бяха изработени по двойки.

— Да не правиш шах?

— Двайсетият рожден ден на Назира е след две седмици.

Моят осемнайсети рожден ден също беше няколко седмици по-късно, но по принцип в Градината не ги празнувахме. Що за

подигравка би било да приветстваме приближаването на смъртта? Когато настъпи рожденият ден на обикновените хора, те възкликват: „Еха! Още една година!“, а ние ги посрещаме с: „Мамка му! Една година по-малко“.

— Това не е подарък за рожден ден — кисело продължи тя. — Това е подарък, който казва: „Съжалявам, че животът ти е толкова скапан“.

— Добър подарък.

— И тъп момент — съгласи се тя. Оформил малка топчица златиста глина на въженце, сгъна я, притисна я в средата и червеният крал се сдоби с еполет на униформата си. — Мразиш ли го поне малко?

— Повече от малко.

— Трябва да се противопостави на семейството си.

— А сега се противопоставя на морала и закона — въздъгнах. Подадох ѝ омекналата глина и Блис ми връчи топка в кралско синьо. Осъзнавах, че не бива да правя никое от мечетата — моите фигурки бяха ужасни. — Блис, гарантирам ти, че съм премислила всичко. Отдавна престана да ми изглежда смислено, ако изобщо някога е било.

— Тогава се остави на течението и виж какво ще стане.

— Общо взето.

— Идва.

В коридора се чува стъпки, които отекваха все по-силно. Миг по-късно Дезмънд влезе, седна на пода до мен и подаде на всички ни по един портокал.

— Това шах ли е?

Блис извъртя очи и не отговори. Докато тя правеше мечетата, аз месех глината, а Дезмънд си играеше с айпода си и тонколонката, за да продължи концерта.

А този портокал? Първият и единствен път, в който обелих кората като идеална спирала.

* * *

Едисън най-сетне се връща с две торби в ръце — едната с бутилки с газирано и с вода, а другата с храна, която се оказва

сандвичи с кюфтета. Подава един на момичето и вади от джоба си малко найлоново пликче, което слага на масата пред нея.

Тя взема пликчето и се взира в съдържанието.

— Моят малък син дракон!

— Говорих с криминолозите. Казаха, че стаята ти е била защитена от скалата. — Агентът сяда срещу нея и се заема да разопакова сандвича. От любезност Виктор се прави, че не забелязва как партньорът му се изчервява. — Ще приберат всичко в кутии и ще ти го предадат, когато бъде освободено като улики, но ми позволиха да ти предам това.

Инара отваря торбичката и гушва малкото глинено същество, като с палеца потрива миниатюрното, облечено в пижама мече в свитата му лапа.

— Благодаря — прошепва тя.

— Станала си по-учтива. Донякъде.

Тя се усмихва.

— Вик, криминолозите претърсват къщата. Ще ни съобщят дали са намерили снимките.

Разговорът прекъсва за известно време, докато ядат, макар че момичето трябва да увие разранените си пръсти в салфетки, за да държи сандвича. Когато приключват и изхвърлят остатъците, Инара взема тъжния малък дракон и обвива длани около фигурката.

Виктор решава, че е дошъл неговият ред да бъде смел.

— Какво се случи с Ейвъри?

— Какво имаш предвид?

— Баща му наказва ли го?

— Не, просто проведоха дълъг разговор относно зачитането на личното пространство и че Пеперудите не са собственост, която се предава от един на друг, а личности, които трябва да бъдат обгрижвани. Дез спомена и за много остро напомняне от страна на Градинаря, че на Ейвъри така или иначе не му е позволено да ме докосва след онова жигосване. Така де, „след предишния инцидент“. Дез никога не ме попита от какво е белегът на бедрото ми. Ако не задаваш въпроси, главата ти спокойно си стои заровена в пясъка.

— Значи всичко се върна към обичайния си ритъм.

— Може и така да се каже.

— Но нещо се е променило.

— Нещо наистина се промени. Казваше се Кийли.

* * *

Или по-точно се казваше Ейвъри, а неговата жертва — Кийли.

След като семестърът започна, виждах Дезмънд доста по-рядко. Караше последен курс и имаше много лекции, но вечер идваше и носеше учебниците си, за да учи, а аз му помагах точно както някога бях помагала на Уитни, Амбър и Ноemi в апартамента. Без алкохола. Блис също се включваше, като му се подиграваше, когато сгрешеше.

Или дори когато не беше напълно прав.

Блис наистина се възползваше от всяка възможност да го поднася. Настроението на Ейвъри все повече се влошаваше, докато гледаше как брат му става такава важна част от Градината. Както вече казах, повечето Пеперуди харесваха Дезмънд, защото не искаше нищо от тях. Е, задаваше им въпроси, но ги оставяше сами да преценят дали да отговорят.

Понякога ги питаше за имената им, ала традицията в Градината повеляваше да разкриваш името си само когато се сбогуваш. Казахме му обаче, че в миналото Симон е била Рейчъл Йънг, а Лионет — Касиди Лорънс. Всички, за които знаехме и които вече не можеха да бъдат наранени.

Дезмънд не бе заплаха за тях.

Ейвъри, от друга страна, така лошо нарани Зара по време на секс, че Градинаря му забрани да идва цял месец, след което трябваше да го извлече насила, за да спре назряващия истеричен пристъп. Впоследствие Зара едва ходеше и навсякъде бе насинена. Постоянно я придружаваше друг човек, който да ѝ помага за основни дейности, като например да си вземе душ, да отиде до тоалетната и да яде.

Лорейн бе компетентна медицинска сестра — макар не и състрадателна, — но не можеше да твори чудеса.

В бедрото на Зара се разви инфекция и трябваше или да я заведат в болница, или да я тикнат зад стъклото. Мисля, че се досещате кое от двете избра Градинаря.

Съобщи ни го сутринта, за да можем да прекараме целия ден с нея и да се сбогуваме.

Когато ми го каза, му хвърлих кос поглед, на който той отвърна с крива усмивка и целувка по слепоочието.

— Дори да е само бърза прегръдка или откраднатото прошепване, все пак си споделяте нещо в тези мигове. Ако за Зара и за останалите е някаква утеха, искам да се погрижа да я получите.

Благодарих, защото Градинаря като че ли го очакваше, но част от мен се чудеше дали не бе по-добре направо да се приключва, вместо агонията да се проточва цял ден.

Преди да тръгне за лекции, Дезмънд ни донесе ръчна количка, за да разхождаме Зара из Градината. Усмиваше се, когато я докара, усмиваше се и когато ме целуна по бузата и тръгна за лекции. Блис изпсува толкова цветисто, че Тереза се изчерви.

— Той не знае, нали? — задъхано процеди тя, когато вече имаше сили да изрече друго, освен ругатни. — Наистина няма представа.

— Знае, че Зара е болна. Смята, че прави нещо мило.

— Това... това...

Някои емоции нямат нужда от превод.

Онзи следобед, докато Градинаря се разхождаше със съпругата си в другия парник, който беше много по-близо, отколкото изглеждаше, Зара с мъка седна на леглото си. Рижата ѝ коса бе потна и разбъркана.

— Мая? Блис? Можете ли малко да ме поразходите?

Сгънахме одеяло и го постлахме в количката, наредихме няколко възглавници под и около нея и стабилизирахме бедрото ѝ, доколкото можехме. Не беше единствената ѝ счупена кост, но определено бе най-болезнената контузия.

— Само една обиколка по коридора — заяви тя.

— Да не си търсиш недвижим имот? — попита Блис и Зара кимна.

Нямаше как да не се чудим в коя витрина ще се озовем, след като умрем. Бях почти сигурна коя Градинаря бе избрал за мен — намираше се точно до Лионет и беше разположена така, че да се вижда от пещерата. Блис мислеше, че ще е от другата ми страна, че трите завинаги ще си висим заедно на шибаната стена, за да могат следващите поколения Пеперуди да ни отбягват и да се страхуват от нас.

Бавно прекосихме коридора, като аз бутах количката, а Блис полагаше всички усилия да стабилизира предницата ѝ. Зара ни спря близо до входа, където ароматът на орлови нокти изпълваше въздуха и се сливаше с миризмата на химикали, носеща се откъм помещение, което никога не бяхме виждали отворено. Също като залата за татуировки, стаята на Лорейн и някогашната бърлога на Ейвъри, стените му бяха полупрозрачни и солидни, с клавиатура, монтирана до здравата врата. Не биваше да сме там.

А и още не бях виждала как Дез въвежда кода си на главния вход.

— Мислиш ли, че ако поискам да ме сложи тук, ще го направи?

— Заради орловите нокти?

— Не, защото всички избягваме тази част. Така няма много да ме виждат.

— Питай го. Най-лошото, което вече може да ти се случи, е да откаже.

— Ако те помоля да ме убиеш веднага, ще го направиш ли?

Огледах празната витрина, защото не исках да разбирам дали говори сериозно. Зара можеше да бъде жестока и да се подиграва на другите момичета, докато не се разплачат, но нямаше особено чувство за хумор.

— Предполагам, че не съм чак толкова добра приятелка — отвърнах накрая.

Блис не продума.

— Мислиш ли, че боли?

— Той казва, че не боли.

— И ти му вярваш?

— Не — въздъхнах и се надвесих към растенията пред входа. — Не мисля, че може да направи разлика. Според мен иска да вярва, че не боли.

— Каква мислиш, че ще е?

— Коя?

— Следващата Пеперуда. — Зара изви глава назад, за да ме погледне. Очите ѝ блестяха от треската. — Не е ходил на лов от дълго време. Не и след Тереза. Беше толкова щастлив заради Дезмънд, че дори не е търсил друга.

— Може и да не отиде да търси.

Тя изсумтя.

В интерес на истината, Градинаря невинаги го правеше. Понякога, след като умреше Пеперуда, не ходеше на лов. Не и докато не загинеше още някоя. Друг път се връщаше с едно момиче, понякога с две, макар да не се беше случвало, откакто аз бях в Градината. Опитите да проумееш защо този човек върши нещата по определен начин бяха проява на безсмислено усилие.

Все още стояхме там, когато Лорейн излезе от стаята си, за да започне да приготвя вечерята. Отначало сякаш я стреснахме. Ръката ѝ се стрелна към тъмнокестенявата ѝ коса — поизбледняла и силно нашарена със сребърни нишки, — която все още поддържаше дълга и вдигната на кок, както предпочиташе Градинаря. Макар той никога да не я поглеждаше, никога да не я коментираше, Лорейн все още я носеше така. Стрелна с очи превързаната Зара, видя колко е преbledняла, с изключение на двете яркочервени петна на бузите, след което се обърна към празната витрина.

Зара присви очи.

— Иска ти се да си вътре, нали, Лорейн?

— Няма да търпя това — тросна ѝ се тя.

— Знам как можеш да се озовеш там.

Във воднистосините очи на Лорейн се бореха подозрение и надежда.

— Така ли?

— Да. Трябва магически да станеш с трийсет години по-млада. Сигурна съм, че тогава с удоволствие ще те убие и изложи на показ.

Лорейн изсумтя и се стрелна покрай нас, като плесна Зара по глезена, докато минаваше. Ударът размърда счупеното ѝ, инфектирано бедро и тя прехапа устни, за да заглуши вика си.

Блис проследи с поглед готвачката медицинска сестра.

— Ще повикам Данел да ти помогне на връщане.

— Защо? Ти къде... — Отне ми секунда да разчета изражението ѝ. — Да. Както и да е. Данел.

Със задъханата от болка Зара я гледахме как се отдалечава.

— Какво мислиш, че ще направи? — попита ме тя след минута.

— Не питам и не искам да знам предварително — отсякох твърдо. — В зависимост от това какво е, може да не искам да знам и после.

След няколко минути не само Данел, но и обърканата Маренка дойдоха при нас.

— Да питам ли какви ги върши Блис?

— Не — отвърнахме в синхрон.

— Значи да не питам и защо ми взе ножиците? — промърмори Маренка и вдигна ръка към шията си, където обикновено имаше панделка, на която висеше мъничката ѝ ножица за бродерии.

— Да.

Данел се замисли върху отговора, прие го и леко докосна ръба на ръчната количка.

— В Градината? Или обратно в стаята ти?

— В стаята — простена Зара. — Мисля да изпия още едно обезболяващо.

С Данел и Маренка я настанихме на леглото и ѝ дадохме чаша вода, придружена от успокоително. Малко по-късно влезе Блис — криеше ръцете си зад гърба, а на лицето ѝ грееше доволна гримаса.

О, боже, не исках да знам.

— Имам подарък за теб, Зара — тържествено обяви тя.

— Главата на Ейвъри на поднос?

— Топло. — И хвърли нещо върху завивката. Зара го вдигна, взря се в него и избухна в смях. То се поклащаше от ръката ѝ и краищата му бавно се освобождаваха от подредбата си.

— Плитката на Лорейн?

— Забавлявай се!

— Мислиш ли, че мога да я взема с мен?

Данел потри краищата на косата между пръстите си.

— Бих могла да я сплета наново.

— Или си я сложи в твоята коса като екстеншън.

— Определено като корона.

Всички, които се отбиваха този следобед и вечерта, имаха различни предложения и фактът, че никой не изрази тъга или съчувствие към нашата готвачка медицинска сестра, показваше всеобщото ни презрение към Лорейн. Когато настъпи време за храненето, взехме подносите си и се струпахме в стаята на Зара — двайсетина момичета, насядали коляно до коляно на пода и дори под душа.

Адара вдигна чаша с ябълков сок.

— За Зара, която може да плюе най-далеч от всички.

Всички се разсмяхме, дори Зара, която надигна чаша с вода, за да отговори на тоста.

След това се изправи Назира и май всички таяхме известни опасения какво ще последва. Назира и Зара се разбираха толкова добре, колкото Ейвъри и Дезмънд.

— За Зара, която може и да е пълна кучка, но е нашата кучка.

Зара й прати въздушна целувка.

Беше откачено. Не мисля, че някоя от нас се съмняваше в това. Беше откачено, нередно и напълно извратено, но въпреки това ни караше да се чувстваме много по-добре. Всички се изправяхме една по една и вдигахме тостове за Зара. Някои бяха подигравателни, други сериозни, имаше много сълзи, макар и не пролети от мен, но сигурно Градинаря беше прав. Може би наистина помагаше.

Когато дойде моят ред, станах и вдигнах чашата си с вода.

— За Зара, която ни напуска прекалено скоро, но която ще помним с добро до края на живота си.

— Колкото и кратък да е той — добави Блис.

Колко ненормални трябва да сме били, щом се засмяхме?

Когато всички се бяха изредили, Зара още веднъж надигна чашата си.

— За Зара — отрони, — защото, когато тя умре, Фелисити Фарингтън най-сетне ще почива в мир.

— За Зара — промълвихме всички като една и изпразнихме чашите си.

Градинаря дойде, но този път не носеше рокля, а водеше Дезмънд. Усмихна се, когато ни видя всички заедно.

— Време е, дами.

Целунахме Зара, събрахме подносите си и се изнизахме от стаята, като на излизане Градинаря ни целуваше по бузата. Изчаках края на върволицата, седнала на ръба на леглото и хванала потната длан на Зара. Побелялата плитка на Лорейн бе завита около кока й.

— Мога ли да направя нещо за теб? — прошепнах.

Тя бръкна под възглавницата си и ми подаде оръфано копие на „Сън в лятна нощ“ с безброй отбелязани места и подчертавания.

— В училище много обичах театъра — прошепна тя. — Когато бях отвлечена в парка, трябваше да се срещна с приятели за репетиция.

Три години писах бележки за пиеса, която никога няма да поставя. Мислиш ли, че с Блис бихте могли да я прочетете на всички? Просто... нещо, с което да ме запомнят?

Взех книгата и я притиснах до сърцето си.

— Обещавам.

— Погрижи се за следващото момиче и се опитай да не ме посещаваш твърде често, става ли?

— Става.

Зара ме придърпа към себе си и силно ме прегърна. Пръстите ѝ се забиха в раменете ми. Въпреки че изглеждаше спокойна, усещах, че трепери. Оставих я да ме прегръща колкото иска и когато най-после си пое дъх и се отдръпна, я целунах по бузата.

— Току-що се запознах с теб, Фелисити Фарингтън, но вече те обичам и ще те помня.

— Предполагам, че това е всичко, което бих могла да поискам — отвърна тя насмешливо. — Благодаря ти от сърце. Направи нещата много по-лесни, отколкото биха могли да бъдат.

— Ще ми се да бях направила повече.

— Правиш каквото е по силите ти. Другото е за тях. — Тя махна с глава към мъжете на входа. — Предполагам, че ще ме видиш след два дни.

— До орловите нокти, така че почти няма да те виждаме — съгласих се едвам чуто. Отново я целунах и излязох от стаята, така здраво стиснала книгата, че кокалчетата на ръцете ми побеляха.

Градинаря се втренчи в плитката, която съвсем очевидно не беше на Зара, после се втренчи в мен.

— Лорейн плачеше — промърмори той. — Каза, че Блис я е нападнала.

— Това е само коса. — Гледах го право в очите. — Не става въпрос за теб или синовете ти. Не сме длъжни да я търпим, когато ни наранява.

— Ще говоря с нея. — Целуна ме по бузата и отиде при Зара, но Дезмънд стоеше на място с озадачен и малко притеснен вид.

— Пропускам ли нещо? — попита ме той.

— Прекалено много.

— Знам, че ще ви липсва, но ние ще се погрижим за нея. Тя ще се оправи.

— Недей.

— Мая...

— Не, ти не знаеш. Би трябвало, видял си достатъчно. Аз обаче знам. Няма да ми казваш, че тя ще се оправи. Точно сега няма да ми говориш изобщо.

Ейвъри беше първородният син на Градинаря, но Дезмънд бе истинският му наследник. Не след дълго щяхме да научим до каква степен е наследил нрава на баща си.

Погледнах назад към Зара, но Градинаря ми пречеше да я видя. Отдалечих се, без да обръщам внимание на нараненото изражение на Дезмънд.

Върнах подноса си в кухнята, изпитах злорадство от подсмърчанията на Лорейн и петсантиметровата ѝ орязана коса, отклоних поканата на няколко момичета да отида при тях и се върнах сама в стаята си. След около час и половина стените се спуснаха. Зара беше прекалено натрошена за прощален секс, а и Дезмънд присъстваше. Свих се на леглото си с пиесата, прочетох бележките в полетата и частично опознах Фелисити Фарингтън.

Около три през нощта стената, която ме разделяше от коридора, се вдигна. Само тази стена. Другите, които ограждаха витрините и стаите на Маренка и Ибра, останаха на място. Бяха спуснати от седмици и изпитвах странно, приятно облекчение да не се налага да виждам трупове всеки път, щом отворя очи. Хлопнах книгата върху пръста си и събрах сили в очакване да видя Градинаря на входа с ръка на колана и възбуден поглед.

Но беше Дезмънд. Светлозелените му очи гледаха безумно и наранено по начин, който не бях зървала от месеци. Сграбчи стъклената преграда, за да се задържи на крака, тъй като коленете му трепереха и едвам го удържаха прав. Затворих книгата, оставих я на полицата и седнах на леглото.

Той направи няколко колебливи крачки в стаята и се свлече на колене. Закри лицето си с ръце, след което силно потрепери и се взря в дланите си, все едно се бяха отделили от тялото му. Около него се носеше тежък, кисел мирис — същият, който неизменно долавях, когато се доближавах до орловите нокти до главния вход. Цялото му тяло се разтреса, щом се преви на две и опря чело в хладния метален под.

Минаха почти десет минути, преди да проговори, и гласът му звучеше дрезгав и съкрушен.

— Той обеща да се погрижи за нея.

— Така е направил.

— Но той... той...

— Избави я от болката и не ѝ позволи да се разложи — равнодушно довърших аз.

— ... я уби.

Значи все пак не беше съвсем като баща си.

Свалих си дрехите, коленичих пред него и започнах да разкопчавам ризата му. Дезмънд ме изгледа отвратно и избута ръцете ми.

— Ще те вкарам под душа, вониш.

— Формалдехид — промълви Дезмънд. Този път се остави да го съблека и тръгна след мен с олюляване, а аз го довлачих през стаята и го накарах да седне под душа. Врътнах крана и топлата вода потече по него.

В това, което се случи после, нямаше нищо сексуално. Беше като да къпя момичетата на София, докато бяха полузаспали. Когато му нареждах да се наведе напред, да вдигне ръка или да затвори очи, той се подчиняваше, но сякаш не усещаше нищо, сякаш не можеше напълно да проумее случващото се. Шампоанът и душ гелът имаха силен плодов аромат, но аз го измих от глава до пети, докато химическата миризма вече лепнеше единствено по дрехите му.

Увих го в хавлии и с помощта на едната му обувка избутах дрехите навън в коридора. След това се върнах, за да подсуша и двама ни. Трябваше дълго да му бърша лицето — под душа не бях видяла, че по бузите му непрекъснато се стичат сълзи.

— Инжектира ѝ нещо, за да я приспи — прошепна той. — Мислех, че ще я отнесем в колата, но той отвори стая, която никога не бях виждал. — Силна тръпка разтнесе тялото му. — Когато тя заспа, ѝ облеche рокля в оранжево и жълто и я сложи на масата за балсамиране, а след това той... той я върза...

— Моля те, не ми казвай — отвърнах тихо.

— Не, трябва, защото ще стори същото и с теб някой ден, нали? Значи така ви запазва, като ви балсамира, докато сте живи. — Пак се разтнесе от стон, който прекъсна думите му, но след това продължи. —

Стоеше там и ми обясняваше всяка стъпка. За да мога да го правя сам някой ден, така каза. Каза, че любовта не е само удоволствие. Каза, че трябва да сме готови и за трудностите. Каза... каза...

— Ела, все още трепериш.

Остави ме да го отведа до леглото и да го завия. Седнах до него върху одеялото и скръстих ръце в скута си.

— Показа ми някои от другите. Мислех... мислех, че просто ги връща на улицата! Нямах представа. — Дезмънд напълно се срина и започна да плаче толкова силно, че направо клатеше леглото. Галех го по гърба, докато се давеше от ридания, но не бях в състояние да го утеша повече, защото все още не знаеше цялата истина. Зара имаше инфекция на костта и Дезмънд си мислеше, че всички пречупени момичета се самоубиваха или така се отчайваха, че накрая умираха. Не знаеше за неподчинението, за навършването на пълнолетие^[9].

Не можех да му го кажа и в онзи момент, когато самият той почти се бе пречупил. Не можех да го използвам в такова състояние. Трябваше ми смел.

Не мислех, че някога ще бъде смел.

— Тя си избра витрината — успя да промълви след няколко минути. — Накара ме да я отнеса там, показа ми как да я наместя, как плътно да затворя стъклото и как да налея смолата вътре. Преди да я затвори, той... той...

— Я целуна за сбогом?

Дезмънд колебливо кимна, разтърсен от нови ридания.

— Каза й, че я обича!

— По свой начин я обича.

— Как въобще ме търпиш?

— Понякога не мога — признах. — Повтарям си, че не знаеш всичко, че все още си в неведение за толкова много от нещата, които вършат баща ти и брат ти, а в някои дни това е единственият начин, по който да се застава да те погледна. Но ти.

— Моля те, кажи ми.

— Но ти си страхливец — въздъхнах. — Знаеш, че не е редно да ни държат тук. Знаеш, че е незаконно, знаеш, че баща ти ни изнасилва, а сега вече знаеш и че ни убива. Някои от тези момичета може би дори имат семейства, които ги търсят. Знаеш, че не е правилно, но не се

обаждаш в полицията. Каза, че ще се учиш от мен как да си по-смел, но не си се научил. И, честно казано, не знам дали някога ще можеш.

— Ако се разбере... ако се разчуе... ще убие майка ми.

Свих рамене.

— Ако изчакаш достатъчно, ще убие и мен. Страхът може да е естественото ни състояние, но също така е и избор. Всеки ден, през който знаеш за Градината и не се обаждаш в полицията, нито ни пускаш да си тръгнем, ти правиш един и същи избор отново и отново. Ето това е истината, Дезмънд. Просто повече не можеш да се преструваш.

Той пак започна да плаче или пък все още плачеше. Шокът бе толкова жесток, че не можеше да го понесе.

Прекара остатъка от мрачното утро легнал безмълвен на леглото ми, а когато слънчевата светлина проникна в Градината, взе вмирисаните си на формалдехид дрехи и си тръгна.

Впоследствие не ми говори със седмици и дойде в Градината само веднъж — за да види Зара, след като смолата се бе втвърдила и стената пред витрината ѝ вече я нямаше. Всички прегради бяха вдигнати и реалността, която бе отричал през лятото, се стовари отгоре му с оглушителна сила. Ние бяхме Пеперуди и краткият ни живот завършваше зад стъкло.

* * *

— Чакай, нали каза, че нещата са се променили след Кийли? — намесва се Едисън.

— Така е, да. Ще стигна дотам.

— О!

Инара гали с пръсти шията на синия дракон и дълбоко си поема дъх.

— Кийли пристигна четири дни по-късно.

* * *

Отне ми известно време да изпълня обещанието си към Зара. Градинаря с охота се съгласи да ни осигури декори за „Сън в лятна нощ“, когато му казах за какво са ни, но искаше всичко да бъде направено както трябва. Поръча ни костюми и даде на Блис кутия с глина, която тежеше колкото нея, за да ни изработи венци от цветя. Разпределихме ролите и обяснихме на момичетата особеностите на староанглийския. Някои от тях бяха чели една-две пиеси, но повечето не бяха ходили на театър.

Бях живяла почти две години с Ноemi, която се разхождаше по бельо в апартамента и четеше на глас монолози, докато си миеше зъбите.

Да, миеше си зъбите, което, поради тази причина, траеше цяла вечност.

Когато вечерта настъпи, Градинаря и Лорейн ни подготвиха празненство в самата Градина от двата бряга на потока. Имаше странни столове — нещо средно между табуретки и пуф фотьойли, всичките в ярки цветове, а ние бяхме облечени в полупрозрачни копринени рокли в красиви краски, които за първи път нямаха нищо общо с крилете, татуирани на гърбовете ни. Аз играех Елена и Градинаря ми бе дал рокля в цветовете на гора и мъх с един-единствен пласт в наситенорозово. В същия нюанс бяха и глинените рози във венеца, който Блис ми бе направила.

Повечето от нас бяха с пуснати коси под венците просто защото тази вечер можехме да си го позволим.

Докато се подготвяхме, в смеха ни се прокрадваше нервност. Правехме го заради Зара, но Градинаря го превърна в бляскаво събитие. Въпреки че бе наясно с мотивите ни, бях сигурна, че си мисли как му организираме забавление, за да покажем колко сме щастливи под нежните му грижи. Този човек притежаваше изумителния талант да вижда само това, което иска.

Дори не беше забелязал, че Лорейн си е купила перука, за да създаде илюзията, че все още има дълга, добре поддържана в негова чест коса, с която той би пожелал да си играе. Извратена кучка.

Беше убедил и Дезмънд да присъства.

Струва ми се, че реакцията на сина му към смъртта на Зара го стъписа. Дез беше син на баща си, но не притежаваше неговата перспектива. Не можеше да възприеме станалото по никакъв друг

начин, освен като убийство, ала въпреки това случката не го подтикна към действие.

В края на първата седмица мълчание и отсъствие на сина си Градинаря дойде в стаята ми преди закуска.

— Дезмънд ми изглежда отнесен — обяви той веднага щом леко се разбудих. — Да не сте се скарали?

Прозях се.

— За него е проблем да приеме случилото се със Зара.

— Но Зара е добре. Вече не я боли. — Градинаря изглеждаше искрено объркан.

— Когато си казал, че ще се погрижите за нея, Дезмънд си е помислил, че ще я откараш в болница.

— Това би било глупаво. Щяха да ни задават въпроси.

— Аз само ти предавам.

— Да, разбира се. Благодаря ти, Мая.

Сигурна съм, че през последвалите седмици е имало много разговори между баща и син, за които нищо не знам, но Дезмънд се появи за представлението и приличаше на човек, който не бе мигнал нито една нощ. Сигурно през онзи ден бе имал презентация в колежа, защото носеше риза и вратовръзка в комбинация със спортните си бежови панталони. Ризата беше разкопчана на врата, вратовръзката бе разхлабена, а ръкавите — навити, но все пак Дез изглеждаше по-официален от обикновено и донякъде се отвратих от себе си заради мимолетната мисъл, че тази бледозелена риза доста отива на очите му. Беше му трудно да погледне която и да е от нас, особено мен. Разказах накратко на Блис за последния ни разговор, докато една вечер приготвихме фалшиви курабийки, с които да погодим номер на Лорейн. Блис сви рамене и отвърна, че съм се отнесла с него по-мило, отколкото тя би направила.

Тъй като глинените курабийки бяха нейна идея, не спорих.

Представлението започна наистина добре. Преди да прочета записките на Зара, никога не бях обръщала внимание на репликите — след като чуеш „да бъдеш или не“, изречено наред балончета от паста за зъби, наистина престава да ти пука, — но тази пиеса бе наистина смешна, а и ние самите умишлено засилвахме ефекта. Блис играеше Хермия и по време на една сцена, в която двете спорим, тя се хвърли

срещу мен от другата страна на потока и изтръгна гърлен смях от Градинаря.

Насред един от монолозите на Маренка като Пък предната врата се отвори с трясък и Ейвъри се появи с малък вързоп на рамо. Маренка спря и ме погледна. Очите ѝ, оградени от татуировка на *Anartia jatrophae*, бяха ококорени. Станах и отидох до нея, наблюдавайки как Ейвъри тича към Градината. След малко Градинаря и Дезмънд също се приближиха до нас.

— Доведох нова! — обяви Ейвъри с широка усмивка. Отърси товара от рамото си и го остави да падне на земята. — Намерих я и я хванах. Виж, татко! Виж какво намерих за нас!

Градинаря бе съсредоточил цялото си внимание върху поголемия си син, затова коленичих и развих одеялото с треперещи ръце. Няколко от Пеперудите извикаха: „О, мили боже, мамка му!“.

Момичето вътре дори още не бе достигнало до пубертета. По едното ѝ слепоочие имаше засъхнала кръв, светлата ѝ кожа бе насинена, виждаха се и други отоци, драскотини и белези, които се разкриха под разкъсаните ѝ дрехи, щом изцяло развих одеялото. По бедрата ѝ и материята около тях имаше много кръв. Мамка му, на бельото ѝ бе изписано „Събота“ — просто знаеш, че не произвеждат такива в големи размери. Една много неадекватна част от мозъка му установи, че беше четвъртък.

Дребно момиче с кльоцави крайници. Все още растеше, сякаш внезапно щеше да дръпне на ръст. Хубава по детски начин, с раздърпана опашка, в която бе прибрана медната ѝ на цвят коса, но много, много млада. Отново я завих в одеялото, за да скрия кръвта, и я прегърнах, останала напълно без думи.

— Ейвъри — шокирано прошепна Градинаря. — Какво, по дяволите, си направил?

Никак не исках да ставам част от този разговор. Данел ми помогна да се изправа с момичето на ръце, като придържаше главата ѝ.

— Блис, може ли да вземем роклята ти с гръб?

Тя кимна и побягна към стаята си.

С Данел бързо тръгнахме към моята спалня, където съблякохме момичето, изхвърлихме разкъсаните ѝ дрехи в шахтата за пране и след това я изкъпахме. Трябваше да измия кръвта от бедрата ѝ и внимателно да впръскам вода в слабините ѝ, за да отмия течностите и парченцата

разкъсана тъкан. През това време Данел повръщаше в тоалетната. Върна се, покрила устата си с трепереца ръка.

— Още дори няма косми долу — прошепна тя.

Нямаше косми между краката и под мишниците, нямаше гърди или ханш. Определено беше само дете.

Данел я вдигна, за да измия косата ѝ. Дотогава Блис се бе появила с роклята си — единствената дреха, която можеше да стане на момичето и напълно да я покрие, макар да ѝ бе малко широка, — така че я подсушихме, облякохме и завихме в леглото ми.

— След като вече е тук, мислиш ли, че... — Дори Блис не можеше да изрази опасенията ни.

Поклатих глава, докато разглеждах ръката на момичето. Няколко от ноктите ѝ бяха счупени. Сигурно се бе борила.

— Няма да я докоснат.

— Мая...

— Няма да я докоснат.

Болезнен вик отекна през Градината и ние трепнахме.

Но не беше женски, затова не помръднахме.

При този звук другите момичета се разбягаха и започнаха да се тълпят в моята стая. Накрая трябваше да им кажа да излязат. Нямахме представа кога детето щеше да се събуди — щеше да е ужасено и да го боли, и наистина не беше необходимо да го зяпат над двайсет души. Останаха само Данел и Блис. Данел все гледаше да застане зад момичето, за да не види първо нейното лице.

Библиотеката от дясната ми страна обаче не скриваше напълно Лионет.

Блис дръпна пердето на тоалетната ми докъдето можа, вдигна долния му край и го захвана с няколко книги. Ако човек знаеше, че е там, все още можеше да види косата и извивката на гърба ѝ, но не и ако не предполагаше за наличието на витрината.

И зачакахме.

Блис отиде да вземе бутилки с вода, като успя да принуди със заплахи Лорейн да ѝ даде няколко аспирина. Нямаше да помогнат много в дългосрочен план — действаха страхотно срещу главоболието, причинено от опиатите, но в случая не то представляваше проблем. Поне бяха по-добре от нищо.

Тогава на прага ми се появи Градинаря. Погледна към стената и набраното перде, после към момичето в леглото, кимна и бръкна в джоба си. Извади малко дистанционно и след минута стените от двете страни се спуснаха, като вдигната остана само предната.

— Как е тя?

— В безсъзнание — отвърнах кратко. — Била е изнасилена, удряна е силно по главата и има безброй други наранявания.

— Носи ли нещо, от което да разберем името ѝ? Или откъде е?

— Не. — Поднесох ръката ѝ на Блис, за да мога да прекося стаята и да застана до пребледнелия, внезапно състарен мъж. — Никой няма да я докосва.

— Мая...

— Не, никой няма да я докосва. Никакви криле, никакъв секс. Тя е дете. — Останах шокирана, когато той кимна.

— Оставям я на грижите ти.

Данел прочисти гърло.

— Господине? Тя още не се е свестила. Не може ли да бъде отнесена някъде? Да бъде отведена в болница например? Няма да си спомня нищо.

— Не мога да съм сигурен, че не е видяла Ейвъри — категорично отсече Градинаря. — Трябва да остане.

Данел прехапа устни и извърна очи, а ръцете ѝ галеха косата на момичето.

— Мисля, че ще е най-добре да си тръгнеш — казах му с равен тон. — Не знаем кога ще се събуди. Препоръчително ще е тогава да няма мъже около нея.

— Разбира се, да. Нали ще ми кажеш, ако... ако има нужда от нещо?

— Има нужда от майка си и от девствеността си — сопна се Блис. — Има нужда да е на сигурно място у дома.

— Блис.

Тя изсумтя, но предупредителният му тон я накара да замълчи.

— Ще ми кажеш — повтори той и аз кимнах. Дори не си направих труда да го изпратя с поглед.

Малко след като Градинаря си тръгна, пристигна Дезмънд. Болката в неговия поглед беше още по-голяма.

— Ще се оправи ли?

— Не — троснах се аз. — Но мисля, че ще оживее.

— Чухте ли онзи вик? Татко удари Ейвъри.

— Да, а на нея от това ще ѝ стане много по-добре — изръмжа Блис. — Иди си го начукай.

— Какво ѝ е направил?

— Ти какво мислиш? Стиснал ѝ е ръката?

— Дезмънд. — Не продължих, преди той най-накрая да ме погледне в очите. — Ето какво представлява брат ти, но и тримата сте съучастници, затова точно сега не бива да си тук. Знам, че в момента си изпълнен със самосъжаление и омерзение, но не искам никакви мъже край това дете. Трябва да си тръгнеш.

— Не аз съм я наранил!

— Напротив — сопнах му се. — Можеше да го предотвратиш! Ако просто бе отишъл в полицията или поне бе пуснал една от нас да си тръгне, за да може тя да отиде в полицията, Ейвъри нямаше да е на свобода и нямаше да я отвлече, да я пребие, да я изнасили и да я доведе тук, където същото ще ѝ се случва отново и отново, докато накрая не умре прекалено млада. Ти позволи това да я сполети, Дезмънд, допусна го с действията си, така че — да, ти си я наранил. Ако няма да направиш нищо, за да ѝ помогнеш, трябва веднага да се разкараш от нея.

Той се втренчи в мен — лицето му бе преbledняло и шокирано. После се обърна и си тръгна.

Как бе възможно едно дете да струва по-малко от доброто им име? Как може животът на всички ни да е по-незначителен от тяхната репутация?

Блис се взираше след него. Сетне се пресегна и докосна ръката ми.

— Мислиш ли, че ще се върне?

— Не ми пука.

Общо взето, бе вярно. Бях се уморила до смърт. Нямах повече енергия да мисля за проточващата се безполезност на Дезмънд.

Момичето се свести около два през нощта и започна да стене, когато усети всичките си болки и наранявания. Седнах на леглото и леко стиснах ръката ѝ.

— Дръж си очите затворени — заръчах ѝ нежно с тих и утешителен глас, както ме бе учила Лионет. Преди почти не го бях

правила, но това момиче имаше нужда да бъде по-мека с нея и потвърда заради нея. Помислих си, че София би открила разликата. — Ще сложа мокра кърпа на лицето ти, за да облекчи част от болката.

Данел изстиска кърпата и ми я подаде.

— Къде... какво?

— След малко ще стигнем и до това, обещавам. Можеш ли да преглъщаш хапчета?

Тя започна да плаче.

— Моля ви, не ме упоявайте! Ще бъде послушна, обещавам, няма повече да се боря!

— Само аспирин, нищо друго. Заклевам се. Малко ще ти помогне срещу болката.

Остави ме да я повдигна достатъчно, за да сложа хапчетата на езика ѝ и да ѝ дам да пийне няколко глътки вода.

— Коя си ти?

— Казвам се Мая. Бях отвлечена от същите хора, които отвлякоха и теб, но няма да им позволя да те нараняват повече. Няма да те докоснат.

— Искам да си отида у дома.

— Знам — прошепнах и покрих очите ѝ с кърпата. — Знам, че искаш. Съжалявам.

— Не искам повече да съм сляпа, моля ви, позволете ми да виждам!

Сложих длан над очите ѝ и дръпнах кърпата. Забелязах как примигва дори и при наличието на толкова оскъдна светлина. Очите ѝ бяха с различни цветове — едното синьо, а другото сиво, като синьото имаше две точки в ириса.

Преместих ръката си, така че да зърне лицето ми, без да гледа директно срещу лампата отгоре.

— Така по-добре ли е?

— Боли ме — простена тя. От ъгълчето на окото ѝ към косата ѝ се плъзна сълза.

— Знам, миличка, знам.

Тя се обърна и притисна лице в скута ми, тъничките ѝ ръце обгърнаха кръста ми.

— Искам мама!

— Знам, миличка. — Надвесих се над детето, косата ми се разпиля около нея като щит и я прегърнах толкова силно, колкото можех, без да ѝ причинявам болка. — Съжалявам. — Джили, другата дъщеря на София, вече трябваше да е на единайсет, а това момиченце изглеждаше горе-долу на нейната възраст, може би година по-голяма. Тогава обаче ме болеше да си мисля за Джили. Детето изглеждаше толкова дребно и крехко, толкова съсипано. Не исках да си представям така смелата малка Джили.

Тя плака, докато заспи, и когато пак се събуди след няколко часа, Блис ни донесе плодове.

— Лорейн не е направила закуска — прошепна тя на мен и Данел. — Цяла нощ е седяла в кухнята и се е взирала в стената, или поне така твърдят Зулема и Уила.

Кимнах, взех един от бананите и пак седнах до детето.

— Ето, сигурно си гладна.

— Не съм — отвърна тя нещастно.

— От шока е, но въпреки всичко се опитай да хапнеш. Калият е полезен за мускулите ти, ще им помогне да се отпуснат и да не те болят.

Тя въздъхна треперливо, но прие банана и отхапа от него.

— Това е Блис — казах аз и посочих дребничката ми приятелка. — А това е Данел. Ще ни кажеш ли името си?

— Кийли Рудолф — отвърна тя. — Живея в Шарпсбърг, Мериленд. — Преди цяла вечност Гириан бе споменал нещо за Мериленд.

— Кийли, можеш ли да бъдеш смела?

Очите ѝ пак се наляха със сълзи, но — бог да я поживи! — кимна.

— Кийли, това място се нарича Градината. Един мъж и двамата му синове ни отвличат и ни държат тук. Осигуряват ни храна и дрехи, всичко, което ни е необходимо, но не ни пускат да си ходим. Много съжалявам, че си била похитена и доведена при нас, но не мога да го променя. Не мога да ти обещаая, че някога отново ще видиш дома и семейството си.

Тя подсмръкна и аз обвих ръце около раменете ѝ, придърпвайки я към себе си.

— Знам, че е трудно, и това не са просто думи, наистина знам. Но ти обещавам, че ще се грижа за теб и няма да им позволя да те наранят. Всички, които сме пленнички тук, сме нещо като семейство. Понякога се караме и невинаги се харесваме, но си оставаме семейство, а хората от едно семейство се грижат един за друг.

Блис ми се усмихна накриво — макар и да не знаеше много за мен, беше наясно, че не съм отгледана така.

Аз обаче бях разбрала какво е задружието в апартамента, а останалото бях научила в Градината. Бяхме сбъркано семейство, но все пак семейство.

Кийли видя Данел и се сгуши в мен.

— Защо тя има татуировка на лицето си? — прошепна.

Данел коленичи до леглото и пое ръцете на Кийли в своите.

— Още нещо, за което трябва да си смела — нежно рече тя. — Искаш ли да го чуеш сега, или ще почакаш малко?

Детето прехапа устни и ме погледна неуверено.

— Изборът е твой — казах й. — Можеш да избереш дали да бъде сега или по-късно. Ако така ще ти е по-лесно, обещавам, че на теб няма да ти се случи. Разтрепераната Кийли пое дълбоко дъх и кимна.

— Тогава — сега.

— Наричаме мъжа, който ни държи тук, Градинаря — простичко поде Данел. — Той предпочита да мисли за нас като за Пеперуди в неговата Градина и ни татуира криле на гърбовете, защото му помагат да си въобразява тези неща. Когато ме доведоха тук, си мислех, че ако го накарам да ме харесва повече от другите, ще ме пусне и ще мога да се прибера вкъщи. Грешах, но не го разбрах достатъчно бързо и той ми нарисува криле на лицето, за да покаже на останалите, че това ме прави щастлива.

Кийли пак вдигна поглед към мен.

— И ти ли имаш криле?

— Да, на гърба.

Очите й се стрелнаха към Блис, която кимна.

— Но няма да му дадете да направи същото с мен, нали?

— Няма да му позволя и с пръст да те докосне.

Изведохме я в Градината през ранния следобед. Блис вървеше пред нас, за да предупреждава другите. Обичайно повечето Пеперуди страняха от новото момиче, докато не се приспособи. С Кийли беше

различно. По единично или по двойки, възможно най-незаплашително, всички, с изключение на Сирват, се изредиха да я поздравят, да се представят и — може би най-важното — да ѝ обещаят, че ще я защитават. Нямах нищо против, че Сирват не се бе присъединила. Маренка коленичи и остави Кийли да проследи с пръсти крилете в бяло, кафяво и черно на лицето ѝ, за да не се плаши от тях.

— Ще си преместя нещата, за да си точно до Мая — каза ѝ тя. — Така, ако се уплашиш или не искаш да си сама, няма да се притесняваш, че ще се изгубиш. Ще си точно до нея.

— Б-благодаря — успя да промълви Кийли.

Лорейн се стегна достатъчно, че да приготви студен обяд, макар да плачеше през цялото време. Щеше ми се да вярвам, че може би най-накрая е проумяла какво представлява Градинаря, че е ужасена от отвличането на толкова малко дете, че е отвратена от завистта и ревността си към мъртви момичета. Наистина исках да вярвам в капчицата доброта у нея. Но не вярвах. Не знаех защо е толкова потресена и разстроена, но не мислех, че е заради някой друг, а заради самата нея. Дали се дължеше на перуката, или по-вероятно на факта, че Блис не пострада, след като я нападна, но Лорейн най-накрая бе осъзнала, че Градинаря никога нямаше да я обикне отново.

Занесохме обяда горе на скалата, където слънцето топлеше и пространството бе открито. Кийли все още нямаше много апетит, но хапна, за да ни угоди. След това видя Дезмънд да се качва по пътеката и се сгуши в мен. Блис и Данел също се приближиха, за да я защитят от всички страни.

Дезмънд не представляваше заплаха, но беше мъж. Разбрах инстинктивната ѝ реакция.

Той спря на безопасно разстояние от нея, коленичи на скалата и широко разтвори ръце.

— Няма да те нараня — полугласно обеща той. — Няма да те докосна, дори няма да се приближа повече.

Аз поклатих глава.

— Защо си дошъл?

— Искам да я попитам как се казва и откъде е, за да постъпя правилно. — Понечих да стана, но ръцете на Кийли здраво ме стиснаха през кръста.

— Всичко е наред — прошепнах и я прегърнах по-силно. — Само ще поговоря с него. Можеш да останеш тук с Блис и Данел.

— Ами ако той те нарани? — простена тя.

— Няма. Този не го прави. Веднага се връщам. Ще ме виждаш през цялото време.

Тя бавно ме пусна и се гушна в Данел. Блис беше мека и закръглена, но не предразполагаше към прегръдки.

Подминах Дезмънд, тръгнах към самия край на скалата и след миг той ме последва. Стоеше на половин метър разстояние, бръкнал дълбоко в джобовете си.

— Какво правиш?

— Постъпвам правилно — повтори той. — Ще се обадя в полицията, но трябва да узная името ѝ. Сигурно я издирват.

— Защо сега? Знаеш за Градината от шест месеца.

— На колко години е?

Погледнах през рамо към Кийли.

— С приятелите ѝ били в мола, за да празнуват дванайсетия ѝ рожден ден.

Дезмънд изруга и се взря в обувките си, чиито върхове леко стърчаха от ръба на скалата.

— С всички сили се мъчех да се убедя, че баща ми казва истината, че дори да не сте тук по свой избор, поне ви е спасил от нещо.

И все още, дори в присъствието на дванайсетгодишно момиче, продължаваше да се самозаблуждава.

— Може би от улицата или от лоши семейства — продължи той. — От среда, в сравнение с която Градината поне е малко по-добра, но не мога... Знаем, че Ейвъри я е отвлякъл, не татко, но това трябва да спре. Права си: аз съм страхливец. И егоист, защото не искам да нараня семейството си и да отида в затвора, но момичето е. — Той млъкна, дишаше тежко заради силата на думите си и емоцията, вложена в тях. — Все си повтарях, че трябва да се науча да бъда по-смел. Божичко, каква глупост. Никой не се учи да е смел. Просто постъпваш правилно дори и когато те плаши. Така че ще се обадя в полицията, ще им кажа всичките имена, които знам, както и за Градината.

— Наистина ли ще се обадиш?

Той ми хвърли гневен поглед.

— Питам, защото не мога да успокоя онова момиченце, че ще получи помощ, ако ти решиш да се откажеш или пак да заровиш глава в пясъка. Наистина ли ще го направиш?

Той дълбоко пое дъх.

— Да. Наистина ще го направя.

Пресегнах се и леко го докоснах по бузата, за да го накарам да срещне погледа ми.

— Казва се Кийли Рудолф и живее в Шарпсбърг.

— Благодаря. — Дезмънд се обърна и се отдалечи, после спря, върна се, придърпа ме към себе си и страстно ме целуна.

След това се отдалечи, без да каже и дума.

Върнах се на скалата.

— Трябва да останем в моята стая през останалата част от деня — съобщих на момичетата. — Тръгвайте без мен, ще кажа на всички останали.

— Наистина ли мислиш, че ще го направи? — попита Блис.

— Мисля, че най-накрая ще се опита и бог да му е на помощ, ако не успее. Тръгвай, бързо.

Издирих всички момичета, все едно за последен път играех на криеница, и им заръчах да стоят при мен. Не ме интересуваше дали са в стаите си, стига да не бяха навън в Градината, защото веднага щом Градинаря научеше за това обаждане, стените щяха да се спуснат и дори не исках да си помислям какво щеше да сполети всяка Пеперуда, която завареше извън тях. Шепняхме, защото не знаехме колко чувствителни са микрофоните и дали Градинаря вече не беше чул какво възнамерява да направи синът му.

Намерих Елени и Исра в пещерата, Тереза в музикалната стая, Маренка в спалнята, която вече нямаше да е нейна, заедно с Равена и Назира, които ѝ помагаха да си събере принадлежностите за бродирание. Уила и Зулема бяха в кухнята и гледаха как Лорейн плаче толкова силно, че перуката ѝ се бе изкривила. Пиа се мотаеше край езерото и изучаваше сензорите за нивото на водата. Издирих ги една по една и им предадох новината, а те бързо се прибраха.

Последна открих Сирват. Беше притиснала цялото си тяло към витрината на Зара. Сложните шарки на крилете ѝ в черно, бяло и жълто-оранжево изпълваха целия ѝ гръб, очите ѝ бяха затворени и не помръдваше.

— Сирват, какво правиш, мамка му?

Тя отвори очи и ме погледна.

— Опитвам се да си представя какво е да си вътре.

— Струва ми се, че Зара вече е мъртва и не може да ти помогне.

И тя не знае.

— Надушваш ли?

— Орловите нокти ли?

Сирват поклати глава и се дръпна от стъклото.

— Формалдехидът. Учителят ми по биология го използваше за запазване на различни екземпляри за дисекция. В тази стая сигурно има цял тон от него, защото тук миризмата е много силна.

— В това помещение ни подготвя за витрините — въздъгнах. — Сирват, трябва да си останем по стаите. Ще стане напечено.

— Заради Кийли ли?

— И Дезмънд.

Тя докосна вратата, заключена с код.

— Винаги трябваше много да внимаваме с формалдехида. Дори разтворен в спирт, невинаги е стабилен.

Не се чувствах гузна, задето не бях близка със Сирват. Тя беше странна птица. Все пак ме остави да я извлека от там и да я заведа в стаята ѝ. Изтичах обратно до скалата, а сетне се качих на едно от дърветата, за да се опитам да видя дали нещо не се случва, но не съзирах дори къщата, а още по-малко — поляната пред имота. Градинаря имаше много пари и много земя — лоша комбинация, става ли дума за психопат.

Светлините силно затрептяха и припряно се прехвърлих през ръба на скалата, драсках се и се удрях, докато падах надолу, след което забързах през водопада, за да се прибера в стаята си, преди стените да се спуснат.

Блис ми подаде хавлиена кърпа.

— Половин час по-късно ми хрумна, че може би щеше да е по-добре всички да се съберем на едно място в Градината. Ако Дезмънд каже на ченгетата, че сме във вътрешния парник, нали ще настояват да проверят? Ако сме навън, ще ни видят.

— Ако щеш вярвай, но и аз си го помислих. — Свалих мократа си рокля и облякох онази, която получих при пристигането на Дезмънд и която имаше гръб. Не беше сред любимите на Градинаря, защото

скриваше крилете, но в онзи момент не ми пукаше. Исках да тичам, да се бия, да правя всичко друго, но не и да седя в стаята си и да чакам. — Ако успее да убеди полицаите да не го разследват или пък да внуши на Дезмънд да не се обажда, според теб какво ще се случи с всяка, която не се е подчинила на сигнала за влизане по стайте?

— По дяволите...

— Блис. Страх ме е — прошепнах. Седнах на леглото и посегнах към ръката на Кийли. Момиченцето хвана дланта ми и се гушна в мен в търсене на утеха. — Яд ме е, че нищо не мога да чуя.

С Маренка веднъж бяхме опитали да викаме с всички сили по време на поддръжката. Стаите ни бяха една до друга и не успяхме да доловим нищо. Дори отдушниците се затваряха, когато стените се спускаха.

Минаха часове, преди стените отново да се вдигнат. Отначало останахме по стайте си, защото бяхме прекалено уплашени, че да се движим, но не искахме и да стоим на едно място. Когато не можехме да търпим повече, излязохме навън в Градината, за да видим как се е променил светът ни.

Може би най-накрая към по-добро.

* * *

— Така ли беше? — пита Едисън, когато става ясно, че тя няма да продължи.

— Не.

[1] Препратка към поемата „Анабел Ли“ (1849) на Едгар Алън По. — Б.р. ↑

[2] Откъс от поемата „Сън в съня“ от Едгар Алън По, прев. от англ. Евгения Пенчева. — Б.р. ↑

[3] Роман от известния американски писател от австро-унгарски произход Лудвиг Бемелманс (1898–1922). Книгата е издадена за първи път през 1939 г. и разказва за живота на седемгодишната Маделин в пансион в Париж. Призната е за детска класика и дава началото на поредица истории и анимационни филми. — Б.р. ↑

[4] Откъс от „Малката кибритопродавачка“ на Ханс Кристиан Андерсен, прев. от рус. Светослав Минков. — Б.р. ↑

[5] Откъс от сонета „Тишина“ от Едгар Алън По, прев. от англ. Теменуга Маринова. — Б.р. ↑

[6] Откъс от поемата „Юлалюм“ от Едгар Алън По, прев. от англ. Георги Михайлов. — Б.пр. ↑

[7] Американска фолклорна музика, разновидност на кънтритото. Вплита традиционни ирландски, шотландски и английски мотиви и е силно повлияна от джаза. — Б.р. ↑

[8] Известна песен на итало-американския певец и актьор Дийн Мартин (1917–1995). — Б.р. ↑

[9] В САЩ пълнолетието настъпва на два̀йсет и една години. — Б.р. ↑

III

Инара гали с пръсти тъжния малък дракон. Една от коричките на раните ѝ се закачва за гривата му и се обелва.

Виктор разменя погледи с партньора си.

— Грабвай сакото — отсича той и се отгласква от масата.

— Какво?

— Ще се повозим.

— Какво? — промърморва Едисън.

Момичето не задава никакви въпроси, взема сакото му и го облича. Малкият син дракон остава в ръката ѝ.

Виктор ги повежда към гаража и отваря предната дясна врата за Инара. Тя гледа колата известно време — устните ѝ са изкривени, но агентът не би нарекъл гримасата ѝ усмивка.

— Нещо не е наред ли?

— Освен дотук, до болницата и вероятно от Ню Йорк до Градината, не съм се возила на кола, откакто онова такси ме откара при баба.

— Тогава разбираш защо не ти предлагам да караш.

Устните ѝ трепват. Безгрижният смях и леката атмосфера, която най-накрая бяха постигнали в стаята, вече ги няма, изчезнали са въпреки усилията им.

— Има ли причина да седна отзад? — недоволства Едисън.

— Искаш ли да ти измисля? — предизвиква го Виктор.

— Добре, но аз ще избира музиката.

— Не.

Момичето вдига вежда и Виктор се смръщва.

— Той обича кънтри.

— Моля те, не го оставяй да избира — закачливо подмята тя, докато сяда. Агентът се засмива и я изчаква да си прибере краката, преди да затвори вратата.

— Къде ще ходим? — пита Едисън, докато с партньора му отиват от другата страна на колата.

— Първо за кафе, след това ще заведем Инара до болницата.

— За да нагледа момичетата?

— И заради това.

Едисън извърта очи и се отказва да спори, а после се настанява на задната седалка.

* * *

Когато пристигат в болницата с кафета в ръце и чай за Инара, цялата сграда е заобиколена от новинарски коли и зяпачи. Онази част от Виктор, която върши тази работа от толкова дълго, се чуди дали всеки родител, който някога е губил момиче между шестнайсет и осемнайсет години, не е излязъл със свещ и увеличена снимка, надявайки се на най-доброто или дори може би на най-лошото, стига кошмарът с неведението най-накрая да приключи. Някои се взират в мобилните си телефони и чакат обаждане. За много от тях то никога няма да дойде.

— Стаите на момичетата охраняват ли се? — пита Инара, като извърща поглед от прозореца и разпуска коса около лицето си, за да се скрие още повече.

— Да, има охранители пред вратите. — Агентът присвива очи към спешния вход, за да види дали не може да я вкара от там, но пространството отпред е заето от четири линейки, около които кипи дейност.

— Мога да мина покрай няколко репортери, щом се налага. Едва ли очакват да говоря.

— Някога гледала ли си новини, докато живееше в града?

— От време на време ги хващаме в „Такис“, когато си вземахме храна — отвърща тя и свива рамене. — Нямахме телевизор и апаратите на повечето хора, с които се събирахме, бяха свързани с конзоли за игри или с дивиди плейъри. Защо?

— Защото журналистите всъщност очакват да говориш, макар и да знаят, че не ти е позволено. Ще ти пъхат микрофони в лицето, ще ти задават лични въпроси без капка състрадание и ще споделят отговорите с всеки, който иска да ги чуе.

— Значи... са като ФБР?

— Първо Хитлер, сега и репортерите — обажда се Едисън. — Трогнат съм, че имаш такова високо мнение за нас.

— Очевидно не знам достатъчно за репортерите, че да ги смятам за агресивни, така че няма как да съм наясно колко са ужасни.

— Ако нямаш нищо против да минеш през тях, можем да влизаме — намесва се Виктор, преди и двамата да добавят нещо друго. Паркира колата и заобикаля, за да отвори вратата на Инара. — Ще викат — предупреждава я той. — Ще викат силно в лицето ти и навсякъде ще има камери и светкавици. Ще има родители, които ще те питат за дъщерите си, ще искат да знаят дали си ги виждала. Ще има и хора, които ще те обиждат.

— Ще ме обиждат?

— Винаги се появяват и такива, които смятат, че жертвите са си го заслужили — обяснява той. — Те са идиоти, но често са гръмогласни. Разбира се, че не сте си го заслужили. Никой не заслужава да бъде отвлечен, изнасилен или убит, но така или иначе ще ти го кажат, защото го вярват, или защото искат да получат няколко секунди внимание, а тъй като защитаваме свободата на словото, не можем да направим нищо срещу тях.

— Май така съм свикнала с ужасите в Градината, че съм забравила колко гаден може да е външният свят.

Би дал всичко, за да й каже, че не е вярно.

Но е така, затова замълчава.

Излизат от гаража и поемат към главния вход, като агентите вървят от двете страни на момичето, за да я пазят. Светлините и звуците стават истерични. Инара не им обръща внимание, излъчва строгост и достойнство, гледа право напред и отказва дори да чуе въпросите, камо ли да им отговаря. Поставени са барикади, охранявани от местни полицаи, държащи тълпата далеч от пътеката към болницата. Преградите стигат почти до вратата, но внезапно една находчива жена пропълзва под тях и се промъква между краката на полицаите, докато кабелът на микрофона ѝ се влачи след нея.

— Как се казвате? Една от жертвите ли сте? — пита тя и маха с микрофона пред себе си.

Момичето не отговаря, дори не я поглежда, а Виктор дава знак на полицаия да отведе жената.

— При подобна трагедия дължите на обществеността цялата история!

Пръстът на Инара продължава да гали малкия син дракон, но тя се обръща и поглежда репортерката, бореща се с полицаия, който я е хванал за ръцете.

— Мисля, че ако всъщност знаехте нещо за случая, който твърдите, че отразявате — спокойно отвърща тя, — щяхте да проявите здрав разум и да не си въобразявате, че ви дължа каквото и да било. — Кима към полицаия и продължава да върви към плъзгащите се врати. Съпровождат я викове, хората най-близо до вратата питат за изчезнали момичета, но всичко се превръща в глух тътен, след като вратата се затваря зад гърбовете им.

Едисън широко се усмихва на момичето.

— Очаквах да я пратиш по дяволите.

— Мина ми през ума — признава тя. — След това осъзнах, че и вие ще се озовете в кадъра, а не искам майката на Хановериан да му измие ушите със сапун, след като е трябвало да чуе такъв мръсен език.

— Да, да, хайде, деца.

В болницата има значително полицейско присъствие, дори главното фоайе е претъпкано с агенти на ФБР, областната полиция, представители на различни полицейски управления и службите за закрила на детето. Всички говорят по телефона и тракат на лаптопите или таблетите си. Онези, които не са заети с джаджите си, се занимават с нещо далеч по-трудно — семействата.

Докато Едисън изхвърля празните чаши в коша до вратата, Виктор махва на третия член на екипа, седнал до двойка на около трийсет и пет години. Рамирес кимва, но не сваля ръката си от раменете на изтощената жена до нея.

— Инара, това е...

— Агент Рамирес — довършва Инара вместо него. — Срецнахме се, преди да ме откарат. Обеща да се погрижи лекарите да не се държат като задници.

Виктор примигва.

Рамирес се усмихва.

— Да не бъдат арогантни — поправя я тя. — Обещах да не им позволявам да бъдат арогантни. Струва ми се, че тогава се казваше Мая.

— Бях. И съм. — Тя поклаща глава. — Сложно е.

— Това са родителите на Кийли — казва Рамирес и махва към двойката.

— Не спира да пита за теб — обажда се бащата на Кийли. Пребледнял е и очите му са зачервени, но ѝ подава ръка. Инара протяга собствените си обгорени и порязани длани в жест на безмълвно извинение. — Разбрах, че си я защитавала, след като се е озовала там.

— Опитах се — увърта момичето. — Определено изкара лош късмет, че изобщо попадна там, но поне не остана дълго.

— Искаме да я преместят в самостоятелна стая — добавя съпругата през сълзи. Стиска раница с котенце и пакет с носни кърпички. — Толкова е малка, а въпросите, които лекарите ѝ задават, са прекалено лични. — Жената замлъква и вдига кърпичка към лицето си, а съпругът ѝ продължава:

— Изпадна в паника. Каза, че ако не можеш да дойдеш, иска да е с... с...

— Данел и Блис?

— Да. Аз не... не разбирам защо тя.

— Много ѝ се струпа — деликатно им обяснява Инара. — Плашещо е. Кийли не прекара много време в Градината, но през тези няколко дни не беше сама. Утешително е да си с хора, които знаят точно през какво си преминал. Ще се оправи. — Поглежда към дракона в ръката си. — Не че не е на седмото небе да ви види. Ужасно ѝ липсвахте. Но да е сама в стая точно сега... вероятно ще изпадне в паника. Просто бъдете търпеливи с нея.

— Какво сториха на малкото ни момиченце?

— Тя ще ви разкаже със свои думи. Просто бъдете търпеливи с нея — повтаря Инара. — Съжалявам, знам, че сигурно имате милион въпроси и тревоги, но наистина трябва да отида да нагледам останалите, включително и Кийли.

— Да, да, разбира се. — Бащата на Кийли прочиства гърло няколко пъти. — Благодаря, че си ѝ помогнала.

Съпругата му става и прегръща стреснатото момиче, което хвърля тревожен поглед на Виктор. След като агентът не предприема нищо, за да ѝ помогне, тя се намръщва и внимателно се освобождава от ръцете на жената.

— Колко още родители има? — промърморва Инара, докато се отдалечават.

— Семействата на половината от оцелелите са тук и още няколко пътуват насам — отвръща Рамирес, като подтичва, за да ги настигне до асансьорите. — Още не са уведомили родителите на мъртвите момичета. Искат да са напълно сигурни, че са разпознати.

— Това е добре.

— Агент Рамирес! — чува се рязък вик, последван от тракане на токчета по плочките. Виктор простенва. Замалко да минат незабелязано.

Виктор се обръща заедно с партньора си и се изправя лице в лице с приближаващата жена. Инара продължава да се взира в екрана над асансьора и да следи сменящите се цифри.

Сенатор Кингли е елегантна дама, прехвърлила петдесетте. Черната ѝ коса е подредена в прическа, придаваща на лицето ѝ мекота, която е в пълен разрез с яростното ѝ изражение. Все още изглежда свежа, макар че е в болницата от предната вечер. Изрядният ѝ червен костюм изглежда ослепително на фона на тъмната ѝ кожа, а малката значка с американското знаме на ревера ѝ е буквално удавена в цвета му.

— Значи това е тя? — пита сенаторът, когато се спира пред тях. — Това е момичето, което криете?

— Разпитваме я, сенаторе, не я крием — хладно отвръща Виктор. Посяга да хване Инара за рамото и внимателно, но решително я обръща.

Очите на Инара шарят по тялото на жената. Устните ѝ се извиват в усмивка, която е толкова очевидно фалшива, че агентът примигва.

— Вие трябва да сте майката на Равена.

— Името ѝ — нервно отговаря сенаторът — е Патрис.

— Беше — съгласява се Инара. — И ще бъде. Точно в момента продължава да е Равена. Външният свят все още не е реален.

— И какво, по дяволите, означава това?

Усмивката изчезва. Палецът на Инара гали тъжния дракон. След миг момичето изправя гръб и поглежда жената в очите.

— Означава, че вие сте прекалено реална и засега няма да може да ви понесе. През последните два дни преживя много. Толкова дълго сме живели в нечия чужда извратена фантазия, че вече не знаем как да

бъдем истински. И това ще мине след време, но вашата реалност е много... — Тя поглежда към групата криминолози и служители, които се навъртат на почтително разстояние. — Много публична — изрича тя накрая. — Ако се отървете от антуража, може би ще ѝ е по-лесно.

— Опитваме се да разследваме случая.

— Това не е ли работа на ФБР?

Сенаторът се взира в нея.

— Тя ми е дъщеря. Няма да седя и да гледам.

— Като всички останали родители?

Виктор пак примигва.

— Вие защитавате законите, сенаторе. Понякога това означава да отстъпите и да оставите законите да работят.

Едисън се извърта, за да повика асансьора. Виктор долавя как раменете му се тресат.

Но Инара още не е приключила.

— Понякога означава да бъдете майка или сенатор, но не и двете едновременно. Мисля, че тя би искала да види майка си, но след всичко, което е преживяла, наред с приспособяването, което ѝ предстои, не мисля, че в момента може да понесе сенатора. А сега моля да ни извините, но трябва да нагледаме Равена и останалите. — Асансьорът пристига и Инара влиза веднага щом вратите се отворят. Рамирес и Едисън я следват.

Виктор им дава знак, че ще се присъедини по-късно. Сенаторът може да е останала без думи след речта на Инара, но безмълвието никога не продължава дълго. Така и става.

— Информираха ме, че онази жена, Лорейн, е съучастничка в стореното на дъщеря ми. Обещавам ви, агент, че ако дочуя и най-малкия намек за участието на това момиче в престъплението, ще стоваря цялата тежест...

— Сенаторе. Ако искате да разберете какво се е случило на дъщеря ви, ако искате да стигнете до истината, трябва да ни оставите да си свършим работата. — Той се протяга и я докосва по лакътя. — Имам дъщеря, която е почти на годините на Патрис. Гарантирам ви, че приемам този случай изключително сериозно. Тези невероятни млади жени са минали през ада и ще им отдам заслуженото, като положа всички усилия, но вие трябва да отстъпите.

— Наистина ли можете? — опърничаво пита тя.

— Надявам се никога да не разбера докъде се простират границите на възможностите ми.

— Бог да ви е на помощ, агент, ако се издъните.

Виктор я гледа как се отдалечава, след това вика асансьора. Докато го чака, я вижда как се връща при хората си, раздава заповеди и задава въпроси, а по-младите ѝ сътрудници се напъват да отговарят. По-възрастните са по-спокойни, не толкова напрегнати.

Качва се на четвъртия етаж и пристъпва в тишината, коренно различаваща се от трескавата атмосфера в претъпканото фоайе. Другите го чакат. Лекарите и сестри разговарят в ъгъла, но заради присъствието на въоръжената охрана край вратите са снижили гласове.

Една от сестрите маха на Рамирес.

— Пак ли искате да говорите с момичетата?

— Водим друг човек, който трябва да ги види. — Тя сочи към момичето и сестрата проследява жеста ѝ с ведре усмивка.

— А, да. Помня те. Как са ръцете ти? — Инара ги протяга, за да може сестрата да ги прегледа.

— Шевовите са чисти, няма отоци — мърмори тя. — Това е добре. Да не белиш коричките на по-дребните рани?

— Малко.

— Е, не го прави повече. Нали искаш да заздравеят? Нека ги превържа за всеки случай.

След броени минути ръцете ѝ отново са увити в марли, които са внимателно облепени около пръстите ѝ, за да може да си служи с тях. Щом сестрата отнася принадлежностите си, момичето набързо проверява по-безобидните наранявания по тялото и ръцете си.

— Изглеждаш добре, миличка — заключава жената и обгръща рамото ѝ с длан.

— Агент, вече можете да я водите.

Момичето отдава чест, което кара сестрата усмихнато да ѝ махне.

Когато тръгват към първата врата, Инара дълбоко си поема дъх и изважда синия дракон за кураж.

— Не мога да си представя какво ще е настроението — признава тя.

Виктор я тупва по рамото.

— Влез и разбери.

Областният полицай, който стои на пост, нервно се раздвижва.

— Всички са през две врати от тук.

— Всички? — изстрелва Едисън.

— Те настояха.

— „Те“ пострадалите млади жени ли са?

— Да, сър. — Сваля си шапката и се почесва по разчорлената руса коса. — Една от тях ме наруга така, както не са ме ругали и при арести на наркопласъори.

— Вероятно Блис — промърморва Инара. Вместо да спори с мъжа, тя направо тръгва по коридора, подминава две врати, следвана с малко закъснение от тримата агенти, и се обръща към полицаия на пост. — Може ли да вляза?

Той хвърля поглед към агентите, които кимват.

— Да, госпожо.

Макар думите и гласовете да са неразпознаваеми, през стената се долавя разговор, който секва веднага, щом вратата се отваря. Глъчката обаче се подновява, след като обитателите на стаята виждат момичето.

— Мая! — Черно-бяла хала с нощница, разтворена отзад, се втурва право в прегръдките на приятелката си.

— Къде беше, по дяволите?

— Здравсти, Блис. — Инара потупва разбърканите черни къдрици на по-ниското момиче и се оглежда из стаята. За две легла е, но в нея някак са се озовали четири. Всички ранени, които могат да ходят, са се събрали при по-сериозно ранените, държат ги за ръце или ги прегръщат. Няколко по-смели родители седят на твърди столове до леглата, но повечето са се скупчили край стената в дъното и разговарят помежду си, докато наглеждат дъщерите си. Усмивнатият Виктор се обляга на стената и наблюдава как най-мъничката сянка пропъзлява под две от леглата, за да си проправи път между двете млади жени. Нежната усмивка на Инара го радва, както и привързаността, с която притиска детето към себе си.

— Здравсти, Кийли. Запознах се с родителите ти.

— Мисля, че ги нараних — шепне Кийли, но Инара клати глава.

— Просто са уплашени. Бъди търпелива с тях и със себе си.

Виктор и партньорите му се навъртат край вратата почти час, гледат как младите жени се смеят и си разменят шеги и обиди, как се утешават взаимно, ако някоя избухне в сълзи. Въпреки че очевидно ѝ е неприятно, Инара им позволява да я представят на родителите си.

Изслушва ги търпеливо, докато разказват как са търсели дъщерите си, как никога не са спирали да се надяват. Единственото, което издава цинизма ѝ, е извитата вежда, която кара Данел да се кикоти толкова силно, че алармата на монитора за измерване на сърдечната ѝ честота се задейства.

Разпознава Равена — тя е по-млада версия на майка си — и внимателно проследява краткия им разговор. Ще му се да може да чуе поне част от него. Почти целият крак на дъщерята на сенатора е превързан. Спомня си, че Равена е танцьорката. Докато Инара внимателно докосва бинтовете ѝ, Виктор се чуди как нараняванията ѝ ще се отразят на всичко останало.

Разпознава и някои от другите Пеперуди от историите ѝ. За останалите се вслушва в имената, с които се наричат, опитва се да ги свърже с момичетата. С изключение на Кийли, която така и не бе получила ново, никоя не използва истинското си име. Все още произнасят тези, дадени им в Градината, мислят чрез тях и агентът вижда как всеки път, когато това се случи, родителите трепват. Инара бе казала, че понякога е по-лесно да забравиш, и Виктор за първи път се чуди дали някоя от тях наистина е забравила преживяното. Или може би Инара е права и момичетата все още не са готови за реалността. Изкушава се да остане по-дълго, да се порадва на гледката, да прогони част от ужаса от последните няколко дни, но не може да се отпусне напълно. Инара трябва да види още, да им разкаже още.

Имат нужда да знаят повече.

Агентът поглежда към китката си, за да провери колко е часът, и Инара веднага се втренчва в него с въпрос, който няма нужда да бъде изричан.

Виктор кимва. Момичето въздъхва и затваря очи за миг, за да събере сили. След това започва да уверява всички, че пак ще дойде. Почти стига до вратата, когато Блис я сграбчва за ръката.

— Колко им каза? — безцеремонно пита тя.

— Повечето важни неща.

— А те какво ти казаха?

— Ейвъри е мъртъв. Градинаря вероятно ще оживее и ще бъде изправен пред съда.

— Значи всички ще трябва да говорим.

— Време е. Мисли по следния начин — ще е по-лесно да го споделиш с ФБР, отколкото с родителите си.

Блис прави гримаса.

— Родителите ѝ пътуват насам — шепне Рамирес на Виктор. — Прелитат през Атлантическия океан от новото преподавателско назначение на баща ѝ в Париж. Трудно е да се каже дали са се отказали да я търсят, или е трябвало да постъпят така, както е било най-добре за децата, които са им останали. Изражението на Блис ясно показва, че не е склонна да ги разбере.

Инара прегръща Кийли за последно и излиза от стаята с Виктор и Едисън. Рамирес остава, за да поговори с родителите. Минават покрай няколко охранявани празни помещения, в които би трябвало да се намират момичетата, сетне подминават още незаети стаи, които служат като буфер между Пеперудите и пациентите в далечния край на коридора.

Когато спират, Едисън поглежда през малкия прозорец на вратата и хвърля въпросителен поглед към партньора си. Виктор само кимва.

— Ще изчакам тук — оповестява по-младият мъж.

Виктор пуска момичето да влезе и внимателно затваря вратата след себе си. Мъжът в леглото е свързан с огромен брой машини, до една издаващи тихи звуци в собствен ритъм и регистър. Тръбичка в носа му осигурява кислород, наблизо е поставен и набор за интубация, защото има голяма вероятност да се наложи да бъде използван. Превръзките скриват по-голямата част от това, което не е покрито с одеялото, на места се виждат бинтове, на други — лъщящи мехлеми и синтетични материи, които би трябвало да изтеглят топлината от изгарянията и да предпазват от инфекции. Изгаряния има и отстрани на черепа му, където кожата е обезцветена и набъбнала от мехури. Момичето се взира в него с широко отворени очи, краката ѝ са залепнали на метър от вратата.

— Казва се Джефри Макинтош — тихо ѝ съобщава Виктор. — Вече не е Градинаря. Има име и множество обезобразяващи наранявания и никога повече няма да бъде богът на Градината. Никога. Казва се Джефри Макинтош и ще бъде изправен пред съда за всичко, което е направил. Този човек вече не може да нарани никого.

— Ами Елинор? Съпругата му? — прошепва Инара.

— В съседната стая е, за да следят сърцето ѝ. Припаднала е в къщата. Доколкото знаем, е била в пълно неведение за случващото се.

— А Лорейн?

— През няколко стаи е. Разпитват я, за да се разбере до каква степен може да бъде обвинена за съучастието ѝ. Ще се проведат множество психологически експертизи, преди да бъде взето решение.

Виктор долавя как устните ѝ беззвучно произнасят името, но тя не пита. Отпуска се на един от твърдите столове до стената и се привежда напред, за да разгледа по-добре изпадналия в безсъзнание мъж.

— Никога не го бяхме виждали толкова гневен — промълвява Инара едва чуто. — Дори и след всичките вреди, които Ейвъри бе причинил. Беше бесен.

Агентът ѝ протяга ръка и се изненадва, когато момичето я поема. Усеца триенето на бинта по кожата си.

— Никога не го бяхме виждали такъв.

* * *

Тримата стояха в далечния край на Градината, намиращ се най-близо до вратата, а Градинаря очевидно бе превъртял. Крещеше на Дезмънд, там беше и Ейвъри, който изглеждаше ужасно самодоволен. Предполагам, че усещаше как баща му вече не е толкова разстроен заради Кийли.

Вместо да се приближа, разгледах участъка от Градината, който можех да видя. Веднага ми стана ясно, че бяха влизали хора. Забелязах следи от обувки в пясъка, част от растенията бяха стъпкани. Някой дори бе изхвърлил обвивка от дъвка на брега на потока. Дали полицаите не са били особено мнителни? Дали Градинаря им бе дал обяснение, което им се бе сторило достоверно?

— Пропорциите — прошепна Блис. — Ако е спуснал всички стени, може да не са се усетили, че има коридори. Преградите минават и от двете страни на главния вход.

Значи може да са проверили, но да не са ни намерили.

Дезмънд наистина се бе обадил.

Сърцето ме болеше, защото исках да се гордея с него, но си мислех единствено: „Най-накрая, крайно време беше“. Знаеше, че сме отвлечени, малтретирани, убивани и излагани във витрини, но това не му стигаше. Поне изнасиленото и пребито дванайсетгодишно момиче най-сетне го разтърси достатъчно.

— Това е нередно! — извика той, когато най-накрая баща му си пое дъх. — Нередно е да ги отвлечаш, нередно е да ги държиш тук, нередно е да ги убиваш!

— Не ти решаващ!

— Напротив! Защото е незаконно!

Баща му го зашлеви толкова силно, че Дезмънд се олюля и падна.

— Това е моят дом, моята Градина. Тук аз съм законът и ти го погази.

Ейвъри, който се смееше като малко момче на Коледа, изчезна, но много бързо се върна с бамбукова пръчка, вероятна същата, с която го бяха били предния ден.

Сериозно, пръчка. Кой, по дяволите, бие порасналите си деца с пръчка? Изобщо кой бие деца с пръчка, на каквато и възраст да са? Ейвъри обаче подаде пръчката на баща си и прикова по-малкия си брат към земята, като разкъса дрехите му и оголи част от гърба и задника му.

— За твое добро е, Дезмънд — каза Градинаря, докато запретваше ръкави. Дезмънд се бореше, но Ейвъри затисна и главата му.

Бях притиснала лицето на Кийли към корема си, за да не вижда случващото се. Стоях и гледах как Градинаря бие сина си с пръчка. Тя оставяше алени следи, които бързо се подуваха, а Ейвъри, този извратен изрод, се наслаждаваше на всеки удар. Дезмънд продължаваше да се бори, но не викаше, въпреки че сигурно много го болеше. Градинаря броеше ударите на глас и след двайсетия запрата бамбуковата пръчка надалеч.

Радостта на Ейвъри се изпари.

— Това ли беше? — възкликна той. — Удари ме толкова пъти само задето жигосах кучката!

Допрях ръка до бедрото си и почувствах грубия белег, останал от въпросното жигосване. Дали двайсет удара бяха достатъчно

наказание?

— Ейвъри, не се бъркай.

— Не! Той можеше да вкара и двама ни в затвора, дори да ни прати на електрическия стол, а му се разминава с двацет удара? — Ейвъри блъсна брат си на пясъчната пътека и стана. — Замалко да разруши всичко, което си създал през последните трийсет години. Обърна гръб на синовния си дълг. Обърна гръб на теб!

— Ейвъри, казах ти...

Ейвъри извади нещо от колана си и изведнъж вече нямаше значение какво му бе казал баща му. Синът владееше положението.

Оръжието наруши равновесието на силите.

— Даде му всичко! — викаше Ейвъри, насочил пистолета към брат си. — Безценният ти Дезмънд, който не си е мръднал пръста, за да ти помогне да създадеш Градината, но въпреки всичко дяволски се гордееше с него. „Пеперудите го харесват“, „Той не ги наранява“, „Той ги разбира по-добре“. На кого му пука? И аз съм ти син, при това първороден. С мен трябва да се гордееш.

Баща му вдигна ръце, взрян в дулото.

— Ейвъри, винаги съм се гордял с теб...

— Не, ти се страхуваш от мен. Дори и аз виждам разликата, татко.

— Ейвъри, моля те, свали оръжието. Тук не му е мястото.

— Тук не му е мястото — изсумтя Ейвъри. — Повтаряш същото за всичко, което искам!

Дезмънд се преобърна по гръб и издаде болезнен гърлен стон, след което се подпря на лакти.

Пистолетът гръмна.

Дезмънд извика и падна на пътеката. По разкъсаната му риза се появиха кървави петна, избили от гърдите му. Градинаря се втурна към него с плач и оръжието произведе втори изстрел. Градинаря падна на колене и се хвана за торса.

Бутнах Кийли към Данел и накарах и двете да се скрият зад един голям камък.

— Останете тук — просъсках им.

Блис ме сграбчи за ръката.

— Струва ли си?

— Вероятно не — признах. — Но той все пак се обади.

Тя тъжно поклати глава и ме пусна, а аз се втурнах напред. Почти бях стигнала до Дезмънд, когато Ейвъри ме сграбчи за косата, яростно ме дръпна и ме събори.

— А, ето я и самата кучка, малката кралица на Градината. — Удари ме толкова силно с пистолета, че ушите ми запищяха, а бузата ми се сцепи. Хвърли оръжието, изрита ме, за да застана на колене, и започна да си разкопчава колана. — Е, вече аз съм кралят на Градината, така че по-добре се научи да показваш уважение.

— Само го доближи до устата ми и ще го отхапя — изръмжах и чух тържествуващия възглас на Блис иззад камъка.

Ейвъри отново ме удари, после пак, но когато вдигна ръка, за да го направи за пореден път, гласът на Назира го спря.

— Чувам сирени!

Аз самата не чувах нищо, защото ушите ми пищяха, но и други момичета потвърдиха. Не бях сигурна дали се опитват да му отклонят вниманието, или сирените бяха истински.

Ейвъри ме пусна и побягна през Градината към пътеката, която водеше до върха на скалата, за да провери сам. Пропълзях при Дезмънд, който се опитваше да притиска гърдите си с една ръка. Отместих я и на свой ред притиснах раната. Топлата му лепкава кръв извираше на тласъци изпод дланта ми.

— Моля те, не умирай — прошепнах.

Той немощно стисна ръката ми, но не се опита да отговори.

Градинаря простена и се довлече от другата страна на сина си.

— Дезмънд! Дезмънд, отговори ми!

Светлозелените му очи — същите като на баща му — се отвориха.

— Единственият начин да ги защитиш от него е да ги пуснеш — промълви Дезмънд задъхано. Лицето му лъщеше от пот. — Ще ги избие всичките, и то така, че да се мъчат всяка секунда.

— Просто остани в съзнание, Дезмънд — умоляваше го баща му. — Ще те закараме в болницата и ще решим проблема. Мая, притискай!

Не бях спряла да го правя.

Но сега вече чувах сирените.

Ейвъри изруга и скочи от върха на скалата, а момичетата се втурнаха към трима ни и ни обградиха. Вероятно решиха, че Градинаря и Дезмънд са по-малкото зло от Ейвъри, който си бе

изгубил разсъдка. Дори Лорейн се държеше за нас и никой не се опита да я отпъди. Блис взе пистолета с треперещи ръце, но не откъсваше очи от Ейвъри.

А сирените ехтяха все по-силно.

* * *

— Не знам защо се върнаха — прошепва тя, стиснала с всички сили ръката му. — Нали първия път не бяха намерили нищо? Иначе Градинаря нямаше да вдигне стените.

— Един от полицаите в участъка е проверил имената, които Дезмънд му е дал по телефона. Разпознали са Кийли, защото е била изчезнала съвсем наскоро, но когато проверили и другите, излезли стари разследвания на ФБР. Началникът се свърза с нас и се срещнахме в областния участък. Касиди Лорънс например. Изчезнала е преди почти седем години в Кънектикът. Нямамо е причина да бъде асоциирана с Кийли, освен ако наистина не е имало връзка между двете.

— Значи до известна степен Лионет е причината да ни намерят? — пита Инара и се усмихва.

— Да, така е.

Седят мълчаливо няколко минути, наблюдавайки как мъжът в леглото вдишва и издишва.

— Инара.

— Краят на историята.

— Да се надяваме, че ще е последната трудност, която ще поискам да преодолееш.

— Докато не ме накараш да свидетелствам в съда — изтъкна тя.

— Наистина съжалявам, но какво се случи след това?

* * *

Шибаната Сирват.

Градинаря извади дистанционното от джоба си и натисна поредица от бутони.

— Сирват, моля те, иди в стаята точно до входа и донеси кърпи и маркуч.

— Онази до Зара? — попита тя.

— Да, същата.

На лицето ѝ бавно се разля усмивка и тя се завъртя през смях.

Сирват се намираше в Градината от година и половина и откакто я познавах, винаги се държеше като самотница и беше някак... особена.

Градинаря нагласи колана си така, че да спре кръвта от раната в торса си, погали косата на сина си и му каза да не губи съзнание, задаваше му въпроси и го молеше да отговаря. Дез стискаше ръката ми и все още дишаше, но не се опитваше да говори и ми си струваше, че така е по-добре.

— Когато го увием в кърпите, ще ни позволиш да го изнесем през главния вход? — попитах.

Градинаря ме погледна празно, сякаш бях прозрачна. Дори и в онзи момент претегляше кое е по-важно за него — Пеперудите или синът му. Накрая кимна. Тогава долових миризмата и замръзнах.

Данел беше следващата, която я усети, и сбърчи нос.

— Какво е това?

— Формалдехид — просъсках. — Трябва да се отдалечим от онази стая!

— Каква стая?

Градинаря пребледня още повече.

— Без въпроси, дами, хайде.

Трябваше да извлечем Дезмънд по пясъка, а Градинаря се клатушкаше след нас. Прегазихме водопада и се струпахме в пещерата, като всеки, който се опитваше да мине покрай него и да остане сух, беше блъскан вътре от Блис. Въпреки тътена на водата чухме Сирват да се смее и тогава.

* * *

Инара поклаща глава.

— Не знам как да опиша експлозията — казва му тя. — Беше масивна, шумът и горещината бяха толкова силни. Няколко камъка се

отчупиха от върха на скалата, но самата тя не се срути, както се боях, че ще стане. Навсякъде имаше огън и стъкла, а пръскачките се изливаха в потока. През разбития покрив влезе въздух и пламъците се издигнаха нагоре. Димът излизаше навън заедно с истинските пеперуди, но въпреки това се носеше толкова гъст пушек, че едвам дишахме. Трябваше да се измъкнем.

— През потока ли минахте?

— Докато стигнем до езерото. Много лошо си порязахме краката на стъклата, но огънят се разпространяваше и водата ни се струваше като по-добрата опция. Половината Градина беше обхваната от огромен пожар. Попитах Градинаря... — Момичето преглъща с мъка и поглежда мъжа в леглото. — Попитах господин Макинтош дали има аварийен изход, някакъв друг път навън, но той каза... че никога не си е представял нещо подобно да се случи.

Инара извива ръката си, докато с другата вече може да бръкне под превръзките и да докосне коричките на раните си. Виктор внимателно я отмества.

* * *

Пламъците се разпространяваха толкова бързо. Стъклата над главите ни се чупеха и парчетата се посипваха върху нас. Уила се предпази от едно, но не успя да избяга от друго, което разцепи главата ѝ почти на две. Отвъд стъклото виждахме пламъците, които унищожаваша външния парник. Градинаря поклати глава и се облегна на Хейли.

— Ако обхване и стаята с торовете, ще има втора експлозия — предупреди той, кашляйки.

Повечето момичета вече плачеха.

Опитах се да измисля някакъв изход, за да не останем в този капан и да загинем.

— Скалата — обадох се. — Ако разбием част от стъклената стена, можем да се качим на покрива над стаите.

— И какво, да се плъзнем по стъклата към външния парник? — промълви Блис. — И да си счупим глезените, краката и гръбнаците, когато се приземим?

— Добре. Твой ред е да измислиш нещо.

— Нямам никаква шибана представа. Твой ред е.

Дезмънд се засмя и изохка.

Пиа изпищя. Обърнахме се и видяхме Ейвъри зад нея — обгорената му ръка, покрита с мехури, стискаше гърлото ѝ. От рамото му стърчеше парче стъкло, сажди и кръв се стичаха по бузите му. Той се засмя и захапа Пиа за шията, докато тя се бореше с него.

— Ейвъри, пусни я — простена Градинаря.

Въпреки грохота на пожара чухме как врагът ѝ се пречупи.

Ейвъри захвърли тялото настрани и секунда по-късно се олюля след силен пукот. Обърнах се и видях Блис, която бе вдигнала пистолета, здраво стъпила на земята. Стреля втори път. Ейвъри изрева от болка и се метна напред, но Блис изстреля още два патрона, докато той най-накрая не падна по лице в цветята.

Едно от по-големите дървета, чиито клони пламтяха, се пречупи близо до корените и със силно пращане се стовари върху стената. Стъклото се разби, металните рамки се огънаха под тежестта му и черният покрив между двете отделения на парника се срути под него. Виждахме външната градина през танцуващите пламъци.

— Все още не ми е хрумнало нищо — каза Блис, задавена от дима. — Наистина е твой ред да помислиш.

— Майната ти — промълвих аз и тя леко ми се ухили.

Закачих с глезена си коляното на Равена и я издърпах, за да заеме мястото ми до гърдите на Дезмънд. Опасявах се, че никак не подобряваме състоянието му с всичкото това местене, но не бих понесла поне да не опитам да го спася. Той бе опитал, макар и да се беше провалил. Ние също можехме да опитаме. Не исках Дезмънд да умира. Не и след като най-накрая ни бе дал шанс да живеем.

Изтичах до падналото дърво и разчистих по-големите парчета стъкло и нацърбените клони. Болката в ръцете ми беше изгаряща, но ако съществуваше и най-малка възможност да се измъкнем, трябваше да опитам. Тогава Гленис и Маренка ми се притекоха на помощ и дори Исра се присъедини към нас. Опитяхме се да проправим пътека около дънера. Разчистихме от едната му страна, след това четирите започнахме да го бутаме и успяхме да го преместим достатъчно близо до външния парник.

Маренка издърпа парче стъкло от ръката ми и го хвърли.

— Мисля, че знам как да го пренесем.

— Да опитаме.

Тя вдигна Дезмънд за раменете и стисна китките му под мишниците си. Аз застанах между краката му и го хванах за коленете. Не беше красиво и със сигурност не беше лесно, но имахме право само на един опит.

Блис ни поведе, а Данел и Кийли вървяха след нея. Исра остана назад и разчистваше падащите парчета, а Градинаря я придружаваше. Не ѝ помагаше, защото наистина не можеше, но насърчаваше поуплашените — или направо вцепенените — момичета да ни последват. Димът все повече се сгъстяваше и ни давеше. Край външния парник се мяркаха движещи се силуети и изведнъж в двуметровото стъкло, издигащо се от пода, се появи огромна пукнатина. Някой го удряше с брадва. Застинахме в очакване да видим дали ще влезе и след още няколко удара стъклото се счупи в центъра. Пожарникарят обра парчетата от рамката с тъпия край на брадвата и я покри с тежък сгънат брезент.

— Насам — извика той (или тя?) през маската.

Последваха го и други пожарникари, като двама от тях поеха Дезмънд от нас. Въздухът, който ни обгърна, не беше особено свеж, но представляваше първата глътка свобода, която вдишвахме след цяла вечност. Малкото момичета, които още не плачеха, избухнаха в сълзи, щом пристъпиха върху твърдата есенна трева и усетиха студа около себе си. Някои паднаха на колене, обзети от шок, и трябваше да бъдат влачени.

Опитах се да преброя главите, след като отнесоха Дезмънд, и видях, че Исра прави същото във външния парник. И двете се мъчехме да установим колко души бяхме изгубили, преди да стигнем дотук. След това се чу този... този... тътен и от една от стаите изригна нова експлозия. Последното, което видях, бе как Исра полита настрани в огнено кълбо. Три от момичетата още бяха вкопчени в нея, а Градинаря лежеше на земята, обхванат от пламъци. Опитах се да изтичам при момичетата, но един от пожарникарите ме сграбчи за китката и ме издърпа.

* * *

— Следват линейките, болницата, стаята, в която се срещнах с теб — въздъхва тя. — И това е. Цялата история.

— Не съвсем.

Инара затваря очи и поднася малкия син дракон към бузата си.

— Името ми.

— Градинаря вече има име. Твоето наистина ли е толкова ужасно?

Тя не отговаря.

Виктор става и подканва и нея да се изправи.

— Хайде. Трябва да видиш още нещо.

Момичето го следва извън стаята. Двамата минават покрай намръщения Едисън, който разговаря с един от криминолозите, и влизат в помещение от другата страна на коридора. Този път Виктор я отвежда до самото легло, преди Инара да види кой е в него, и когато това става, тя затаява дъх. Помътнелите от опиатите очи на Дезмънд бавно се отварят, но когато я вижда, лека усмивка изкривява устните му.

— Хей — прошепва той.

Момичето трябва да направи няколко опита, преди да успее да изрече каквото и да било.

— Хей.

— Съжалявам.

— Не... не, ти... ти постъпи правилно.

— Но трябваше да го направя много по-рано. — Дезмънд измъква ръка изпод одеялото. В кожата му е забита игла, залепена с лепенка.

Инара посяга към него, сякаш за да хване дланта му, но пръстите ѝ се свиват в юмрук, преди да я докоснат. Взира се в Дезмънд с леко отворена уста, долната ѝ устна трепери от шок.

Очите му бавно се затварят и момчето притихва. Дали припада, или заспива, може само да се гадае.

— Все още е слаб — тихо казва Виктор. — Чака го дълго възстановяване, но лекарите смятат, че е прескочил трапа.

— Ще живее ли? — прошепва Инара. В очите ѝ блясва влага, но сълзите не потичат. Скръства ръце пред себе си, стиснала малкия син дракон в едната си длан — инстинкт за самосъхранение, от който вече

няма да се нуждае. — Ще бъде съден като съучастник — изрича накрая.

— Не зависи от нас. Може да му предложат някаква сделка, но...

— Но трябваше да се обади шест месеца по-рано и скоро всички ще го узнаят. Виктор се почесва по главата.

— Признавам, че очаквах да изпиташ по-голямо облекчение, когато го видиш жив.

— Така е. Просто е...

— Сложно?

Тя кимва.

— Може би щеше да е по-милостиво да не преживее последиците от малодушието си. Едва се престраши, и то прекалено късно. Накрая все пак постъпи правилно, но ще бъде наказан, задето се забави толкова. Може би беше по-добре да умре като храбрец, а сега ще живее като страхливец.

— Значи никога не е било истинско?

— Достатъчно истинско, че да остави белези. Значи изобщо не е било истинско. Как би могло да бъде нещо повече?

— Най-вероятно ще бъде изправен пред съда. Сигурно ще бъдеш призована да свидетелстваш срещу него.

Момичето все още наблюдава младежа в леглото и не отговаря. Виктор не е сигурен, че има нещо за казване.

— Инара...

— Инара! — провиква се женски глас от коридора. — Ина... да, виждам значката ти, арогантно копеле, но аз съм роднина! Инара! — Чува се шум от боричкане, след това вратата се отваря с трясък и в рамката се появява средна на ръст жена на около трийсет години, чиято избледняла кестенява коса заплашва да изскочи от кока й.

Инара замръзва още преди да се е обърнала към нарушителката. Очите й заплашват да изскочат от орбитите. Гласът й е малко поплътен от дъх.

— София?

София се втурва в стаята, но Инара се стрелва към нея и двете се прегръщат толкова силно, че кокалетата на ръцете им побеляват. Започват да се олюляват от силата на прегръдката.

Онази София? Майката на апартамента? Как изобщо е разбрала, че Инара е тук?

Гневният Едисън влиза в стаята и впива злостен поглед в жената. Хвърля невзрачен дебел албум в ръцете на Виктор.

— Намерили са го в тайно заключено чекмедже на бюрото в кабинета му. Следователите провериха имената и се натъкнаха на нещо интересно.

Виктор не иска и да чуе, но това му е работата. Откъсва очи от двете жени и зърва зелена бележка, залепена за страницата. Отгръща няколко преди нея.

От снимката го гледа млада жена, чиито очи са пълни с ужас и сълзи. Раменете ѝ са прегърбени, а ръцете са в движение, сякаш е уловена в мига, в който момичето се опитва да скрие голите си гърди от фотоапарата. До изображението има друга снимка в гръб, на която се виждат току-що татуираните ѝ криле. Отдолу са същите криле във витрина, очертанятията им са размити от стъклото и безцветната смола. В бялото поле се четат две имена — Лидия Андерсън, а отгоре и отдолу, с твърд мъжествен почерк, е написано *Шивон, Agraulis vanillae* и дати с четиригодишен интервал помежду им.

На следващата страница има друго момиче, а на последващата — тази с бележката — са подредени само две снимки. И една дата. Под нея се вижда фотография на кестенява красавица с уплашени пъстри очи, а надписът гласи...

— *София Мадсън* — прочита на глас изпадналият в шок Виктор.

Жената го поглежда през рамото на Инара и изговаря следващата реплика заедно с него.

— Лара.

— Как.

— Никой нямаше да говори за избягала Пеперуда, ако не съществуваше такава — прошепва Инара, заровила лице в косата на София. — Щеше да е прекалено болезнено.

— Бягството е истина. Ти... ти си избягала?

И двете кимват.

Едисън се намръщва.

— Следователите проверили името и се натъкнали на нашия списък със служители на „Вечерна звезда“. Пратили човек в ресторанта и на двата домашни адреса, но тя не била там.

— Разбира се, че не бях — отвърща София. — Как бих могла, след като вече пътувах насам? — Тя се отдръпва от Инара. Не я пуска,

само се отдалечава достатъчно, за да я погледне. Ризата на София е вехта и развлечена, деколтето се е плъзнало по едното рамо и разкрива презрамка на сутиен и избелелия край на крило, разтегнат от качените килограми. — Таки видял по новините как те водят в болницата и изтичал до апартамента да викне всички. Те ми се обадиха и, о, Инара! — Инара се задушава в повторната прегръдка на София, но не моли жената да я пусне.

— Добре ли си? — пита София.

— Ще бъда — отвръща Инара хрисимо, почти срамежливо. — Ръцете ми са най-зле, но внимавам, така че трябва да оздравеят.

— Това не е всичко, което те питам, а ти знаеш какво наистина те питам. Вече имам собствен дом и мога да наруша правилата на апартамента.

Лицето на Инара светва. Цялата несигурност и шокът изчезват.

— Върнала си си момичетата!

— Да, и те толкова ще се радват да те видят. Липсваше им колкото и на останалите. Казват, че никой не им чете така хубаво като теб.

Едисън не успява да прикрие смеха си с кашлица. Инара го гледа кисело. Виктор почти изпитва облекчение, че момичето избягва по-тежкия въпрос. Явно го прави с всички. Агентът прочиства гърло, за да им привлече вниманието.

— Извинявам се, че ви прекъсвам, но настоявам за обяснение.

— Обикновено така прави — промърморва Инара.

София се усмихва.

— Това му е работата. Но може би... — Тя поглежда към момчето в леглото и Виктор проследява погледа ѝ. Въпреки цялата шумотевица Дезмънд дори не е помръднал. — Другаде?

Виктор кимва и ги повежда навън. В коридора заварват сенатор Кингсли да стои сама пред вратата на стаята на Пеперудите и да си поема дълбоко дъх. Ризата и полата би трябвало да ѝ придават по-меко излъчване, но вместо това изглежда уплашена. Виктор се чуди дали за нея костюмът ѝ не е същото, което е гланцът за устни за Инара — щит срещу останалия свят.

— Мислиш ли, че ще влезе? — пита Инара.

— Все някога — отвръща той. — След като осъзнае, че не би могла да се подготви за подобно нещо.

Виктор ги води в стая в буферната зона между Пеперудите и семейство Макинтош. Така поне могат да останат насаме и един от охранителите се премества, за да гарантира, че никой няма да ги притеснява. Инара и София се настаняват една до друга на празно легло с лице към вратата и срещу всеки, който би могъл да влезе. Виктор сядна на отсрещното. Не се учудва, че Едисън предпочита да крачи напред-назад, вместо да седне.

— Госпожице Мадсън? — подканя я Виктор. — Ако обичате?

— Май обичаш да минаваш директно на въпроса, а? — София поклаща глава. — Съжалявам, но не още. Чаках по-дълго от вас.

Виктор примигва, но кимва.

София хваща ръката на Инара, обвива я с двете си длани и силно я стисва.

— Мислехме, че нещо от миналото ти те е застигнало — започва тя. — Мислехме, че си избягала.

— Логично предположение — утешава я Инара.

— Но всичките ти дрехи...

— Това са просто дрехи.

София отново поклаща глава.

— Ако си възнамерявала да избягаш, щеше да си вземеш парите. Между другото, с Уитни ти отворихме сметка. Не се чувствахме спокойни с толкова банкноти, търкалящи се наоколо.

— София, ако се опитваш да намериш начин да поемеш вината, няма да успееш. Всички бягахме от миналото си. И всичко го знаехме. Всички се бяхме съгласили да не задаваме въпроси, ако някой изчезне.

— Но трябваше. А и моментът.

— Нямамо е как да предположиш.

— Моментът? — пита Виктор.

— Събитието, което Градинаря — господин Макинтош...

София стреснато се изсвива.

— Той си имал име. Искам да кажа — разбира се, че има, но... колко странно.

— Благотворителното събитие във „Вечерна звезда“ — пояснява Инара. — Не споменах нищо за странностите на господин Макинтош, само за сблъсъка ми с Ейвъри. После обаче двете се прибрахме с пеперудените костюми.

— Аз се напих до безсъзнание — мрачно добавя София. — Все едно се бях върнала обратно в ада.

— Изведох я на противопожарната стълба да подиша чист въздух и в крайна сметка тя ми разказа всичко за Градината.

— Не го бях споменавала на никого преди това.

— Защо? — пита Виктор. С крайчеца на окото си вижда как Едисън застива.

— Отначало сякаш нямаше нищо за казване. Не знаех името му. Бях изпаднала в такава паника, че не обръщах никакво внимание какво се случва около мен. Нямах представа къде се намира имението. Имах само татуировка, растящ зародиш и откачена история. Мислех си, че ако отида в полицията, ще реагират като родителите ми — ще предположат, че съм пияна или надрусана, или че се бързикам и лъжа, за да се отърва от последствията.

— Върнала си се при родителите си?

София прави гримаса.

— Те ме изритаха. Обвиниха ме, че ги излагам. Нямаше къде да отида. Бях на деветнайсет и бременна, и нямаше кой да ми помогне.

Едисън се настанява в самия край на леглото, на което седи Виктор.

— Значи Джили е на Градинаря?

— Джили е моя — отвръща София и оголва зъби срещу него.

Едисън вдига ръце в умиротворителен жест.

— Но той е бащата.

София се успокоява и Инара се обляга на рамото ѝ за подкрепа.

— Това бе другата причина, поради която си замълчах. Ако Градинаря беше разбрал за нея, можех да я загубя. Никой съд на света няма да я остави при проститутка и хероинова наркоманка, ако има възможност да живее с богато уважавано семейство. Поне когато социалните служби ми взеха момичетата, можех да направя нещо, за да си ги върна. Ако той беше взел Джили, никога повече нямаше да я видя и не мисля, че Лоте щеше да го преживее. Те са мои дъщери. Трябва да ги пазя.

Виктор поглежда Инара.

— Не го ли правеше и Дезмънд? Да пази семейството си? Но ти нямаше високо мнение за него.

— Не е същото.

— Нима?

— Знаеш, че не е — настоява тя. — София е предпазвала децата си. Невинни деца, които не заслужават да страдат заради случилото се. Дезмънд прикриваше престъпници. Убийци.

— Как избяга? — пита Едисън.

— Трябваше да си направя тест за бременност — отвърща София. — Пълнеех и понякога повръщах след обяда. Лор... нашата медицинска сестра ми донесе теста, но я повикаха да се погрижи за някакво нараняване, преди да види как го правя. Изпаднах в абсолютна паника. Тичах наоколо и търсех път за бягство, който съм пропуснала през последните две години и половина. Тогава зърнах Ейвъри.

— Ейвъри вече е бил в Градината?

— Беше я открил преди няколко седмици. Получи код от баща си, но се затрудняваше да си го спомни. Много бавно го набираще. През онзи ден се скрих в орловите нокти и го гледах как се мъчи. Дори изричаше числата на глас, докато натискаше бутоните. Изчаках малко, след което сама ги набрах. Почти бях забравила как се отварят нормално врати.

Виктор потрива бузата си.

— Каза ли на някоя от Пеперудите?

София почти настръхва, но раменете ѝ се отпускат.

— Разбирам защо е проблем — признава тя. — Нали съм ги обрекла на сигурна смърт, като не съм отишла в полицията? Но наистина опитах. — Тя смело среща погледа му. — Кълна се, наистина опитах. Другите обаче бяха прекалено уплашени, за да тръгнат с мен, а аз бях прекалено уплашена, за да остана.

— Уплашени?

— Какво се случва с онези, които почти успеят да избягат? — обажда се Инара, но въпросът ѝ прозвучава по-скоро като напомняне.

— Не беше минал и месец, откакто момиче на име Емилин остана навън по време на поддръжката — продължава София. — Беше се опитала да каже на градинарите какво се случва, но сигурно Градинаря някак е успял да потули всичко. Следващия път, когато я видяхме, се намираше зад стъклото. Трудно се предприема бягство, когато виждаш какво е наказанието. Но ме обвинявате, че съм ги изоставила.

— Не — клати глава Виктор. — Ти си им дала шанс. Не можеш да спасиш някого против волята му.

— Като говорим за това, Лорейн е тук.

София слисано се обръща към Инара.

— О, не. Все още?

Инара кимва.

— Бедната жена — промърморва тя. Инара ѝ хвърля кос поглед, но не продумва.

— Била съм на улицата с други проститутки по-дълго, отколкото бях в Градината, но никога не съм виждала толкова сломен човек като Лорейн. Той я е обичал, но в един момент е престанал и не е било по нейна вина. Мразете я, ако искате, но аз само я съжалявам. Може би повече от другите, тъй като, за разлика от тях, тя не е имала никакъв шанс.

— Вече никога няма да се озове зад стъклото.

— Лорейн нямаше шанс да се озове зад стъклото още когато аз се запознах с нея. Това променя ли нещо?

— Инара? — Всички се обръщат към Едисън. Доколкото Виктор си спомня, за първи път нарича момичето по име. — Да не би нарочно да се остави да те отвлекат? Това ли криеше?

— Нарочно? — ахва София и скача от леглото.

— Не, аз...

— Направила си го нарочно?

— Не, аз...

Виктор млъква, за да изслуша впечатляващата тирада на София, след което се обръща към партньора си.

— Как премина от съучастничество към доброволно отвличане? — пита го той, а мозъкът му трескаво работи. Ако Едисън е прав, случаят може коренно да се промени. Няма да успеят да спасят Инара от сенатора и от съдилищата. Да си направи целия този труд и да не отиде в полицията? Да прояви пресметливост наред подобни опасности, е едно, но сама да избере да се изложи на тях? Нарочно да застраши своя живот и вероятно този на други момичета?

— Ако не крие, че е била част от всичко, тогава какво?

— Криех София! — избухва Инара, сграбчва ръката на приятелката си и силно я дръпва. София издава стреснат звук и пада

обратно на леглото. — Нарочно да се оставя да ме отвлекат? Сериозно ли? На идиотка ли ви приличам?

— Искаш ли аз да ти отговоря? — широко се ухилва Едисън.

Тя изръмжава срещу него.

— Криех София — повтаря Инара по-тихо. Хвърля поглед към Виктор. — Наясно съм, че думата ми може да не струва много, но ти се кълна, че това е истината. Знаех, че ако се разбере за София, ще се разбере и за Джили, а не можех. София положи толкова усилия да подреди живота си. Не можех да бъда причината отново да се озове в ада, нито пък да загуби дъщерите си. Трябваше ми време да помисля.

— За какво? — пита Виктор.

Момичето свива рамене.

— Трябваше да открия дали има начин да се избегне обвързването на името ѝ с Градината. Най-лесно щеше да е да скрия албума, но... ами... Тогава си помислих, че ако отлагам достатъчно дълго, мога да ѝ се обадя, да я предупредя, но тя.

— Не си очаквала, че ще дойде.

Инара поклаща глава.

— Но си знаела за Градината — настоява Едисън.

— Не и че онези мъже бяха Градинаря и Ейвъри. — Инара гушва тъжния малък дракон с две ръце. — Спомените ѝ за Градината започнаха да се изливат, когато видя пеперудените криле, нищо повече. Никое от работилите през онази вечер момичета не спомена как са изглеждали клиентите, а и защо да го правим? Нали събираха средства за „Мадам Бътерфлай“, така че изборът на костюми беше логичен. Не знаех.

Виктор бавно кима.

— Но все пак си знаела за Градината, затова, когато си дошла в съзнание, не си изпаднала в паника.

— Точно така. Опитах се да наблюдавам Ейвъри, когато набира кода, но вече беше по-внимателен. Е, все пак бяха минали десет години. Търсих навсякъде, но не открих друг път за бягство. Даже се опитах да счупя стъклото от върха на дърветата. Дори не се пукна.

— И тогава се появи Дезмънд.

— Дезмънд? — пита София.

— По-малкият син на Градинаря. Опитах. — Инара тръсва глава, за да отметне косата от лицето си. — Нали знаеш как Хоуп може да

накара мъжете, които чука, да направят всичко за нея? Как са готови да влязат в горяща сграда само ако им спомене, че любимата ѝ огърлица е вътре?

— Да.

— Ето какво опитах.

— Мили боже. — София закачливо побутва Инара с рамо и чертите ѝ светват от появилата се усмивка. — Като те знам каква си, си представям, че не е минало добре.

— Наистина не мина добре.

— Но той все пак се обади — припомня ѝ Виктор.

— Не мисля, че го направи заради мен — признава тя. — Мисля, че постъпи така най-вече заради Ейвъри.

— Моля?

— Двамата не можеха да съществуват съвместно в Градината. Може би никъде по света, но особено там, не и когато се бореха за признанието на баща си. Те се състезаваха за любовта му. Ейвъри направи нещо драстично и отговорът на Дезмънд беше също толкова драстичен. И двамата загубиха.

— Но ти спечели.

— Не мисля, че някой е спечелил — възразява тя. — Преди два дни бяхме двайсет и три заедно с Кийли. Сега сме тринайсет. Според вас колко от тях ще могат наистина да се приспособят към външния свят?

— Мислиш, че ще има самоубийства?

— Мисля, че травмата не изчезва само защото си бил спасен.

Едисън се изправя и взема албума от Виктор.

— Трябва да го върна на криминолозите — казва му той. — Имаш ли нужда от нещо?

— Провери дали някой се е свързал със семейния адвокат на Макинтош. Джефри и Дезмънд още не са в състояние да се възползват от услугите му, но Елинор има нужда от съвет. Нагледай и Лорейн. Виж дали психолозите са завършили предварителната експертиза.

— Ясно, разбрах. — Партньорът му кимва и излиза от стаята.

Инара извива вежда.

— Ако ме затворят в малка стая с него за още няколко дни, ще започна да си въобразявам, че ми е приятел. — Усмива се на Виктор

сладко и малко неискрено, но все пак истински. Усмивката ѝ обаче бързо изчезва. — Какво ще стане сега?

— Ще има още разпити. Много разпити. И вие ще бъдете включена в тях, госпожице Мадсън.

— Предположих. Донесла съм по един куфар за нас двете.

— Куфар? — повтаря Инара.

— В багажника са. Взех назаем колата на Гилиан. — София се усмихва и побутва Инара. — Да не мислиш, че щях да те изоставя? Запазили сме всичките ти вещи и леглото ти още си е там. Съобщих на Уитни и ти отворих сметка с невероятната сума пари, която се търкаляше из апартамента. Сигурно си получила солидни лихви. Гилиан също каза, че си добре дошла в ресторанта.

— Ти... си запазила вещите ми? — невярващо пита момичето.

София нежно перва Инара по носа.

— И ти си едно от момичетата ми. — Инара бързо примигва, очите ѝ се навлажняват и внезапно сълзите намокрят миглите ѝ и потичат по бузите ѝ. Тя учудено докосва мократа кожа с върха на пръста си.

Виктор прочиства гърло.

— Въртележката вече я няма — нежно казва той. — Този път семейството ти те очаква.

Инара потиска изненадващ стон, опитва се да се овладее, но София я прегръща и внимателно я притегля в скута си. Момичето тихо ридае. Само тръпките, разтърсващи тялото ѝ, и неравномерното ѝ дишане я издават. София не я гали по тъмната лъскава коса. Виктор отбелязва наум, че жестът прекалено много би ѝ напомнил за поведението на Градинаря. Вместо това София прокара пръст по извивката на ухото ѝ, отново и отново, докато Инара не се засмива. Изправя се, все още задавена от сълзи.

Виктор ѝ подава носната си кърпа в пространството между леглата. Тя я поема и избърсва лицето си.

— Някои хора ще се завърнат? — предполага той.

— И други ги очакват.

— Знаеш, че има още нещо.

Палецът ѝ гали тъжния син дракон.

— Трябва да разбереш, че тя не е реална. Никога не е била. Не бях истинска личност, докато не станах Инара.

— И Инара може да бъде реална личност. Вече си на осемнайсет, стига да ни казваш истината.

Момичето му хвърля строг поглед.

Виктор се усмихва и продължава:

— Можеш официално да си смениш името на Инара Мориси, но само ако знаем истинското.

— Преживя Градинаря и синовете му — намесва се София. — Дори и родителите ти да се появят, не им дължиш нищо. Семейството ти е тук, в болницата, и в Ню Йорк. Родителите ти вече не съществуват.

Момичето бавно поема дъх и издишва още по-бавно. После повтаря.

— Сама — изрича накрая, но гласът ѝ трепери. — Името на акта ми за раждане е Сама Грантер.

Виктор протяга ръка. Тя я гледа известно време, след което оставя глинения дракон на бедрото си, за да може да стисне дланта му. София я хваща за другата ръка.

— Благодаря ти, Сама Грантер. Благодаря ти, че ни каза истината. Благодаря ти, че си така невероятно смела.

— И такъв невероятен инат — добавя София.

Момичето се засмива. Лицето ѝ грее, открито и мокро от сълзи, а Виктор решава, че това е един хубав ден.

Не е чак толкова наивен да си мисли, че всичко е наред. Чакат ги още болка и рани, травмите от разследването и съдебният процес. Има мъртви деца, за които да тъгуват, и оцелели, които с години ще се борят да се приспособят към живота извън Градината, ако изобщо могат.

Все пак за него това е един хубав ден.

БЛАГОДАРНОСТИ

Понякога си мисля, че тази част е по-трудна от написването на цялата книга, но има толкова много хора, на които съм дълбоко задължена за съществуването ѝ. На мама и Деб, че отговаряха на притеснителни и откачени медицински въпроси като част от проучването. На татко и братята ми, че продължават да подкрепят моята странна и трудна мечта. На Санди, че не се отказа от малкото, мълчаливо и стряскащо чудовище, което сякаш нямаше дом. На Изабел и Челси, че бяха сред първите читатели и че реакциите им не се изчерпаха с „Какъв ти е проблемът, по дяволите?“. На Теса, за таланта и търпението да ме убеди да не изпадам в крайностите, в които често се озовавах. На Алисън и Джо Вон, че рискуваха, и на Кейтлин, че зададе толкова много фантастични въпроси и ме водеше — въпреки многобройните ми истерии — към намирането на начини да направя тази книга по-добра.

На приятелите ми, които ми простиха, задето бях напълно неконтактна, докато работех върху романа, на колегите ми, на които сигурно им е писнало да ме слушат да говоря за него, и на мениджърите, които бяха толкова развълнувани от успеха ми.

На всички вас, че останахте с мен толкова дълго.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.